

dost körpe

günah
yiyen

GÜNAH
YIYEN

ku-ko
kurgu kolektifi

GÜNAH YİYEN

Dost Körpe 1972’de İstanbul’da doğdu. Önce BÜ İş İdaresi bölümüne girdi. Daha sonra buradan ayrılıp İÜ İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünde okudu. 1991’ de Yunus Nadi Yayınlanmamış Öykü Kitabı Ödülü’ nü kazandı. 1993’te öykü kitabı *Zaman Sona Ermeli* (Era Yayınları), 1998’de şiir kitabı *Kıyı* (Şiir Atı Yayıncılık) ve 2010’de romanı *Nötralizör* (İş Bankası Kültür Yayınları) yayımlandı. Çeşitli dergilerde yayımlanan öykü, şiir, deneme ve fragmanlarının yanı sıra, aralarında Edgar A. Poe, H.P. Lovecraft, E. Dickinson, P.B. Shelley ve W. Blake’in bulunduğu çeşitli yazar ve şairlerin eserlerini çevirdi.

ku-ko kurgu kolektifi
www.kurgukolektifi.com

Günah Yiyen/ Dost Körpe

© 1996, Berrak Yurdakul
© 2012, g yaym grubu

g yaym grubu
Sertifika no: 16312
Ferit Tek Sok. 48/2 Moda 34710 İstanbul
Telefon: (0216)337 15 59
e-posta: bilgi@gyayingrubu.com
www.gyayingrubu.com

DOST KÖRPE

GÜNAH YİYEN

ku-ko
kurgu kolektifi

DOC

Yaşamımın büyük bir bölümü gelecek endişesi olmadan yaşamak ve günümü gün etmekle geçti. Bu kayıtsızlığın verdiği aşırı güvenle varlığımı ve eylemlerimi sorgulamaya kalkıştığımda ise bütün iç huzurum ve dengem bir anda alt üst oluverdi. Bir daha da kendimi toparlayamadım. Dostlarımın kusursuz budalalar olduklarına inanmaya başlamıştım, ama onların doğal budalalıkları benim yapaylığımdan ve beceriksizliğimden çok daha pratikti hiç kuşkusuz. Yoksa kendimin de bir budaladan başka bir şey olmadığını bilincindeydim. Ancak onların budalalığıyla karşılaştırıldığında benimkinin daha az içten görünmesi, kendimi onlardan aşağı hissetmeme yol açıyordu. Tabii yalnız toplum içindeyken geçerliydi bu, onların ne yapmakta olduklarını bir an olsun sorgulamadan, umarsızca yaşamalarını (bir zamanlar benim de yaptığım gibi) izlerken... Yoksa tek başımayken, düşüncelerimin güvenliği içinde yalnızken budala olmaya aldırıldığım, kendimi aşağı gördüğüm filan yoktu.

Böylece körlemesine sorgulamanın ve yanıtızsızlığa mahkûm olmanın verdiği hantallıkla sendelemeye, tökezlemeye, sağa sola çarpmaya başladım. Sendeledikçe, tökezledikçe, sağa sola çarptıkça da umarsız insanlar yanımdan koşarak geçip beni geride bıraktılar. En yavaş koşucular bile ilgi göstermedi bana, kazanma umudu olmayanlar bile yardım etmedi. Ben de, onlarla birlikte koşacak gücüm kalmadığından, ters yönde koşmaya başladım. Eski dostlarımla sohbet etmeye çalışmak bana tiksinti veriyordu artık; anlamsız gevezelikleri ve günlük kaygıları zihnimi bulandırıyor. Yine de, onların arasına karışmak ve toplum tarafından kabul edilmek dürtüsünü ne kadar uğraşırsam uğraşayım tamamen boğamıyordum bir türlü. İçimde hep açık bir kapı bırakıyordum. Rol yapmaktan asla bıkmayacağımı ve bu dürtüden de kolay kolay kurtulamayacağımı anlayınca ilk işim kaldığım yurttan ayrılmak oldu. Tek başıma bir ev tutmaya ve bir işe girip çalışmaya kararlıyım. Sekiz saat çalışma, on saat uyku, iki saat de günlük gereksinmelere ayrılrsa... Eh, kalan birkaç saatte de oyalanacak bir şeyler bulurdum herhalde.

Ailemden gelen parayla kirayı ödeyebilirdim. Maaşım da beni geçindirmeye yeterdi. Şirinevler'de bir tavuk paketleme işi bulmuştum. Bu işi bulmak pek zor olmamıştı, yalnız gazete ilanlarından asla iş bulmaya çalışmamak gerektiğini öğrendim. Kafamı hiç yormayacak ama bedenimi çalıştıracak, kültürlü insanlarla bir arada olmayacağım bir iş istediğimden tavuk paketleme işi idealdi benim için. Cihangir'de tek bir oda ve daracık, sifonsuz, alaturka bir tuvaletten ibaret (ne mutfak vardı, ne de banyo) bir ev kiraladım. Depozit için Muğla'ya ödemeli telgraf çektim ve harçlara zam geldiğini, ayrıca yeni ders kitapları almam gerektiğini, bu yüzden acele para göndermelerini istediğimi bildirdim. Para üç gün sonra geldi. Ardından varımı yoğumu satıp (CD player'lı müzik setim, Santana klasik gitarım, kasetlerim, kitaplarım, Apple bilgisayarım ve çok az kullandığım bir çift Top Ten) depozit için istenen miktarı denkleştirdim.

Ne yazık ki, bütün uğraşlarıma karşın, hâlâ arada sırada boş zamanlarım oluyordu (özellikle Pazar günleri) ve böyle zamanlarda yapmak istediğim tek şey insanların arasına geri dönmektir. Bu dürtüyü bastırmak giderek güçleşiyordu. Sonunda boş zamanlarımda çoğunluğu atari salonlarında bilgisayar oyunları oynayarak geçirir oldum. Bu salonların boğucu havasındaki, insanları başlarına toplayan ışıltılı ekranların gerisinde yatan karanlığa ait bir şeyler bana çekici gelmişti. Ben de karanlıkta yaşamamanın özlemini duyduğumdan kendimi bu salonlara gömdüm. İşten çıkar çıkmaz soluğu en yakın salonda alıyordum artık. Bazen bütün bir geceyi yeni salonlar bulmak için bilinmeyen ara sokaklarda dolaşarak geçiriyordum. Altı ay gibi kısa bir süre içinde kentteki belli başlı tüm salonları ve oyunları

tanımış, pek çok oyunda da «ustalaşmıştım». Karate ve boks gibi agresif oyunlara ve komando, airplane tarzı «shoot->em-up»lara soğuk yaklaşıırken, pratikte onlardan hiç de farklı olmayan kovboy oyunlarına ve «sword and sorcery»lere bayılıyordum. Tetris gibi, bu salonlarda çok ender rastlanan zekâ oyunları da ilgimi çekiyordu. Yine de, karşılaştığım ve tanıdığım insanlar bu oyunların tümünden daha ilginçti.

Bu insanların dörtte üçü on beş yaşından küçüktü. Tüm zamanlarını bu salonlarda geçiren, genellikle yedi-on iki yaş arasındaki çocuklardan oluşan azınlıklar «çekirdek» grupları oluşturuyorlardı. Diğerleri gelip geçiciydiler. Çekirdeklerin hepsi de dövüş oyunlarında ustaydı. Doğrusu ufacık bir çocuğun ekrandaki iki buçuk metrelik bir kas yığını yönetişini izlemek çok eğlenceliydi. Ufak tefek, sıska, dar omuzlu, kir pas içinde, yırtık gömleli, sümüklü bilgisayar savaşçıları... Her gün sayısız serseriye dövüyor, sayısız düşmanı öldürüyorlardı. Geçtikleri her turda, kazandıkları her hakta, kendilerine verilen her «bonus»ta gözlerinde pırıltılar yanıp sönüyordu, ekrandakilerle uyum içinde. Geçmişin diliyle konuşuyor, ancak geleceğin dünyasında yaşıyorlardı. Bazıları hırsızdı da. Birkaç kere paramı çaldırdıktan sonra akıllandım. Hatta bu afacanların bir kısmıyla tanışıp dostluk bile kurdum. Bazı yerlere de serseriler dadanırdı. Bakırköy'de on beşinden büyük olmayan bir oğlanın yine kendi yaşlarında bir başka oğlanı bacağından bıçakladığını gördüm. Ancak böyle olaylara çok ender rastlanıyordu. İşin gerçeği, pek çok salona benim gibi koca koca adamlar ve hatta genç kızlar geliyor, bir oraya bir buraya koşuşturan çocuklar babalara avuç dolusu para harcıyorlardı.

Size oyunların çoğunda ustalaştığımı söylemiştim. Bu pek de kolay olmadı. Sol omzumu incittim ve uzun süre dayanılmaz ağrılar çekmek zorunda kaldım. Yine de reflekslerimi geliştirdim ve oyunların genel mantığını kavradım. Bazen aynı anda iki kişi, hatta yeterince kol varsa üç, dört kişi birden oynuyorduk ve böyle zamanlarda diğer ustalarla puan yarışına (tabii geleneksel saygı kuralları çerçevesinde) girişiyordum. Hepsi beni tanıyordu artık. Çoğunu da yeniyordum. Ancak öyle çocuklar vardı ki (bunların sayılan çok azdı) onları yenmek, kaç yıl oynarsam oynayayım, bir hayalden başka bir şey değildi benim için. Bu çocuklar pratiğin ötesinde doğal bir yeteneğe sahipti; eğlencenin ötesinde ilkel bir tutkuya. Beyinleriyle parmak uçları arasındaki uzaklık diğer insanlarınkinden çok daha az gibiydi. İnanılmaz bir hızları ve becerileri vardı. Oyun programlarına ve bilgisayarlara gururla meydan okuyuşlarında neredeyse sanatsal denebilecek bir zarafet göze çarpıyordu. Bilgisayar çağının kendilerinden habersiz, yitik şairleriydi onlar. Tuhaftır ki, bu insanların arasında yaşı yirmiden büyük tek bir kişiye rastlamadım.

Bu çocuklara duyduğum hayranlık beni oyunları daha ciddiye almaya yöneltti. «Hırslandırdı» demek daha doğru olur belki de... Elden düşme bir Commodore 64 satın aldım (artık oyuncak sayılıyordu, ama param ancak buna yetmişti) ve uykusuz gecelerde sabahlara dek oyunlar oynadım, mekanik görüntülerin ardında atan kalbin sesini işittim. Skorlardan gizli mesajlar çıkardım, yaşamımla ilgili kehanetlerde bulundum. Ancak bir bilgisayar satın almak oyun salonlarından elimi ayağımı keseceğim anlamına gelmiyordu. Tersine, daha büyük bir hevesle gidiyordum artık o salonlara, becerilerimi her seferinde biraz daha geliştirmenin verdiği kendine güvenle gidiyordum. İşte çalışırken saatleri saymak işkenceydi benim için, öğle paydoslarında yemek yemiyor, soluğu en yakın salonda alıyordum. İşin tuhafı, gözlerim ne yoruluyor, ne de bozulma belirtileri gösteriyordu. Yalnız gökyüzüne ya da duvarlara bakınca havada uçuşan minik hücreler görüyordum. Bir o yana, bir bu yana uçuşup duruyorlardı neşeyle.

DOC adıyla (daha doğrusu koduyla) yeni yaşamımın birinci yılının sonlarına doğru ilgilenmeye

başladım. Pek çok oyunun skor tablosunda birinci sırada yer alıyordu bu kod: DOC. Önceleri bu isme eşlik eden inanılmaz skorlara ulaşmak için avuç dolusu jeton harcamanın yeterli olduğuna inanırdım. Sonra çekirdek kadronun bu görüşümü paylaşmadığını gördüm. DOC'a büyük saygı besliyor ve oyunlarında asla ikinci bir jeton kullanmadığını öne sürüyorlardı. Kendisini hiç görmemiş olanlar bile inanıyordu buna. Minik oyun ustaları, kederli «Game Over» yazısının ardından beliren skor tablosunun başında o ismi gördüklerinde bir an için gözlerine bir hayranlık ifadesinin yerleşmesine izin veriyor, içlerindeki çocuğu açığa vuruyorlardı. Ama yalnızca bir an sürüyordu bu. Daha fazlasına izin verilemezdi, çünkü onlar yenilmez olduklarına inanmak isteyen şampiyonlardı.

Atari salonlarını tanıdıkça bazı geleneklerin de farkına varmaya başlıyordum. İşin tuhafı herkesin varlıklarından habersiz görüldüğü, ama elbirliğiyle yaşatılan geleneklerdi bunlar. Örneğin bir salona yabancı biri girip acemi olduğunu belli ederse hemen yanında on yaşlarında bir çocuk belirip oynamakta olduğu oyun hakkında tavsiyelerde bulunmaya başlıyordu: «Şimdi zıpla abi... Hah, işte öyle abi, biraz daha sağa... Dur abi! N'apıyon? Geberecen abi!» Sonra, eğer acemi de biraz yumuşak davranırsa, çocuk oyunun zor bir yerinde «İstersen burayı geçireyim abi,» deyip kumandayı ele alır ve kısa süre sonra yanardı. Yandıktan sonra yabancıнын gönlünü almak için yüze şaşkın bir ifade yerleştirip «Aaa?..» diye binde bir rastlanan bir olay karşısındaki hayal kırıklığını belirten bir ünlem sesi çıkarmak âdettendi. Daha bunun gibi pek çok kural vardı, ama onlardan daha fazla bahsetmek anlamsız olur. Anamlı olan tek şey DOC'tan bahsetmek. Yalnızca ondan bahsetmek.

Onunla adını ilk duyduktan üç ay kadar sonra tanıştım; bir akşamüstü, Beyoğlu'nda bir oyun salonunda. On beş yaşlarında, sarışın, ufak tefek, mavi gözlü, son derece tatlı görünümlü, eli yüzü kir içinde bir çocuktur. Her şeye karşı ilgisiz bir tavrı vardı. Birkaç kere tilt oynadı, ancak bu oyunda başarısız olduğu açıkça görülüyordu. Sonra bir savaş oyununun başına geçti ve tek jetonla yaklaşık kırk beş dakika oynayıp oyunu bitirdi. Daha başlangıçta bilerek iki hakkını da kaybetmiş, oyunu kalan son hakkıyla sürdürmüştü. Buna karşın oynarken son derece rahat ve kendinden emin olduğu her halinden belli oluyordu. Oyun bitince yanındaki bir karate oyununa geçip onda da bir on beş dakika harcadı. Bir ara şişman, hantal kasiyer gelip omzuna dokundu ve homurdanarak bir şeyler söyledi. Ne söylediğini duymadım ama çocuk çabucak yandı ve skor tablosunun başına DOC ismini yazdıktan sonra aynı çabuklukla salondan çıktı. Ben de fırlayıp peşine takıldım. Bir süre İstiklal Caddesi'nde gezindi, bir profiterol yedi, erotik film oynatan sinemaların girişlerinde oyalandı ve karanlık iyiden iyiye bastırınca bir başka atari salonuna girdi. Tabii ben de onu izledim ve kendisini bir otomobil takip oyununun başında buldum. Ama keyifsizdi. Oyuna dikkatini vermediği, bir şeyler düşünmekte olduğu besbelliydi. Alışkanlıkla oynuyordu. Gerçi yine de başarısız değildi, ama coşkudan yoksun, tatsız tuzsuz bir oyundu oynadığı. Sonunda yandı ve bir küfür savurduktan sonra bana dönüp birlikte oynamayı teklif etti. Hemen kabul ettim. Oyun sırasında bana büyük bir sabırla oyunun inceliklerini ve nerede ne yapılması gerektiğini anlattı. Kimseden duymadığım şeylerdi bunlar; mekanik değil, ama (bunu açıklamak çok zor) *bilgisayar psikolojisi*'nde temellenmiş kuramlardı.

Gece on bire kadar salonda kaldıktan sonra çıktık. Bir lokantada ona güzel bir ziyafet çektim. İskender kebablarımızı yerken uzun uzun sohbet ettik. İri, kederli, duru gözleri vardı. Yıllardır kimseyle konuşmadığım gibi konuştum onunla; yıllardır kimseye anlatmadığım şeyleri anlattım. O da sabırla dinledi beni. Arada zekice sorular sordu, verdiğim yanıtları yaşının çok üstünde bir olgunlukla değerlendirdi. Kendisine ilişkin sorularıma ise hep kaçamak yanıtlar verdi. Bundan yaşamını hırsızlıkla ya da bir başka kanunsuz işle kazandığı sonucunu çıkardım. Gecenin ilerleyen saatlerinde gidecek yeri olmadığını söyledi ve benim evimde kalıp kalamayacağını sordu. Hiç

duraksamadan kalabileceğini söyledim. Yolda tüm titirazlarıma karşın bir şişe şarap aldı. Sabahın ikisine doğru evime vardık.

DOC odayı inceledikten sonra (hâlâ ismini söylememişti) masanın yanına oturup satmamış olduğum kitapları karıştırdı. Ben de radyoyu açtım (yeni bir teyp alamamıştım). Bir klasik caz programı vardı. Karşılıklı içerken sohbetimize kaldığımız yerden devam ettik. Şişeyi bitirdiğimizde ben çakırkeyif olmuştum. DOC'ta ise hiçbir değişiklik görülüyordu. Titremeyen ellerle cebinden tütün ve sigara kâğıdı çıkardı, tütüne kahverengi bir toz serpiştirip sardı. Benim biraz midem bulanıyordu. DOC ucu kapkalın, huni şeklindeki sigarayı, birkaç derin nefes çektikten sonra, bana uzattı. Odaya tuhaf bir koku yayılmıştı. Ben istemediğimi belirttiysem de ısrar etti. Öksüre tıksıra sigarayı içtim. Sonra bir tane daha sardı. Artık karşı koyamayacak kadar güçsüz düşmüştüm. Ayrıca keyfim de yerindeydi. Yaşam inanılmaz bir zevk veriyordu bana. İlk kez böyle bir duygu yaşıyordum. Odadaki renkler keyifli keyifli parıltıyor, kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Cümleleri solgunluk ve parlaklık değişimlerinden ibaretti. Sonra birden garip bir iç sıkıntısı hissetmeye başladım. Bu sıkıntı kısa sürede yoğunlaşıp kendimden kaçma isteğine dönüştü. Kendimden kaçamıyordum! Kendi içimde bir tutsaktım! Mide bulantım dayanılmaz bir hal almıştı. Sonra DOC ışığı söndürdü. Duyularım öyle keskinleşmişti ki, soluk alıp verişlerini son derece net duyuyordum, nefesinin kokusundaki değişimleri algılıyordum. Gözlerinin boşlukta asılı kaldığını görüyordum. İfadeden yoksun gözlerdi bunlar, karanlığı altüst eden gözlerdi. Birden çılgınca bir korkuya kapıldım. DOC yavaşça yaklaştı. Ölü çocukların ağzından seslendi bana. Ellerimi kaldırdım, ama bunun faydasız olduğunu, içlerinden geçip ilerleyeceğini biliyordum. Şimdi karanlığın kalbinde yapayalnızdık, o ve ben, DOC ve ben, karanlığın kalbinde yapayalnızdık, cenneti ya da cehennemi görme umudundan yoksun, solgun bedenlerimizin içinde kısıklı, yapayalnızdık, ve ikimizin de yapabileceği hiçbir şey yoktu artık.

ALEV UZUN SÜRE

Beyoğlu'nun Tünel tarafındaki arka sokaklardan birinin girişinde yükselen eski, harap, ama tehditkâr mesajlar verebilecek kadar güçlü binanın girişinde uzun süre bekliyor, bir elini paslı metal kapının soğuk parmaklıklarına dayayıp diğerini hiç gelmeyecek bir yardımdan umudu kesmişçesine boşlukta sallandırarak gün batımının usulca yer değiştiren gölgelerine ritim tutarken başını öne eğmiş bir halde. Kalp acısı denen şeyin yalnızca şiirsel bir ifade değil, fiziksel bir gerçek olduğunu öğreniyor. Doktorların ısrarlı çabalar sonucunda tamamen sağlıklı olduğunu tıbben kanıtladıkları kalbinde geniş bir yara var. Buradan bütün duyguları, sırları, yaşama sevinci dışarı akıyor, dökülüyor, harcanıyor tozlu toprakta, karnı yarılmış ve sürünerek kaçmaya çalışan bir keçinin kanı gibi. Kendi kendisine söyleyecek yeni bir şeyler bulmaya çalışıyor zihni, ama bu girişim hiçbir fayda sağlamıyor. Tükenmiş bir inanç, coşkulu bir atılım tüm aynaları paramparça ediyor. Tuzla buz oluyor dünya; geriye çaresizliğin çekimi peşinde oraya buraya sürüklenmekten, yaralara yenilerini eklemekten başka yapacak bir şey kalmıyor.

Berk ahşap antika eşyalarla döşenmiş salonunun penceresinden bulutları izliyor. Yaşamın gücü, doğanın çeşitliliği karşısında bir kez daha hayrete kapılmış buluyor kendini. Eğer yaşamı engin bir göğün altında geçseydi, o bulutları ve göğü ve yıldızları ve ayı her gün, hiç durmamacasına izleme olanağını bulsaydı, güneşi alıp göğsüne yerleştirebilseydi her şey farklı olurdu, çok iyi biliyor bunu. Hiçbir varlığın diğerleri üzerinde egemenlik kurmadığı bir dünyada o ruhunun renklerini ayırt edebilirdi. Ama hiç olmayacak bir şey bu. Asla, asla olmayacak bir şey.

Mesajını göndermeye başlıyor, artık hiç görmediği birine, kendisini görünmezliğin ustası yapan birine. Onun anılarına uzanıyor, onun duygusuna dokunuyor, keskin hatların, çıkık elmacık kemiklerinin, sivri bir burnun hemen altında sona eren siyah düz saçların ve bal rengi gözlerin yalnızca anlık, çocuksu gülümsemelerle yansıtabildiği en arı kolektif duyarlılığıyla. Son bir veda, son bir temas; yaşanılan her şeyin anımsandığını ve onların her zaman en değerli yerlerde korunacağını gösteren küçük bir baş işareti. Bütün bunları onunla karşı karşıya yaşamak, bütün bunları onun yüzüne söylemek için neler vermezdi:

«Onu geceleri görüyor ve mutlu oluyorum. Mumları söndürüyorum önce, kırmızı bir denizden vazgeçerek perdeden süzülen hayaletimsi ışığın odaya kazandırdığı o tanıdık görüntünün içime sinmesini, gözeneklerimden bir sis gibi sızmasını gözlemliyorum. Sonra sesler belirmeye başlıyor, dünyanın sesleri. Sessizlik okyanusunda yüzen balıklar nasıl çamurlu bir ışığa dönüşürse, onlar da duvarları, camları, kapıları dalgalandırarak varlıklarının farkındalığını sunuyorlar bana. Her şey elimin altında; bedenim, çarşaf, yorgan, duvarlardaki içlerinde gece yaratıklarını barındıran şu delikler... Öyle bir duyguya kapılıyorum ki o zaman, hani yağmurlu bir akşamüstü koca koca blokların bahçelerinin arasındaki dar, upuzun bir patıkada yürünür ve ansızın algılayışlar arasındaki anlam bütünlüğü kaybedilir ve görüntüler, sesler, dokunuşlar, kokular çözülüp birbirlerinden kopar, ruhun bağımsız yaşamı başlar sevinçle, ilerleyiş yoktur, ilerleyen bir adamın gördükleri sunulur, yürüyüş yoktur, pantolonun dokunuşları ve kauçuk aracılığıyla iletilen ayak darbeleri hissedilir, sesler ön ya da arka gibi kavramların bilinmediği bir dünyadan gönderilir, insanlar da önemini yitirir o zaman, bağımsız görüntülerdir onlar, olması gerekenin kayıtsız birer parçası, özgür iradeden ve güçten yoksun, geçip giderler bu uyumun farkına varmadan, farkına varmamaları da gereklidir çünkü insanlıklarının elinden alındığını gösterir bu, senin önemini yitirdiğini ve onların arasındaki yerine kurulduğunu gösterir, delirsen bile artık onların delirmesi olacaktır bu, kaçınılmaz, anlamsız, benim

varlığımdan apayrı, bana sunulan, bu yüzden kayıtsız kalıp aynı zamanda coşkuyla kabullendiğim bir şey olacaktır, ancak böyle saygı gösterebilirim yaşama, karanlıktaki kıpırtılara gözlerimi kapayarak şansımı öte tarafta denemek üzere iç dünyada açabilirim, ve o zaman seninle geçirdiğim yıllar anlamını yitirir, ve daha öncesi de, çünkü tam da beklediğim gibi, ama sonsuz bir şaşkınlıkla (ki bu şaşkınlık ona hep böylesine yakın olduğumu bilmekten gelir) bana tavanda gezinen renklerden seslenerek şunları söylediğini duyumsarım:

«»Her gece ağlamaya çalışıyorum. Son birkaç gecedir neredeyse üst üste yapıyorum bunu. Ne umduğumu da tam olarak bilmiyor sayılmam. Belki ağlayabilmek bana insanlığı geri verecek. Her gece, aşağı yukarı aynı zamanda, benden bütünüyle bağımsız bu duygu habersizce üstüme çöküyor. Gözlerimi kapayıp başımı yavaşça yukarı kaldırıyorum o zaman. Kızıllığın ortasında noktaların belirli bir gücün etkisiyle, kendilerinden emin (ancak kendi iradeleriyle değil), yığınlar halinde hareket ettiklerini görüyorum. Ama bir adım geri çekilip bu noktaların oluşturduğu şekli görmeyi başaramadım henüz. Bu yüzden hâlâ anlamsız bir karmaşanın ortasında tek başımayım, gecenin ilerleyen saatlerinde. O yağmur hissi önce sağ gözümde beliriyor hep. Sonra sol gözüme de sığıyor. Gözkapaklarımı sıkıp sıkıp açıyorum, ancak bir iki damladan fazlası çıkmıyor hiçbir zaman. Tüm bedenimi bir ürperti kaplıyor; yalnızca kollarım eskisi gibi kalmayı sürdürüyorlar. Vücudumun geri kalanından daha ağırbaşlı, daha yaşlı onlar, özellikle ellerim. Belki ağlamamı da onlar önlüyor. Yağmurun parmak uçlarımda toplanmasını istiyor, gözlerimle amansız bir çekişme içinde, göğsümü huzursuz ediyor, onu kaburga kemiklerimin güvenliğine sığınmaya zorluyorlar.»»

Neden sonra kendini toparlıyor Alev. Kapının kirli camına uzun uzadıya baktıktan sonra onu itip içeri giriyor. Yoğun bir karanlıkla karşılaşılıyor. Hiç kimsenin uğramadığı bir yer burası, içinde yaşayan insan ve ona gelen kaçamak ziyaretçilerin dışında. Yabancı bir tanım, yabancı bir enerji içeri giren herkese alaycı ve korkutucu bir karşılama töreni sunuyor. Ustaca bulunup çıkarılan bütün zayıflıkların büyüteçle sergilendiği bir kesişme noktası. Alev kendini kadınsı yüzüyle, diri bedeniyle perdeleyerek çocukluğunun affedilmemiş günahlarını kendisinden uzak tutmaya alışık, ama burada, bu arenada bunu yapmak mümkün değil.

Berk salondan ayrılarak koridora doğru yürüyor. Konuşunun gelmesi tahmininden de uzun sürecek anlaşılabilir. Yine de yaşamının bu anını sabırsızlığıyla lekelemesi düşünülemez bir şey. İçinde ansızın kabaran coşkun kahkahaları güçlükle bastırıp ciddiyetini korumaya çalışarak aynı zamanda atölye olarak kullandığı perdeleri çekili, loş ve havasız yatak odasına giriyor. Kendini yatağa bırakıyor. Pencere kapalı olmasına karşın, nereden geldiği belli olmayan bir esinti hafif hafif ellerinde, yüzünde geziniyor hemen. İşte kimseyle paylaşamayacağı bir şey. Kim inanır bir rüzgârı eğittiğine? Tüm dikkatini bu dokunuşlarda ve ifade ettikleri şeylerde yoğunlaştırıyor. Şimdi her türlü can sıkıcı engelden uzakta ve rahat olduğuna inanırken Alev'in asla rüşvet almamaya yeminli, sadık ve kararlı bir nöbetçi gibi kapısının önüne kurulmuş, sessizce oturmakta olduğunu aklının köşesinden bile geçirmiyor.

Alev bedeninde onun bıraktığı boşluğu duyumsuyor. Onun bedeninin bir parçası olamadığı için acı çekiyor. Yalnızlığa tahammülü yok; insanın birilerinin omzuna başını yaslaması gerek. Bir başkasının somutluğu karabasanların ortaya çıkmasını engelleyen tek şey. Ama hiçbir erkek babasının anısını silemedi. Ne kadar Freudian. Öyle ucuz geliyor ki kulağına, böyle şeylerin psikiyatri kitaplarının dışında hiç varolmamaları gerekirdi. Ama varlar işte. Babası tarafından dövülen küçük bir kız, babasının tecavüzüne uğrayan küçük bir kız. O küçük kız öyle masumdu ki, babasının ilgisini çekmek için onu en çok sinirlendiren şeyleri yapar, adamı deli eder, kendisine vurdurur, sonra da pişmanlık

içinde gösterdiği ilginin tadını çıkarırdı. O kız ki büyümesi on iki yaşında durmuştu ve kalan tüm yaşamı bir delilik oyunu içinde geçmişti. Deliliğe bir yöntem. Hasta iyileşmek istemeyince, aslında durumunun gerçekten umutsuz olduğunu ve kurtulamayışının tembelliğinden ve zayıflığından değil aşılabilir engellerden kaynaklandığını göstermek için doktorları kirletmekten, onları da hasta etmekten başka çaresi kalmıyor.

O kapının ardında aşağılanma var. Bedenlerin ısrarı ve teslimiyeti, gücü ve zayıflığı, sertliği ve yumuşaklığı var. Ve o kapının ardında yeni bir umut var. Keskin hatların gerisindeki yumuşaklık, alaycı sözlerin ardındaki içten neşe, kötülükle beceriksizce sarmalanmış ışık, en sert hareketlerin özrünü aynı anda ileten duyarlı dudaklar. Erkeğin ardındaki kadın, adamın ardındaki oğlan çocuğu.

Alev uzun süre Berk'in kapısının önünde dikilip bekledi. Kapı açılmayınca sevindi birden. Belki bugünü ileri bir tarihe atabilir, kafasında şimdiden yaşanan şeylerin yalnızca iyi taraflarını zihninde tutarak o kaçınılmaz karanlığı engelleyebilirdi. Yaşadığı aşkın yıkıcılığının sorumluluğunu babasına, geçmişine, dış dünyaya atarak içini biraz daha rahatlatabilirdi. Berk kapıyı her zamanki alaycı gülümsemesiyle açarak «Aaa? Bu ne güzel sürpriz! Girsene!» demezdi, sanki o gün geleceğinden habersizmiş gibi. Onu ne kadar değersiz bir varlık olarak gördüğünü sürekli yüzüne vurmaz, yaptığı her şakadan sonra sıkıntı belirtileri göstermezdi. Boşalır boşalmaz, yatağının altındaki stratejik bir noktaya yerleştirdiği *Atlantis* dergilerinden birini alıp okumaya başlamaz ve onun varlığını tamamen unutmuş gibi davranmazdı. Ve anımsama evden kibarca kovulmasıyla son bulmazdı o zaman.

Keşke ona bu kadar kötü davranmasaydı. Keşke zayıflıkları olduğunu belli eden birkaç açık kapı bıraksaydı. Keşke bir erkek olarak bu kadar çekici olmasaydı. O zaman ondan kopmak çok kolaylaşırdı. Ama artık onu her şeyiyle tanımış ve avuçlarının içine almıştı. Övgünün ve küçümsemenin ne zaman birbirinin yerini alacağını inanılmaz bir içgüdüyle hissediyor, dengeleri koruyordu. En önemlisi, ona karşı hiçbir kişisel yakınlık hissetmeyen, aslında ondan hiçbir şey talep etmeyen bir adamdı. Yalnızca layık olduğunu hissettiği tavırların somutlaşmış bir yansıması.

Tam dönüp gidiyordu ki dudaklarını ısırıyor ve tüm bedenini kasti. Tabii kapı açılmazdı. Zile basmamıştı ki! Tam da kendisinden beklenecek bir budalalık. Ama artık ilerleyecek gücü kalmamıştı. Kapının önüne çöküyor. Dinlenmeye ihtiyaç duyuyor. Hiç düşünmese, ne güzel olurdu.

Berk kendisine neskafe hazırlamak üzere mutfığa giderken gözü kapıya takılıyor. Tuhaf bir şeyler var. Bir kıpırtı. Soluk sesi olabilir mi, ya da sürtünme, ya da hıçkırma? Göz deliğinden bakıyor ve hiçbir şey göremiyor. Ama Alev'in kapının diğer yanında olduğunu son derece güçlü bir şekilde hissediyor. Kulağını kapıya dayıyor. Ve nedense Alev de aynı anda aynı şeyi yapmış gibi geliyor ona. Ve ona sanki birbirlerini dinliyorlarmış gibi geliyor. Biri deliliğin, diğeri kötülüğün ardına sığınmış iki insan, iki masum çocuk. Duyduğu seslerden Alev'in gerçekten de orada olduğunu anlıyor. Dostluk edebiyatı yapıp tek bir dosta bile sahip olmayan bir asalak. Mide bulandırıcı, ama buna katlanmak zorunda. Genç kızları kadına dönüştüren doğa ondan bir onay beklememişti hiç. Bulutlar güzel, gökyüzü güzel, ama onlara ancak penceresinden bakabilir artık. Hiç kimse onun masasına oturamaz, onun şarabını içip düşlerini paylaşamaz. Yalnızca bedenini sunabilir onlara, çünkü bu dokunulabilecek bir şey, yaslanılabilecek bir şey, kalkıp gidebilecek bir şey. Gençliğinin masumluğuna gelince, o her zamankinden de güçlü bir duyguyla parıldamayı, diğer masumlara kucak açmayı sürdürüyor, ama kalbinde taşıdığı bu yaradan sonra hiç kimsenin bu dünyaya girmesine izin verilmeyecek artık. Umudunu yitirdiğinden değil. Ama hiç olmayacak bir şey bu. Asla, asla olmayacak bir şey.

GÜNAH YİYEN

Sonunda geldin demek? Güzel. Ben de seni bekliyordum. Yoo, şaşırma lütfen, şaşırma beni gördüğüne. Seni nasıl özledim bir bilsen; nasıl gözleyip durdum yolunu uykusuz günler, geceler boyunca... Tüm bu sessizliğin, karanlığın ortasında bekledim; özlemle, bir an olsun umudumu yitirmeden. Yalnızlık iyi bir öğretmen oldu benim için. Seni görmeden geçen zaman zihnimde evrenin sırları için bir anahtara dönüştü. İnsanın doğanın gözeneklerinden doğduğunu öğrendim, ve geleceğinin bir koyunun bağırsaklarında belirlendiğini. Bir o yana, bir bu yana salman umutsuz insancıkları gördüm; ah! gelgitlerin varlığından habersiz bir grup denizanası! Nasıl da sürdürüp duruyorlardı yaşamlarını, utangaçlık ve çekingenlik denizinde, binlerce parçaya bölünmek için yalnızca bir damla mürekkebin dokunuşunu bekleyerek.. Boş satırlar gibi sıralanmışlardı birbirleri ardınca; henüz yaşanmamış günlerin sessizliğiyle ürkek, ne yalnızca doldurulmayı bekleyen bir boşluk olmaktan, ne de zamanın ıssız koridorları olma görevini üstlenmekten şikâyetçi. Hepsi de yalnızca bir tek gerçeğin farkındaydı; bu farkında oluşu saklıyorlardı kalplerinin en değerli hazinesi niyetine. Hepsi biliyordu, zamanın sayısız gerçeklikten bir hiçlik üreten görünmez bir makine olduğunu. Ve yine biliyorlardı ki... Yoo! Hayır! Lütfen! Işığın açmamanı tercih ederim. Ya sen? Karanlıkta kalmak istemez misin? Beni görmeden, yalnızca hissetmek?.. Kokumu almak, soluk alıp verişlerimi dinlemek?.. Aahhhhhh! Ve gözlerimin odanın ortasında parıldadığım görürsen sakın korkma, bu sonsuz bir sevginin göstergesidir çünkü. Hem söylesene, neden çekiniyorsun benden? Haydi, biraz daha yaklaş. İşte buradayım, onca yıldan sonra, tüm çıplaklığımla karşında. Ah sonsuzluk, ne büyük bir kandırmacaymış meğer! İşte buradayım, tıpkı eski günlerdeki gibi; ama o zamanlar alacakaranlığı günbatımıyla eşdeğer sanırdık. Yaşadıklarım bunun böyle olmadığını öğretti bana. Oysa senin bıraktığım noktada kaldığını görüyorum; bir adım gerilemek uğruna bile değişmeyi göze alamamışsın. Bu yüzden sana bir mesajla gelmek istedim, seni tekrar kollarıma almak ve mutluluğu aramaktan korkmamayı söylemek istedim; yeterince iyi niyetli, çocuksu ve sabırlıysan, yüreğinin derinliklerinde seni bekler bulacaksın onu. Mutsuzluğa ve yalnızlığa inanmak öyle kolay ki, dünya üzerindeki en özel ve ayrıcalıklı kişi olduğumuza inanmak kadar kolay neredeyse. Oysa gerçek, gerçekliğin zincirlerinden kurtulmuş gerçek, bu yargıların ötesinde yatıyor; düşünmemekte, hissetmemekte. Evet, günahlarımı yedim, ne olmuş yani? Kendimi eninde sonunda öldürmek zorundaydım. Yokoluş kişinin isteminden bağımsız mıdır sanıyorsun? Çok yanlış; varoluş, yalnızca yokoluşun değil, etkisizliğin, eylemsizliğin karşıtı olarak ele alman varoluş, doğası gereği, erişebildiği tüm yaşamları tüketerek sürüp gider. Tüketemediği tek yaşam kendi özünde varolandır. Böylece kişisel yokoluşun dönüşümle eşdeğer olduğu sonucu ortaya çıkıyor. Ve bu gerçek bizi nereye ulaştırıyor, biliyor musun? Evrensel katilliğe. Bir uzay dolusu, kendi kılına bile dokunamayan, bu yüzden «soyut» diye adlandırılan gerçekliğin canına okuyan evrensel katil...

Son günlerde pek çok düş gördüm, biliyor musun? Düşüncelerinden dalga dalga yayılan teslimiyeti gördüm; kırmızı bir gözle gülümsüyordu bana. Yüreğinin atışlarını içimde hissettim, seni adım adım izlerken bedeninden yayılan kayıtsızlığı takip ettim. İşte şimdi buradayım. Yalnızca ne istediğini öğrenmek istiyorum. Ölümlü olmak mı? Ama bunun olanaksızlığının farkındasın. Toprak toprağa, dönüşüm dönüşüme... Güzelliğin neden kendi yansımasını görmek istediğini düşündün mü hiç? Aynalara verilen değerden mi dersin? Yoksa neyin gerçek olduğunun anlaşılması için mi? Maddeden görüntüye, dönüşümden dönüşüme... Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bile bilmiyorsun, hiç bilemedin. Kafanı kurcalıyor... Kapıya doğru uzaklaşmak istiyorsun; bu odadan kaçıp gitmek istiyorsun. Hâlâ anlamıyor musun (beni umutsuzluğa sürüklüyorsun doğrusu), hâlâ anlamıyor musun,

varolmayan bir Şeyin yokolamayacağım? Ve sen, varolduğun konusunda ısrarlısın, öyle mi? Boşuna çırpınma kollarımın arasında; karşı koymak hiçbir işe yaramaz. Boşuna yalvarma bana, adım da haykırma. O ismi taşıyan adam öldü artık, görmüyor musun? Ben Günah Yiyenim.

ON BİN YILLIK AKŞAMLARIN SONUNCUSU

Orada duruyorum, bedenimi kımıldatmayı göze almadan. Dalgın gözlerimle öylesine hareketsiz, öylesine amaçtan yoksunum bana bakabilen hayali varlıklar için. Denizin kayalara çarpıp küçük, karanlık kovuklara doluşan, nemli havada yosun kokularıyla gezinen sesiyle uçsuz bucaksız ormanda akan, kuşların soluğuyla akan rüzgârın boyutları arasındaki sınır çizgisinin işaret noktasını oluşturuyorum. Sağımda kuzeyin acımasızlığı, solumda güneyin şefkatli yüzüyle, denizin üzerinde alçalan ve kendisinden bir boyut eksik, dalgalarla titreşen ikizine tepeden bakan o kızıl küreyi izliyorum; bana yaşam veren güneşi. Adaların ötesinden esen lodos mavi derinliklerin dünyasını tanıtıyor sol yanağıma. Sağ yanağımda buzların egemenliği, kendimi anımsatıyor.

Bu gece gelmez misin? Seninle varım, nerede kaldığını merak ettiğimde, yüreğim algılanamayacak boşlukları algılanamayacak kıpırtılarla doldurduğunda, senden uzaklaştıkça seni daha yakından tanıdığımı hissettiğimde varım. Dikenlerle kaplı ormanı tanımıyorum; uçurumun dibinden keskin bakışlar fırlatan kayalara dokunmadım; ama sen doğanın içindesin ve tüm bunların çevresinde uçup tenime dokunabilir, her hücreme çiçek tarlalarını ekebilirsin, kanatlı ruhunla.

Martılar havada son turlarını atıyor ve ben yuva diyemeyeceğim tek noktada oturuyorum. Uyuşan her kasım kendine özgü savaşlarla kaybedilmiş bir krallık gibi; düşen yıldızlar saplanıyor etime. On bin yıllık akşamların sonuncusu bu gece benimle bir acıyı paylaşıyor sanki. İçime çektiğim her nefeste göğsümü kurutan sigara dumanı tamamen kurduğumda hiç varolmamış olacağımı anımsatıyor, başmeleklerin insanlara, yumuşak ve buğday tenli insanlara gereksinim duyduğunu ve bu bekleyiş yüklü, yalnız akşamlardan birinde onlardan birinin alacakaranlığın bulutlarından kopup beni almaya geleceğini anımsatıyor. Gözlerimin güneşi onları boğacak kadar parlak olsaydı, içimdeki canlılar için ölüme dönüşecektim.

Karanlığın içinden adımı fısıldayan, gizliliğin bedenlenmiş sesi oldun hep. Ve ortalık aydınlandığında beklentiler kaldı geriye. Ruhumun siyahlığın egemenliğindeki boşluğunda sabahın yapraklara ve kuşlara sindiği, topraktan yaşamın kokusunun yükseldiği bir bahçenin penceresini açtın, ve o pencereyi kapadığında, çok güçlü bir ışığın ardından oda karanlığa gömüldüğünde duvarla gözler arasındaki mesafede şekiller oluşturup duran, kişiye özel ışıltılar gibi, mor bir yaşam oluştu yakınlığa en uzak bölgede. Bu morluğun içinde yaşadım haftalarca, seni özleyerek, her yaklaştığında, her dokunduğunda uçsuz bucaksız, ıssız çöllerime yağın yağmurlarla içime sızan yaşamı hissederek. Yağmurlarını öyle sevdim ki, kendi güneşimi erteledim yağışlarını biraz daha seyredilemek için.

Her şey garip, her şeyin anlamsızlığı yalnızca kendi içlerinde kısıyken geçerli. Bu kavranılmaz evrenden bir avuç dolusunu tamamen başka bir yere, tamamen başka bir odaya koysalar ne olurdu acaba? Bu evren yumağı garip ve kavranılmaz olarak kalırdı, gittiği her yerde. Bölünür ve orayı kendine dönüştürürdü; anlaşılmaz ve sınırsız kıldırı, anlaşılır ve basit olan her şeyi. Kan ırmaklarının içindeki alyuvarlarla iletişim kurmak mıdır delirmek, yoksa bir balığın bakışlarıyla aşkı yaşamak mı? Beklemek midir daha üzücü olan, yoksa beklediğin yanındayken ona uzak olduğunu görmek mi? Bu günün akşamı, otomatların arasında kendini akıntıya bırakmış görünen bir insanın gözleriyle yaşanan bu günün akşamı, deliliğe hiç saygı duymadığını gösterircesine, dostluğunu sunuyor bana. Duyu bombardımanı altındaki zihnim çatışmaları sona erdirdiğinde yaşamımın da sona

erdiğini anlıyorum, ve ismi olmayan, daha önce kimsenin tarif etmediği, büyü, yeni bir yaşamla sarhoş oluyorum, yıllanmış bir şarapçının değerbilirliğiyle, her şeyi bir anda tüketeceğimi ve bardağımı yeniden doldurulması için uzatacağımı bilerek.

Sana “Bir karara vardım,” demiştim. Beklentili gözlerin ve gülümseyen ağzınla baktın bana, hep beklentili gözlerin ve gülümseyen ağzınla baktığın gibi. Giysindeki, dudaklarındaki ve yanaklarındaki o pürüzsüz, kırmızı tonları tartmış ve “Biz birbirimize göre değiliz,” diye sürdürmüştüm konuşmamı. Bunu bekliyordun. Tüm derinliğinle gözlerimin içine baktın ve ilk kez bir kadını gördüm sende; ilk kez “İyi düşün,” dedin, “bunun dönüşü yok.”

Korkutucudur ince uzun bir yüzün ardında yatan sağlam kişilikler. Ormanın içinde bir yerlerde saklanmak, dışarı çıkmak ve kendini göstermek için tam o kişinin gideceği anı beklemek ve arkasını dönmüş yürürken seslenmek, umutsuzca seslenmek kadar korkutucu... Korkutucudur karşındakinin adını bilmek, tertemiz bir yüze bakarken çocuksu bir ağızla olgun, yetişkin bir erkeğin gözlerini birleştirmek; sıcak öğle saatlerinde dama, kiremitleri onarmaya çıkarken elinde tepsiyle çay getirecek birinin yere basışındaki sevimlilikten vazgeçmek ve boş yatak odasındaki parkelerin sayısını öğrenmeyi yeğlemek; kötülükler binlerce kilometre uzaktayken on beş metre ötedeki yeni ortama uyum sağlamakta zorlanmak... Ve hepsinden öte, alacakaranlıkla seni bekleyen kişiyi beklemeden yüzleşmektir korkutucu olan. Çünkü bu, içinde böceklerin, solucanların bile yaşamadığı topraklarla yüzleşmektir, ıssız zamanların soğukluğunda.

Belki de ilk kez dinledim seni. Bunu yapınca her şey durdu: kafamın içindeki konuşmalar, çalan ne yazık ki anlamsız bile olmayan müzik, cinselliğin kemiklerinin üzerine zarlar gibi atıldığı cam masalar, metal sandalyelerin ayaklarına bulaşan iç bunaltıcı ışık... Yüreğimi bir cerrah gibi evirip çevirdim avucumda, ve bir falcı gibi içinde yazılanları okudum. Haklıydın. Bunun geri dönüşü yoktu ve ben seni dışarıda bırakmak istersem ruhumun en genç parçasını kesip atmak pahasına yapacaktım bunu. Artık gerçek bir insan olmayacaktı evrenimde; tüm yumuşaklığın ve neşenle sen olmayacaktın. Yürüyen ve kavuşan, cansız mankenlerin arasında yaşamaya mahkûm edilecektim ve bir daha bir başkası olmayacaktı, senin gibi biri olmayacaktı, kimseyle uyusuk öğle sonrası saatlerini teyp dinleyerek, gülerek, sarılarak, öpüşerek, yorganın altında dizlerimizi birbirine değdirerek geçirmeyecektim. Bana “Ben senin aradığın insanım,” dedin. “Sen de benim aradığım insansın.” Sana sarıldım, çünkü ben senin aradığın insandım; ve sen benim aradığımdın, yitirene dek bulduğumu fark etmediğim kişi.

Tüm bir günü bekleyerek geçiriyorum; bekleyerek ve düşünerek. Dalga dalga kabarıyor ve kayalara vuruyorum kendimi, acımasız, kaçınılmaz, fırtına bulutlarıyla kaplı bir göğün altında tüm sertlikleri ve üzerlerindeki milyarlarca küçücük çukurla, sarsılmadan duran kayalara. Dünyamıza bir yabancıyı soktuğun için dayanılmaz bir kırgınlık duyuyorum sana, ama biliyorum ki bu geçecek; çünkü iki kişi bir olduğunda, ikinci bir kişi asla varolamaz bu dünyada.

SEÇİLEN

Güneşin yakıcı bir ışıltıyla parıldadığı gökyüzünde tek bir bulut bile görülmüyordu. Deniz dört bir yanda gözalabildiğine uzanıyor, iki ayrı maviliği (biri dingin, diğeryse hafif kıpırtılarla bezeli) yalnızca belli belirsiz bir ufuk çizgisi ayırıyordu. Ay, güneşe karşı sürdürdüğü mücadelede biraz geri çekilmiş, kayalıklardaki adamın sağ tarafında ve ufkun biraz üzerinde duruyordu. Yine de, her ne kadar yenilgiyi kabullenmiş gibi görünse de, gönderdiği karanlık dalgaları denizin yüzeyinde güneşin ışıltılarından daha geniş bir alana yayılıyor, ancak güneşin tam altında oluşan pırıl pırıl çembere bir türlü giremiyordu. Işığın niteliği gücün tek bir noktada yoğunlaşması olduğundan güneş henüz savunmada gibi görünüyordu. Kolektif bütün içinde erime pahasına bütünün gücünü kullanan (ve aslında bu güç tarafından kullanılan ve kendilerine yalnızca bu gücü içlerinde hissetme olanağı sağlanan) bireylerin barındığı karanlıksa yayılımcı bir politika uyguluyordu. Kayalıktaki adam henüz hangi tarafı seçmesi gerektiğine karar vermemişti.

Adacık, uçları deniz yüzeyinin on-on beş santim kadar üstünde yükselen bir avuç kaya parçasından ibaretti. Kayalar rastlantı eseri bir çember şeklini aldığından, adacığın ortasında doğal ve suyun ancak ayak bileklerine kadar yükseldiği bir havuz oluşmuştu. Kayaları, sanki onları ürkütmekten çekinircesine hafif hafif okşayan dalgalar, minik derecikler aracılığıyla bu havuza casuslarını yolluyorlardı. Güneşin sıcaklığı, çıplak kayaların ve bu savunmasız havuzun üzerine çökmüş, gece yaratıklarını iyice derinlere çekilmek zorunda bırakmıştı. Bu ölümcül sıcaklık altında bir tekinin bile ortalarda gezinmeye niyeti yoktu.

Adam sıcaktan korunmak için beyaz tişörtünü başına dolamış, ancak korunmasız kalan gövdesi kıpkırmızı kesilmişti. Arada bir tişörtünü havuzcuğa daldırıp ıslatıyor, ama kafasına sardıktan beş dakika sonra kurduğundan, bu işlemin sık sık yinelenmesi gerekiyordu. Aslında bundan pek de şikâyetçi olduğu söylenemezdi; nasılsa ortalıktaki bezgin bir savaşa tutuşmuş güçleri izlemekten başka yapacağı hiçbir şey yoktu. Orada durup arada sırada tişörtünü ve gövdesini ıslatıyor ve bekliyordu. Hareketleri gözlemliyordu; dalgaların yumuşak, ama kararlı gelgitlerini, güneşin beynine yaptığı amansız saldırıları, rüzgârın kulaklarına gönderdiği melodileri. Oturmuş, bütün bu devinimlerin bir parçası olmanın keyfini çıkarıyordu. Eskiden önemli biri değildi (bunu hep başına kakıp durmuşlardı), ama seçilen kendisi olmuştu işte.

KESİK GECE

Oturmuş kafedeki seslerin senfonisini dinliyordu. Bulunduğu ikinci kat birinci katın yarısı kadar olsa bile yine de epey genişti. Bir düşün içinde ansızın uyanıveren bir adamın merakıyla çevresini incelerken gördüklerini hoş buluyor, ince demir ayaklı tahta masaların, krem rengi duvarların, koca porselen çay fincanlarının, tavandan sarkan gümüşü avizenin ve alt kattan gelen caz-blues müziğinin yarattığı o hesaplı, mesafeli, ama saygın, bir kafe ne kadar olabilirse o kadar saygın havanın tam da bu gece yaşadıklarından sonra gereksindiği şey olduğunu düşünüyordu. Hissettiği güvenlik duygusunu bozan bir tek şey vardı: duvara monte edilmiş lambaları çevreleyen olgunlaşmamış şeftali sarısı kumaşlardan birinin üzerindeki kocaman, kırmızı ve içe doğru kararan leke. Bu leke oturduğu ve hemen başında dikilen uzun kumral saçlı, gözlüklü ve tez canlı servis elemanını bir çay isteğiyle başından savdığı andan beri dikkatini çekmeyi sürdürmüştü. Sinsi bir havası vardı, ama kişisellikten uzak, görkemli bir sinsilikti bu. Bu düzen ortamına bir kanserli doku gibi konuvermiş, fark edilmeyeceğini bilerek, üstelik buna aldırmayarak, bir başka dünyanın gözcülüğünü yapıyordu.

Borulu şeker kavanozundan (ne de olsa önüne bırakılan nesneyi başka şekilde tanımlamak mümkün değildi) fincanına bol bol şeker döktü, çayı karıştırdı ve yudumladı. Çayın tadı bir an için buruk ve kasvetli bir varoluşu tattırdı ona.

Otuz beş yaşındaydı. Uzun, zayıf ve şık giyimliydi. Kemikli bir burnu, pahalı giysilerinin etkisini gülünçleştiren siyah bir şapkası, kahverengi ve ürkek gözleri vardı. Başını hafifçe yana eğerek biçimsizce oturduğunda, sigarasının dumanını hırsla içine çekerken pürüzsüz cildinde beliren kırışıklıklarda, bakışları bir başkasının kilere değince ayıp bir şey yaparken yakalanmış ve üstelik kendisini yakalayan kişi iki metre boyunda, cüsseli bir mağara adamıymış gibi hızla başını öne eğişinde kendisini kısa bir süre için gözlemleyen birinde huzursuzluk yaratacak kadar belirsiz bir kendini gizleme gereksinimi ifade buluyordu.

Sesler, sesler... Onu kurtaracak, düşüncelerinden kurtaracak tek şey sesler olmalıydı. O ırmakların içine dalmak, düşüncenin ırmaklarını terk etmek için tüm yaşamı boyunca yalnızca sesleri dinlemiş, onlarla ilgilenmiş bir insan olmayı istiyordu o anda.

Titredi. Buruşuk ceketinin ince kumaşı altındaki zayıf gövdesinin kalın kemiklerle dolu olduğunu belli etti böylece, ama buna dikkat eden kimse yoktu düşündüğü kadarıyla, belki o ciğer rengi, sevimsiz lekenin dışında. Hem insanların böylesine önemsiz bir şeye dikkat etmeleri için bir sebep de göremiyordu. Onların kendi özel yaşamları, kendi özel yaşamlarının çok özel ve çok öncelikli meseleleri olmalıydı dikkatlerine el koyan. Yine de çekinceyle çevresine bakındı ve tam çaprazındaki masada tek başına oturan çiğ kırmızı kazaklı, siyah mini etekli ve kalın çoraplı kadının kendisine bakmakta olduğunu şaşkınlıkla fark etti. Hemen başını öne eğdi, sonra diğer masalarda oturanlara bakar gibi yaparak (tek bir masa bile boş değildi; her taraftan sigara dumanlarına karışan sohbetler ve kahkahalar yükseliyordu) kadının masasına kaçamak bir bakış fırlattı. Kadın hâlâ dimdik gözlerinin içine bakıyordu. Yeniden aynı rutini tekrarlardı ve üçüncü seferde meydan okumaya karar verip gözlerini ayırmadı. Kadın da aynı şeyi yapmaya kararlı görünüyordu. Anlamsız saniyeler boyunca bakıştılar. Sonunda gözlerini çeviren kadın oldu. Normalde böyle bir durum karşısında kalbinin atışlarının hissedilir ölçüde hızlanması gerekirdi, öyle bir hızlanma ki bacaklarını güçsüzleştirir ve omuzlarında tatsız bir boşluk duygusu bırakırdı. Ama o gece dünyasını ayakta tutan bütün dayanaklar ansızın, habersizce, acımasızca çekilmiş olduğundan o biteviyeleşmiş heyecanı hissedemiyordu.

bedeninde. Kendine ve diğerklerine olan inancıyla birlikte o savunmasızlık ve utanç duygusu da hatırı sayılır ölçüde kesintiye uğramıştı.

Kadına birkaç kez daha baktı, gerçek bir meraktan çok benliğine inen en büyük darbelerin bile kolay kolay silemeyeceği bir alışkanlıktan, ama ona olan tüm ilgisini yitirmiş görünmesi ve önündeki dergileri karıştırıp durması karşısında hayal kırıklığına uğradı ve kendisini aldatılmış hissetti. Bu gece yaşamının en kötü, en uğursuz sürprizini yaşamıştı ve bu hiç de arzulamadığı anıyı dengeleyecek hoş bir sürprizin kendini sergilemekte olabileceğini ummuştu belli ki. Büyük hayal kırıklıklarının ardından hep yaşadığı gibi tuvalete gitme ve idrar torbasını rahatlatma gereksinimini hissetti. Ne garip, bu gece ilk defa hissediyordu bunu.

Kalktı ve kadının, yalnız kadının değil oradaki herkesin kendisini gözetlemekte ve yürüyüşüne, bedenine, giyimine ilişkin aşağılayıcı yargılarda bulunmakta oldukları düşüncesiyle gövdesini kasarak hiç de doğal görünmeyen, hatta gülünç denebilecek bir ciddiyet ve ulaşılmazlık havasıyla merdivenlerden inip barın yanındaki tuvalete girdi. İşini görürken kapının vurulduğunu işitti. Apar topar fermuarını çekip kapıyı açtı ve gözlüklü kadınla burun buruna geldi. Kadın derinden gelen, boğuk, biraz da kulak tırmalayıcı bir sesle «Sular akıyor mu?» diye sordu. Telaşla, «Lavaboyu kullanabilirsiniz,» yanıtını verdi ve yüzüne hiç bakmadan oradan ayrıldı. Suratı kıpkırmızı olmuştu. Gülünç bir duruma düştüğünü hissediyor, yanaklarını saran ateş ve çevresindeki koyu atmosfer onu boğuyordu. Güçlkle masasına ulaştı ve birdenbire patladı. Şimdi geçmişte kalan, sevilen ve çok değerli bulunan bir genç kızla yaşanmış binlerce anının derinliği bir anda dünyasını kaplayıvermiş, zihnindeki perdeleri kaldırmış, çöpleri temizlemiş ve onu gerçekle, kendi gerçeğiyle yüz yüze getirmişti. O andaki ruh halinin analizi yapılsa, bilim adamları henüz birkaç saniye öncesine dek o kafedeki varoluşu deneyimlemiş adamdan geriye pek az şey kaldığını hayretle bulgulayacaklardı. Nefes borusuna derin, ciğer rengi lekenin taşıdığı duygu kadar derin ve gerçek bir masumluk oturmuştu. Onu dışarı atmak için hıçkırmaya başladı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, bakılmamış, ilgi görmemiş, sevilmemiş bu ince ve duyarlı tene yaşam getiriyorlardı.

«İyi misiniz?» diye sordu gözlüklü kadın omzuna dokunarak. Adı, az sonra öğreneceği şekliyle, Pınar>dı. Kendi adı, o gece öğreneceği şekliyle, Deniz>di.

Yanıt vermeden hıçkırmayı sürdürdü. Alnını masanın üzerinde kavuşturduğu kollarından birine dayamıştı. Demek yaşam eninde sonunda getirip bu noktada bırakmıştı onu. Otuz beş yıllık didinme, çabalama, arayış ve hepsi ne için? Caz-blues müziklerinin çaldığı bir kafede masanın üzerine kapaklanıp şık ve ütüsüz giysileriyle, dünya üzerinde yapayalnız kalmış bir halde, tüm umutlarını yitirmiş olarak, hıçkıra hıçkıra ağlamak için.

Omzundaki elde çok belirsiz, dostça bir hareketi algıladı. Kendisine yeni bir başlangıç, yeni bir yaşam vaat ediyor gibiydi. Ama artık buna inanamazdı. Otuz beş yıldır masumluğuna, kendi güzelliğine olan inancına saldıran yaşam sonunda onu da yenmiş, çevresindeki inançsızlar kütesinin bir üyesi haline getirmişti. Konumu durumu orta halli olan, ama büyük bir mirasın umuduyla yaşayan, at yarışlarına düşkün bir adamınkine benzetilebilirdi. Hep kendi parasıyla oynamış, hep kaybetmişti. Sonunda bir ata kendisine miras kalacak olan serveti koymuş, onu da yitirmişti. Şimdi yapabileceği hiçbir şey yoktu, amaçsızca doğup batan güneşin getirdiği günlere ve gecelere katlanmaktan başka.

«Bir şeyim yok,» dedi başını kaldırarak. «Yalnızca acı çekiyorum.»

Eğlence ve ilginçlik arayan bir kadına söylemek için yanlış bir sözdü bu. O kadın ki o geceki

erkeğinin dikkatini çekmek için ayartıcı bir zevksizlikle giyinmiş, dudaklarını berbat, ciğer rengi bir kırmızıyla boyamış, önündeki sinema ve edebiyat dergilerini karıştırırken boynunda asılı duran demir halkaya parmaklarını geçirip durmuş, o gecenin erkeklerinden herhangi birine «Gel ve bana sinemalardan, tiyatrolardan bahset. Gel ve bana ucuz olmadığımı hissettir. Gel ve beni bu gece evine götür,» demişti.

Ama kadın nazik bir sıkıntıyla uzaklaşmak yerine yanına oturdu. Soğuk bir anlayış ve yakıcı bir bilinç kıvılcımı vardı gözlerinde, bunların altındaysa bir gözlemcinin tercih taşımayan algısı... Bal rengi gözleri çemberlerin sınırına doğru yumuşuyor, dipsiz bir kuyuyu çevreleyen mavi, yeşil, mor renklerle bezeniyordu.

Uzun bir süre o gecenin sorununa hiç değinmeyen, eğlenceli şeylerden konuştular. Karşılarındaki duvarda asılı duran bir film afişi üzerine yorumlarda bulundular. Afiş başı ve ayakları görünmeyen, çıplak, bacaklarını iki yana açmış bir kadın bedeninin çiziminden ibaretti. Kadının vajinasının bulunduğu yere kıpkırmızı parlayan, ters bir üçgen çizilmişti. «Gündelik dünyanın vurguları,» dedi Pınar. «Ya seks, ya şiddet. Ve elbette, kaçınılmaz olarak, birini içeren diğeri...»

«Sen ne önerirdin?» diye sordu Oğuz (o andaki ismi buydu).

«Farklı vurguları seçme özgürlüğünü,» dedi Pınar. «Duygulara kavramların kurduğu derme çatma köprüler yerine doğrudan, somut algılayışla ulaşmayı...»

«Gerçekdışı bir düşünce. Bunu tipik bir önyargıyla söylediğimi sanma. Söylediğin şeyi düşündüm ve uygulamayı denedim, ama beni yalnızca yalnızlığa ve korkuya götürdü.»

«*Yalnızlığa ve korkuya götürdü!*» diye taklit etti Pınar. Sonra gülmeye başladı. “Seni bir yere götürdüğü filan yok kaz kafalı! Zaten her zaman yaşadığın şeyleri görmeni sağladı. Oysa bunlardan sakınmak, onlardan kaçmakla aynı şey olamaz. Bunu bir düşün.”

Oğuz bunu bir düşünecek durumda olmadığını düşündü.

“Şu anda, burada otururken sahip olduğun tek şey sonsuz seçeneklerindir,» dedi Pınar konuşmalarının başından beri ilk kez sergilediği bir otoriteyle. “Bu sahiplik herhangi bir seçeneği benimsemiş seçiminle zıt bir ilişki içinde varoluyor. Birini seçen, diğeri kaybeder. Kural bu.”

“Kimin kuralı?” diye sordu Oğuz huzursuzlukla. Karşısındaki şu ucuz giyimli, güzel denemeyecek ama vahşi bir çekiciliğe sahip kadınla başladığı havadan sudan sohbetin birden bu noktaya, aklının ucundan bile geçmeyen bir noktaya gelmesi bu gecenin kendisi için hazırladığı sürprizlerin tükenmediğini vurguluyordu.

“Böyle genelgeçer yargılar beni hep rahatsız etmiştir,» diye sürdürdü konuşmasını. “İnsanı hiçbir yere götürmezler; sonunda bir de bakarsın ki yaşamın kendi kuyruğunun peşinde koşmakla geçmiş.”

Pınar gülümsedi, ama yanıt vermedi. Boynundaki halkayla oynamaya başlamıştı yeniden. Üzerine şuh bir hava çökmüştü; fıldır fıldır gözlerle çevresine bakmıyor, ama bakışları hiçbir şeyin üzerinde oyalanmıyordu. Birden konuşma sesinden çok farklı, taze ve alaycı bir sesle şarkı söylemeye başladı:

«Gitsem köşedeki eczaneye

İlacını bulur muyum dersin?

Suskunluğun kapatılmış kafese,
Yalan söylüyor gözlerin...»

Şarkının melodisinde insanı esir eden, büyüleyici bir hava vardı.

«Bembeyaz bir kedi,
Karların ortasında
Yuvarlanır arsızca,
Kimin eseri gölgesi?»

Oğuz tuhaf bir dünyanın tarif edilemez ayrıntıları içinde savruluyordu. Renkler görüyor, sesler duyuyor, hareketler algıyordu. Ama bu algılayışların bilinen algıyla hiçbir ilişkisi yok gibiydi. Bütünüyle benzersiz, bu yüzden bütünüyle mantıksız, o zamana dek hiç deneyimlemediği, değer biçmekte kullanabileceği hiçbir referans noktasına sahip olmadığı için mantıksız, ama bir yandan da kendi iç mantığıyla bütün, ama bu iç mantığın ne olduğunu sezmesine karşın bir türlü açıklayamadığı, bu açıklayamazlığıyla zihninde erişilmeyen bir noktanın kaşınmasına benzeyen çıldırtıcı bir ruh halinin yaratıldığı bir oluşumlar boyutu bu. Bir fenomenler dünyası denemezdi, ama fenomenler dünyasından belki de daha karışık, daha gerçek bir yapısı vardı. Her deneyimi öylesine güçlü bir vurguyla yaşıyordu ki, bir öncekini değerlendirmek, hatta anımsamak için yeterli zamanının kalmadığını hissediyordu. Ve bütün bu baş döndürücü duyum akışının arasında birdenbire inanılmaz bir anlamı barındırır gibi görünmeye başlayan o dizeyi duyuyordu ve dizeyi oluşturan sözcüklerin tonlamaları arasında ikinci bir dizenin gizli olduğunu fark etmeye başlıyordu:

«Gezer durur gölgesi...
Gezer durur gölgesi...»

Oysa bu dizenin varlığını normal algılayışında fark etmesine olanak yoktu. Birden çıldırmaya başladığını yadsınamaz bir kesinlikle anladı. Yaşam fazla üstüne gelmişti ve sonunda çıldırmıştı işte. Ama eğer çıldırmak buysa, niye bunu daha önce denememiş, ondan korkmuştu? Ve daha da önemlisi, sürekli bir çılgınlık hali içinde bulunmayı nasıl başarabilirdi?

Kendine geldiğinde üzerine eğilen kafaları fark etti. Barın yanında, bir sandalyeye oturtulmuştu. Kravatı gevşetilmiş, gömleğinin düğmeleri açılmış ve yüzü ıslatılmıştı. Çevresi meraklı gözlerle doluydu. Pınar›ın sesini duydu uzaktan:

«Önemli bir şey değil. Arkadaşım biraz hastalandı da... Yok, önemli değil dedim ya. Biraz açılın da hava alsın. Kalk Oğuz, gidelim hadi.»

Pınar kolundan tutarak onu ayağa kaldırdı ve ağırlığını yükledi. Sonra kabanını giydirdi ve kapıyı muhteşem bir altın rengiyle kaplanmış kolundan tutarak açtı. Bir an sonra soğuk geceye çıkmışlardı.

Pınar›ın çağırdığı taksiye binerken ve yolculuk sırasında hiç konuşmadılar. On beş dakika sonra indiklerinde kendisini çok daha iyi hissediyordu. Hatta o kadar iyiydi ki, bunun kötü bir şey olduğundan şüphelenmeye başladı.

Pınar›ın dairesi dar merdivenli, sevimsiz bir apartmanın beşinci ve en üst katındaydı. İçeri girdiklerinde tuhaf bir güvenlik duygusu hissetti. Dairedeki her şeyden benzersiz bir uyum içindelik yayılıyordu. Modern ve yalın eşyalar (cam bir masa, zarif koltuklar, son model bir Sony televizyon,

video ve müzik seti, loş bir ışık veren ayarlı lambalar) salonda yalnızca gerekli eşyaların barınabileceğini vurguluyorlardı. Duvarlarda hiç resim yoktu örneğin, yalnızca benzersiz bir gölge okyanusu yaratan sarmaşıklar... Ortalıkta yalnız yaşayan ve entelektüel olma eğilimindeki bir kadının sahip olmasının tuhaf kaçmayacağı kedi, köpek ya da balık türünden herhangi bir hayvan da görülüyordu. Kısa bir süre sonra eşyaların renklerinin ve konumlarının yalnızca çok usta bir duyarlılığın becerebileceği şekilde uyumlandırılmış olduğunu fark etti. Odaya o dinlendirici atmosferi yayan buydu. Sadeliğin, her parçanın kendi varlığının vurgusunu yitirmeden bütüne hizmet ettiği olağanüstü ilkesi...

«Sen şimdilik şu kanepeye uzan,» dedi Pınar. «Ben birazdan geliyorum.»

Televizyonun dayalı durduğu duvardaki dar kapıdan girerek gözden kayboldu.

Oğuz uzandığı yerden tavanı seyretmeye başladı. Tek başınalığı uzadıkça her zamanki dünyası geri geliyor ve beraberinde o bildik acıları, yetersizlikleri, boşa çıkarılmış beklentileri getiriyordu. Şimdi o gece kafede yaşadığını sandığı şeyleri yaşamadığından neredeyse emindi. Ayrıca yaşamış olsa bile bunlar önemlerini yitirmişlerdi. İhanetin sarsıcı darbesi kıskanç bir kadın gibi yeniden önceliği ele geçirmişti.

Gününü baştan aşağı gözden geçirdi. Sabahleyin kalkmış, Neşe'yi düşünmüş, kahvaltısını yapmış, Neşe'yi düşünmüş, biraz televizyon izlemiş, odanın içinde turlar atmış, birkaç kitabı karıştırmış, Neşe'yi düşünmüştü. Neşe annesiyle yolculuğa çikalı üç gün olmuştu ve o üç gün boyunca sürekli Neşe'yi düşünmüştü. Ne sancılı bir beraberlikleri olmuş, ama bu beraberlikleri dört upuzun yılın sonunda ne sevinçli bir başlangıca bağlanmıştı! Şimdi Neşe'ye yaptığı her şey, sorgulamalar, güvensizlikler, sınamalar, aldatışlar ne kadar acımasız, ne kadar bencilce görünüyordu ona! Neşe'nin onun gizli dünyasını keşfetmesini beklemiş, ama bunu bir türlü başaramadığını kabullenemeyerek o dünyanın sınırındaki çırpınışlarını, gözyaşlarını bağışlanamaz bir katılıkla izlemişti. Neşe'nin dünyasındaki tüm değerleri, tüm kanıları küçük görmüş, onun bir başka ve daha *entelektüel* bir dünyayı, kendi dünyasını kabullenmek uğruna o eski, bildiği dünyayı bir anda fırlatıp atmasını beklemişti. Evet, Neşe'nin dünyası sıradan, basmakalıp bir dünyaydı, buna şüphe yoktu, ama ne güçlü duygular gizliydi bu dünyada! Oysa o bu dünyadaki iyileri ve kötülerini ayırmak zahmetine girişmeden tümünü toptan reddetmiş, kendisinin bile tam olarak belirleyemediği bir varoluş uğruna zalimce davranmıştı. Neşe'nin gözleri önünde başka kadınları baştan çıkarmış, onlarla birlikte olmuş, “Sen benim aradığım insan değilsin! Artık şansımı başkalarıyla deniyorum!” demeye getirmişti. En kutsal saydıkları yerlere bu kadınlarla gitmiş, oralardan telefon edip o anda nerede ve kiminle olduğunu bildirmişti. Sonra bu sonuçsuz arayıştan bezmiş ve belki de aradığının bütün bu acı dolu yıllar boyunca hep yanında kalmış olan bu kısa boylu, geniş kalçalı, ananas gülümseyişli çocuk olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ona bu düşüncesini belli etmiş, yeniden denemek istediğini söylemiş, Neşe de bunu kabul etmişti. Ama aradan bir hafta bile geçmeden, ilk defa, aldatılan kendisi olmuştu.

Ağlamıştı. Yaşamında böylesine çok ağladığını, kendisini böylesine aşk dolu ve çaresiz hissettiğini anımsamıyordu. Çok anlamsız geliyordu bu olanlar! Tam her şey yoluna girecekken bu şans ellerinden alınmıştı, hem de yıllarca bu ilişkiyi sırtlamış olan kişi tarafından.

Aşka karşı büyük günahlar işlemişti. Bunu kabulleniyordu. Tek istediği ikinci bir şanstı. Neşe ona bu şansı vereceğini söyledi. Yeniden başladılar. Bu kez her şey daha farklıydı. Neşe kadınsılaşmış, sert ve alaycı olmuş, Oğuz yumuşamıştı. Tek istediği Neşe'nin yeniden kendisini verebileceği o

masumluğu yakalamaktı, çünkü o artık buna hazırdı. Bir âşık olmaya, sevgilisini bir âşık gibi tüm ruhuyla sevmeye, otuz beş yaşındayken kendisinden on beş yaş küçük bir kız için çocuklaşmaya ve ona aşk şiirleri yazmaya hazırdı. Ama karşısında o kızı bulamıyordu bir türlü. “Onu öldürdün sen!” diyordu Neşe, bu konuyu açmaya çalıştığında. “Ona acı çektirerek, yavaş yavaş öldürdün!” Neşe’ye o kızın kendi sınırlı hayal gücü ve dolayısıyla acı çekmekten başka hiçbir şey bilmeyen benliği yüzünden, karşısındaki duvarın çevresinden dolanmak yerine garip bir inatçılıkla duvara tos vurup durarak kendi kendini öldürdüğünü söylemek istiyor, ama bunun uygunsuz kaçacağını düşünüyordu. Her şeyi kabulleniyordu artık, uzun işkencelerden geçirilmiş bir zanlı gibi. Evet, tüm suç kendisindeydi, eğer Neşe’nin duymak istediği buysa. Ama kimin suçlu olduğunun ne önemi vardı? Suç acınının yaşamına ilişkin bir kavramdı. Oysa onların yaşamı artık mutluluktan ibaret olmalıydı.

Ancak bu olamıyordu bir türlü. Yaşamında ilk kez Neşe’nin ruhunda kapalı kapılarla karşılaşılıyordu. Neşe artık diğer adamla görüşmediğini, ona her şeyin bittiğini açıkladığını, kendisine güvenmesini söyleyip duruyordu. Bu açıklamasız, ama varlığı yadsınamaz kapalılığın anlamı neydi o halde? Niye bir türlü gitmek bilmiyordu? Niye her şey olağanüstü olabileceken berbat, eskisinden de berbat bir şekilde yaşamıyordu? Niye acı dolu da olsa soylu, dürüst bir hava taşıyan o eski ilişkinin yanına bile yaklaşamadıkları hissinden kurtulamayışını geçersiz kılacak bir şeyler olmuyordu?

Ama bunun sorumlusu kendisi olmalıydı. Eski yollarını bir terk edebilse, Neşe’nin yollarını bir benimseyebilse her şey yoluna girecekti. Aşkta kimin kime gittiğinin ne önemi vardı, ortadaki şeyin adı aşksa eğer? Böylece hep alttan alıyor, hep kendisini gözden geçiriyor, tutumlarını sorguluyordu.

Bu tutumun meyvalarını da almaya başlamıştı. O kapılar hâlâ kapalıydı (çıldırıcı bir şekilde kapalı), ama Neşe’ye yakınlaştığını, ilk zamanların o katılığının yavaş yavaş, ama yadsınamaz bir şekilde çözüldüğünü görüyordu. Her şeyin yoluna girdiğİ günler gelecekti, yeter ki o dürüst olabilsin.

Aradan geçen üç ayın sonunda birbirlerini yeniden tanımaya, kabullenmeye başlamışlardı. Artık diğer adamın sözü bile geçmiyordu aralarında. Yaşamlarına uğursuzca dayatılmış, sonra da bir daha adı anılmamak üzere kapı dışarı edilmişti. Şimdi tek sorun Oğuz’un eski, katı benliğinin çağrılarını ki bunlara sonuna dek, artık seslenmekten vazgeçene dek kulaklarını tıkamalıydı.

Neşe’nin on günlüğüne Giresun’a gitmek zorunda olduğunu öğrenmek onu sarsmıştı. Ama yapılacak bir şey yoktu. Birtakım ailevi sorunlardan kaynaklanan kaçınılmaz bir zorunluluktan karşılarına çıkan. Yine de, Neşe’den ayrı geçirdiğİ tek bir geceyi bile kâbus gibi gören Oğuz’un bağlılığını kanıtlamasını gerektiren bir başka sınamaydı bu ve öyle ele alınması gerekiyordu. Son gün vedalaştılar. Son anda Neşe’nin yüzünde yine o ananas gülümsemesi belirdi, kendisini aldatmadan önceki son görüşmelerinin ayrılık anında yüzünde beliren gülümsemenin aynısı. Ama Oğuz bu düşünceyi attı kafasından. İlişkilerinde güvensizliğe yer yoktu artık.

Aradan üç gün geçmiş ve Neşe’siz geçen üç gün Oğuz’u çıldırılmaya yetmişti. Üç gündür evinden dışarı çıkmıyordu. Şu son üç ay içinde tüm eski arkadaşlarıyla bağlarını koparmış olduğundan arayabileceğİ (ya da aramak istediğİ) kimse de yoktu. Bir âşığın arkadaşlara ne gereksinimi olabilirdi?

O akşam, bunaltısı dayanılmaz bir hal alınca, biraz dışarı çıkma gereksinimi duydu. Kalabalık bir caddede amaçsızca yürürken bir grup eski arkadaşıyla karşılaştı ve birer bira içme tekliflerini kabul etti. İçtiler. Bira iyi gelmişti. Birer tane daha içebilirlerdi, ancak gruptan biri o gece İzmir’e

gideceğinden seyahat acentesine uğramaları gerekiyordu.

Acentenin kapısında beklerken arkadaşlarından biri, «Aaa, şurada oturan Neşe değil mi?» dedi. Baktı. Gerçekten de oydu. Yanında o adam oturuyordu. Kel kafalı bir adamdı ve neon ışıklarının altında teninin yağlılığı iğrenç bir duyumsama uyandırıyordu.

İğrenç bir duyumsama uyandırıyordu.

Bunları yeniden yaşamak o dayanılmaz iç sıkıntısını geri getirmişti. Ayağa kalktı ve Pınar'a seslendi. Yanıt alamadı. Odanın kapısını vurdu. Yine yanıt yoktu. Kapıyı araladı. İçeri baktı. Hemen ardından kapıyı kapadı ve duvara yaslandı.

Yatağın üzerinde bir erkek oturuyordu.

Cesaretini toplayıp yeniden kapıyı araladı. Evet, yatağın üzerindeki o iri yapılı, yakıcı bakışlı erkeğin varlığı yadsınamazdı. Gözleri Pınar'ı aradı; ama hiçbir yerde yoktu. Odada ne dolap vardı, ne de balkon kapısı. Yatağın altı da çok alçaktı. Upuzun bir an boyunca Pınar'ın bir travesti olup olmadığını düşündü. Ama karşısındaki, gözlerinin içine bakıp duran adam Pınar'dan daha iriydi ve omuzları çok daha genişti. Üzerindeki ince tişörtten belli olan kasların öyle güzel bir uyumları vardı ki, bu bedenin hatları içinde herhangi bir oransızlığa rastlamak mümkün değildi.

Kapıyı yeniden, bu kez daha da hızlı kapadı. Başı dönüyordu. «Haydi ama, böyle davranmana gerek yok,» diye seslendi adam içeriden. «Komik oluyorsun.»

Sustu. Soluk soluğa kapıyı dinliyordu. Adam konuşmayı sürdürdü:

«Bu gece senin ırmağına atladım, çünkü bu ırmak bir öncekinden daha güçlüydü, daha güzeldi. Senin yaşamın, senin akıntın beni içine aldı, bana kendini sundu. Ben de onu kabul ettim. Hiçbir pişmanlık ya da sorgulama ihtiyacı duymadan içine daldım, tıpkı seninkinden daha da geniş bir yaşamın, daha da derin bir olay örgüsünün içine gözümü kırpmadan dalabileceğim gibi.» Bu noktada sesi çatladığı için sustu, boğazını temizledi. Sonra konuşmayı sürdürdü. Bu sefer duyulan bir kadın sesiydi. Pınar'ın sesi.

«Böyle bir şeye nasıl, ya da niye, sahip olduğumu bilmiyorum. Artık bunu sorgulamaktan da vazgeçtim. Tek bildiğim yaşamımın bana bu armağanı sunduğu, bu şansı verdiği. Kaderimi kabullendim. Tanık olduğum akıl almaz şeylerin içinde beni bağlayan bir tanesi bile yok. Öğrenmenin, sonsuzluğu öğrenmenin olasılığı içinde her şey önemini yitiriyor. Akıntıları takip ediyorum, izlerini sürüyorum, bildiğim tek şeyi yapıyorum. Lütfen tuhaf bir yaratıkmişim gibi davranma bana. Evrenin yalnızlığına dayanmak cesaret ister. Her şeyin kaynağının bulunabileceği, tüm ırmakların birleşip döküldüğü o okyanusa doğru ilerlemek ve giderek yaklaşmak, o dayanılmaz yoğunluktaki gerçekliğe yaklaşmak cesaret ister. Bir insan kaldıramaz bunu. Başka bir şey olmak gerekiyor.»

Uzun bir sessizlik çöktü eve. Oğuz kapıya doğru atılmayı düşündü, ama bacaklarının kımıldamayacağını reddetmesinin yanı sıra Pınar'ın, ya da her neyse onun, kapıyı kilitletiğini anımsıyordu şimdi. Ne yapabilirdi ki? Tüm yaşamı boyunca ne yapmıştı?

İçeriden yeni bir şarkının yükseldiğini duydu. Yaşamın ve ölümün gizemlerini olağanüstü bir yalınlıkla sergileyen, olağanüstü bir şarkıydı bu. Şarkıyı söyleyen o beklentili, heyecanlı ve

masumluğunu asla yitirmemiş ses canlılığıyla çevresindeki tüm dünyaların içinde bir güneş gibi parıldarken, giderek yükselip inanılmaz perdelere ulaşırken Oğuz kapının önünde diz çökmüş hıçkırığa ağlıyor, bir başlangıcı ve bir bitişi kendi yöntemiyle karşılıyordu; hiç bitmeyen bir başlangıcı, hiç bitmeyen bir bitişi.

MIRIAM

Aklımı kaçırdığımda küçük bir otel odasında yatıyordum. Üzerimde hiçbir şey yoktu; uzanmadan önce soyunabileceğim kadar soyunmuştum. İçimden herhangi bir şey yapmak gelmiyordu, yapabileceğim her eylemin önceden belirlenmiş olduğunu biliyordum çünkü. Yatmadan önce soyunuyor, sevişmeden önce fermuarımı açıyordum. Bir başkasının evindeki tuvalette işerken klozet üzerindeki en az ses çıkaracak noktayı saptamaya çalışıyordum. Parmağını kıcına soktuktan sonra, sofraya oturmadan önce, sabunla iyice temizleyen bir adamınkinden farksızdı davranışlarım. Ya bedenim? Onun da daha iyi bir durumda olduğu söylenemezdi. Biri suratıma tokat atınca yanağım yanıyor, boşaldıktan sonra penisim kendiliğinden ufalıyordu. İçimdeki tuhaf belirsizlik bile önceden...

Her şey önceden belirlenmişti. İki gün öncesini anımsıyordum, karımın en yakın arkadaşıyla, Banu'yla seviştiğim geceyi. Banu evliydi ve kocasından ayrı yaşıyordu; boşanma işlemleri tamamlanmamıştı henüz. Beşiktaş'ta bir ev tutmuştu kendine. Bir gece onu ziyarete gittim. Geceyarısına kadar içtik. Evde tek bir oda, odada da tek bir yatak vardı; böylece tek bir odada ve tek bir yatakta birlikte yattık. Ellerimi tuttu, güzel bir duyguydu bu. Yine de önceden belirlenmişti her şey. Öpüşmelerimiz, soyunuşlarımız, birbirimize sunduğumuz dokunuşlar... İlk kez o zaman başladı bu belirlilik zincirini hissetmem. İlk kez o zaman başladı. Zinciri kırmaya çabaladım; kendimi Banu'nun içine girmekten alıkoymaya çabaladım.. Yemin ederim denedim bunu. Ama kalp atışlarımızla uyumlu, karanlık bir boşluk açılmıştı zihnimde. Hayvanlardan farksızdık; gerçek buydu işte. Yine de bu gerçeği görmezden gelmeye çabalıyordum; güzel olan, paylaşılan bir şeyler olduğuna inanıyordum çünkü. Yaşamımda ilk kez bitirmek için başlamadığım bir sevişmenin ortasında buluyordum kendimi, yaşamımda ilk kez bir yakınlık hissediyordum. Öylesine güzeldi ki o dokunuşlar, ve bana öylesine yabancı... Şimdi bile duyabiliyorum, gözlerimi kaparsam duyabiliyorum, saçlarının alınına ve yastığa çarparken çıkardığı sesleri. Dünya bulanık, sınırları belirsiz bir algı yansımalarına dönüşüyor. Sonra bir ses duyuyorum. Hayvanlardan farkımız olmadığını fısıldıyor bana. "Sevişme yok, seks var yalnızca..." Bacakları belime dolanıyor, yılanlar gibi. İngilizce konuşuyoruz, iki yabancı gibi. İki yabancı gibi. Başımızı sağa sola sallayıp duruyoruz. Tavan hareket ediyor; dumanlar çıkıyor sıvalardan. Odayı tuhaf bir sis kaplıyor. Çarşaflar çıplak tenime sürtünüyor; buz gibiler. Onları ısıtamıyorum bir türlü. Isıtamıyorum bir türlü. Giderek hızlanıyoruz, tavan giderek hızlanıyor. Bir sağa... Bir sola... Bir sağa... Bir sola... Kulaklarım uğulduyor; tatlı bir hafiflik beliriyor göğsümde. Bedenimden dışarı fırlayabileceğim sanıyorum. Sonra... Sonra her şey bir anda bitiyor. Kalkıyorum, ve karıma bir mektup yazıyorum. Ayrıntılarla canınızı sıkacak değilim; hiçbir özelliği olmayan bir mektup bu. Yine de yazıyorum, içimdeki aşağılanmışlık duygusundan kurtulmak için yazıyorum, önümde uzanan beyaz boşluğu doldurmak için yazıyorum, kafamı sağa sola sallayarak yazıyorum, İngilizce konuşmadan yazıyorum, göğsümdeki hafifliği yeniden hissetme ve bu kez bedenimden dışarı fırlayabilme umuduyla yazıyorum. Hiç zamanım yok. O gece elçilikte verilecek bir kokteylde bulunmam gerekiyor. Orada bir sürü budalayla el sıkışacak, bol bol içecek ve yanaklarım ağrıyana kadar gülümseyeceğim. Şık restoranlara giden kadınlardan bahsedeceğim erkeklere. Zihnimde uzun ve beyaz...

Uzun beyaz bacaklar dans edecek. Onlarla oynayabilirdiniz; uzun beyaz bacaklar yalnızca gülümserdi size. Uzun beyaz bacaklar belinize dolanırdı, yılanlar gibi. Onları takip ederdingiz. Bir kapana kısılmışlık duygusu sarardı benliğinizi; hiçbir şeyi değiştirmek istemezdingiz. Uzun beyaz bacaklarda yüzmek isterdingiz yalnızca. Uzun beyaz bacaklar için fark etmezdi. İki gece önce anladım bunu. Karıma bir mektup yazıyordum. Zihinsel bir mektuptu bu; tutkularımı çevreleyen bariyerlerde

ufak delikler açıyordu. Kafamı sallıyordum sağa sola, çocukken yaptığım gibi. Yanbaşımındaki ses gülümsüyordu; yanbaşımındaki ses teyp dinliyordu. «Haydi uyuyalım artık!» diyordu yanbaşımındaki ses; daha fazla konuşmuyordu. Uzun beyaz bacakları yatağı ikiye bölüyordu; yanbaşımındaki ses boşalmamı istemiyordu. Tek kişilik bir ordu işgal ediyordu düşüncelerini. Beni üzerinden itiyordu, uykuya dalıyordu. Kalkıp elimde bir kitapla mutfığa geçiyordum. Fayansların üzerinde karafatmalar geziniyordu. Biri ters dönmüştü, çırpınıp duruyordu umutsuzca. Öylesine çaresizdi ki; beyazlığın üzerine fırlatılmış kırmızı karınlı bir gece parçası. Ona yardım etmek istiyordum, ama hiçbir şey gelmiyordu elimden. Ben de onun kadar çaresizdim. Yapabildiğim tek şey oturup verdiği mücadeleyi izlemektir, yapabildiğim tek şey buydu. Gözlerim kan çanağına dönmüştü. Uyumadan geçen üçüncü gecemdi bu, ve iki gün...

Ve çıldırmama yalnızca iki gün kalmıştı. Hayvanlardan farksızdık, kafamdaki susmayan sesin söylediği buydu. Islak bir otoyolda ayrı ayrı ilerleyen paslanmış karanfil kamyonlarıydık biz; lastiklerin altında ezilen ince kar ve direksiyonların başında birer domuz suratlı moruk. İlerleyişimizi görebiliyordum; alacakaranlıkta kümelenmiş binlerce, milyonlarca araba. Görebiliyordum. Ufukta kayboluyorduk teker teker. Ölümü tanıyanlar eski bir İspanyol gitarının tellerine çöreklenmiş, sonucu öğrenmek için merakla bekliyorlardı. Güzellikleri yakalama olasılığı her kalp atışıyla biraz daha ortadan kayboluyordu. Bir sağa... Bir sola... Bir sağa... Bir sola... Ve ortasında...

Ve gecenin ortasında, sessizce, uzun beyaz bacaklar ve ben. Değişmez bilmez bir rutindi bu, bir tür mistik tören. Yapılabilecek başka ne vardı ki zaten, mutfığa geçmekten ya da uyumaktan başka? Oysa ben ona dokunmuştum, biliyordum bunu. Ona dokunmuştum; her şeyden önce, içine girmeden önce. Belki yalnızca bir an için, ama ona dokunmuştum. Ona dokunduğumu biliyordum; ona dokunabiliyordum. Sonra zihni kapanıyordu, birbirimize benzediğimizi gösterircesine. *It was lovely*, diyordu, *but it's over*. It's over. Ya ben? Ben hiçbir şey hissedemiyordum, ellerim hâlâ ısınmamıştı çünkü. Sabahı bekliyordum giyinmek için, alçak eşikli kapıdan çıkmak ve sokaklarda yürümek için. Henüz aklımı kaçırmamıştım. Aklımı kaçırdığımda küçük bir otel odasında yatıyordum. Kapı çalındı. Otel komisi gelmişti, aşağıda karım olduğunu söyleyen bir kadının beni arabasında beklediğini haber vermek için. Karımın beni bulması hoşuma gitmemişti. Komiye içeri girmesini söyledim. Yatağın altında kocaman, gri bir fare vardı. Şaşırarak eğilip yatağın altını gözden geçirirken ben de kanepenin üstündeki kitap açacağını aldım. Komi dizlerinin üstüne çökmüştü, kafasındaki hafifçe yana eğilmiş kasketle birlikte. Altın sarısı, kıvrıkcık saçları vardı. Fareyi görüp görmediğini sordum ona. Kafasını kaldırdı: “Hayır, burada...” Açacağı sapma dek sol gözüne sapladım; çelik mavi ışıklar sapına dek beynine saplandı. Yanaklarından aşağı tuhaf kabarcıklar süzüldü. Birkaç adım geri çekilip titremelerin dinmesini bekledim. Sonra cesedi dolaba saklamaya çalıştım, ama sığmadı. Sonunda banyoya taşıyıp küvetin içine boylu boyunca uzattım. Suyu da açıp küveti köpükle doldurdum. Bu işi halledince odama geri dönüp ortalığı temizledim. Eşyalarımı toplayıp bavulumu güzelce yerleştirdim. Birden oda son derece loş ve havasız geldi bana. Burada bir dakika daha kalmaya katlanamayacaktım. Dışarı fırladım ve merdivenleri koşar adımlarla, üçer beşer atlayarak indim. Asansörü kullanmak istememiştım. Resepsiyonda kimse yoktu, ortalıkta da yerleri süpüren ufak bir çocuktan başka kimse görülüyordu. Çocuğa «Baksana!» diye seslendim. «Arka kapı ne tarafta!» Çocuk «Arka tarafta!» yanıtını verdi sırtarak. Ben de sırttım. Sonra bana arka kapıyı tarif etti. Resepsiyonun hemen bitişiğindeki kapıdan girmek gerekiyordu. Karşıma çıkan koridorda hiçbir yere sapmadan yürüdüktan sonra arka kapıya varacaktım. Teşekkür etmek için çocuğun saçlarını okşadım; parmak uçlarımdaki kanlar bulaştı saçlarına, yanağına. İrkildi ve geri çekildi. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirmişti. Daha fazla oyalanmadan avucuna yüklüce bir bahşış sıkıştırdım ve arka kapıya

yöneldim. Gece soğuktu.

İnsanlar gece soğukken yürüyorlardı loş sokakta, tek başlarına ya da ikişer, üçer kişilik gruplar halinde. Gecenin soğuşunu onlar da hissediyor olmalıydı; kafalarını omuzlarının arasına gömmüşlerdi. Devekuşlarını andırıyorlardı bu halleriyle. Dondurucu bir rüzgâr esiyordu, ama gitmekte oldukları yerin varolduğunu bilmek ısıtıyordu onları. Gitmekte oldukları bir yer vardı ve yalnızca oraya gideceklerdi, yalnızca oraya. Diğer bütün kapılar kapalıydı onlar için, yalnızca gitmekte oldukları yerin kapısı açıktı. Diğer bütün kapılar kapalıydı. Oysa ben hiçbir yere gitmek zorunda değildim; az önce aklımı kaçırmıştım ne de olsa. Orada öylece dikilmiş dururken biri omuz attı; kalabalığın ortasında buldum kendimi. Herkes yürüyordu; ben de yürüdüm. Ama yalnızca bunu yapmamak için bir sebep göremediğimden dolayı, yoksa herhangi bir yere ulaşmayı ya da bir hedefe sahip olmayı filan umursadığım yoktu. Attığım her adımda sınırsız seçenekler birbirini dengeliyordu. Kar yağmaya başladı. Başımı kaldırdım. Gecenin ortasında gökten gönderilen beyazlıklar sokak lambalarının ışığı altında dünyanın diğer tüm renklerini örtmeye karar vermişlerdi. Lambanın altında durup kar tanelerinin omuzlarıma, kollarıma usulca inişini izledim. Yaşamımda gördüğüm en güzel görüntüydü bu.

Kaldırım kenarında bulduğum, soğuktan titreyen bir kedi yavrusunu ceketimin içine yerleştirip yeniden yürümeye koyuldum. İki kişiydik, ama yalnızca tek bir kişinin ayak izlerini bırakıyorduk ardımızda. Yalnızca birer boşluktan ibaret olan bu izler, karla canlarını dişlerine takarak giriştikleri umutsuz mücadelenin bedelini çamurda boğularak öderken, göğsümün sıcaklığıyla keyfi yerine gelmiş kedi bu önemsiz hileye kıs kıs gülüyordu.

NEMESIS

Parlak, çok parlak bir ışık gördüm; yumuşacık, dokunduğu her şeyi kendine dönüştüren bir ışık. Evren, içinde gizemi barındırmayan bir sevgi yumağına bölündü. Arkadaşlarımın ne söylediğini bilemedim. Bir melek, kollarını açmış beni bekliyordu.

YIKIM ÇAĞI

“Dünyanın sonu bu dostum,” dedi alaycı bir ses. “İnan bana.” Başı çatlayacak gibiydi. Gözlerini yavaşça araladı. Günişığı savunmasız gözbebeklerine hücum etti birden. İnemeye benzer sesler çıkardı.

“Uyandın mı?” diye sordu aynı ses, yine o alaycı tonla. “İyi, iyi... İşimi yaparken gevezelik etmek hoşuma gider. Bazıları buna kaytarmak diyor, ama hayır efendim! Ben asla kaytarmam! Hem işimi yaptığım sürece kimse bana karışamaz, öyle değil mi? İster konuşurum, ister türkü söylerim, ister göbük atarım! Hey, ben sağlıklı yaşam diye buna derim işte! Temiz hava ve insanın işini huzur içinde yapabilmesi için bol bol güneş!”

Birden bacağındaki acının farkına vardı. Sanki mengeneyle kısırılmış gibi acıyordu sağ ayağının kaval kemiği. Ayak parmakları da kaşınıyordu. Ama doğrulup onları kaşınacak gücü yoktu. Eller yakasına yapıştı ve oradan aşağılara, ceplerine daldı. «Hımmmm, bakalım bu cüzdanda neler varmış? Bir sigorta kartı, bir askeri kimlik, üzerinde isimsiz bir telefon numarası bulunan kirlili ve buruşuk bir kâğıt parçası... Üstelik numara da silinmiş, doğru dürüst okunmuyor. İnsanın gözlerini bozmak için birebir. Eee? Paralar nerede? Hey, bana bak! Asker adamda para ne gezer diyeceksin, ama ben külyutmam, ona göre! Enayi yerine konmaktan da hoşlanmam arkadaş, hani haberin olsun diye söylüyorum! Tamam, oyun oynamayı ben de severim, ama gördüğün gibi şu sıra yapacak çok işim var, bu yüzden paraları bir an önce sö- külsen iyi olur. Beni de uğraştırmamış olursun. Daha ziyaret etmem gereken kaç kişi var bilsen... Bütün günümü seninle mi harcayacağım sandın? Haydi, bencillik etme de ver şu paraları...»

Bilincini yavaş yavaş kazanıyordu. Şimdi sesler yüzeye çıkıyordu sanki. Sesler ve acı...

Gözlerini açtı. Bu kez kapamadı ve güneş ışınlarına meydan okurcasına baktı, kendisini soymakta olan adama.

«Kimsin sen?» demek istedi, ama bunu söyleyebildiğinden emin değildi. Dudakları kurumuş ve çatlamıştı. Dili yapış yapıştı. «Su!» diye düşündü. Su.

Adam çok iriydi, tiz ve çatlak sesinden beklenmeyecek kadar iri. Üzerinde koyun derisinden bir yelek vardı. Yeleğin altında da ince, mavi ipliklerden karelerle bezeli bordo bir gömlek. Kaba kumaştan yapılmış pantolonu grinin iç karartıcı bir tonundaydı ve diz kısmı aşınmış, rengini yitirmişti. Gür sakalı yüzünün ve jilet denen nesnenin birbirlerine yabancı olduklarını açığa vuruyordu.

Burnuna belli belirsiz bir şarap kokusu geliyordu. Toz, duman ve barut kokularına karışmış buruk bir şarap kokusu.

«Bu karın mı?» diye sordu adam. Elinde sarışın bir kadınla gülümseyen genç bir erkeğin birbirlerine sarıldıkları yıpranmış bir fotoğrafı tutuyordu. Kadın adamdan en az on yaş büyük görünüyordu ve gözleri kıpkırmızı çıkmıştı. Arka planda balıkçı sandalları vardı ve onların da ardında masmavi bir deniz, Akdeniz uzanıyordu. İki yıl önce çekilmiş bir fotoğrafı bu. Çeken kaldıkları pansiyonun yaşlı, tatlı sahibesiydi. Eşine az rastlanır iyilikte bir kadındı. Fazla paraları olmadığını anladığından onları akşamları sofrasına davet eder ve bunun için para almaya da yanaşmazdı. Kocasını çok uzun süre önce ölmüş, kendisi de kasaba öğretmenliğinden emekli olduktan sonra ailesinden kalma iki katlı evi pansiyona çevirmişti. Oldukça hoşsohbetti. Kasabanın en şen

şakrak yerlisi oydu belki de. Zaten öyle büyük bir yer de değildi kaldıkları kasaba. Nüfusu iki bini ancak bulurdu. Eğlenceleri de tutucu bir tatil köyünün sunduğundan fazla değildi. Yapacak pek fazla şey yoktu. Öğleden sonraları denize girilir, akşamüstleri kasabanın sahil boyunca uzanan tek caddesinde sıralanmış çay bahçelerinde ayran ya da kola içilirdi. Arkalarına yaslanır ve yorgun, ama mutlu bedenlerini denizden gelen serin akşam esintisinin okşamalarına bırakırlardı. Uzaklarda dönüş yoluna koyulmuş, ağır ağır yaklaşan balıkçı teknelerini izler, böyle anlarda havadan sudan konuşup dinginliği bozmaya ikisinin de gönlü razı olmazdı. Buz gibi içecekleri bardak bardak, şişe şişe içerlerdi. Denizin tuzuyla dolmuş ağızlarının susuzluğu hiç dinmez, hep daha fazlasını isterlerdi. Bu yüzden bardak bardak içerlerdi, şişeleri arka arkaya devirirlerdi ve arka arkaya içerken üstelik bardak bardak da içerlerdi ama bardağı değil tabii canım bardağın içindekini içerlerdi ayrı içerlerdi ayrı yok içmeye kolayı içerlerdi şişenin yanlarından ter gibi su damlacıkları süzülür bardaklardan buzların buğulu nefesi yükselirdi hele o damağa dokunuşları yok mu buz gibi buz hele o damağa dokunuşları yok mu ilk dokunuşları allahım o ne rahatlama o ne ürperti kaliforniya güneşi bile dağıtamaz bu serinliği ne kaliforniya güneşi ne ateşli genç kızlar plajda mayolu ve iri göğüslü ıslak mayolarını geren ve kendi mayosunu da öyle ve üzerinde soğuk içecekler yazan büfe beyaz şapkalı adamın konağı satış yaptığı dondurmaları da vardı antep dondurması derlerdi turistlerle dalga geçerlerdi külaha uzanmış tam alacakken hoop! ama ne fark eder sonuçta o da dondururdu işte ama susatırdı da bildiğimiz dondurma gibi bu açıdan hiç de farklı değildi ama belki biraz daha zor erirdi yoksa öyle miydi olsun yeter ki başka hiçbir şey olmasın olmasın ne kızlar ne gitarlarla barlarda söylenen şarkılar pahalı biralar ne kızlar ne anılar neşeli günler için içilen ama çok pahalı biz buraya giremeyiz olsun bir tanem kırk yılda bir gelmişiz doya doya eğlenmeye bakalım plajlara gidelim denizlerde yüzelim gülelim eğlenelim dalgalar bizi kaldırırken hoop! işte bir tane daha geliyor hazır mısın evet hazır ol atlıyoruz tamam işte geliyor haydi öff ağızıma su kaçtı ayy iğrenç bu tuz tadı iğrenç bu tuz tadı bu tuz tadı bu tuz tadı iğrenç bu tuz tadı bu tuz tadı yapışkan nemli iğrenç susatıcı bu tuz tadı bu tuz tadı...

«Hey! Ağlamanın sırası mı şimdi! Oldu mu ya! Bak, beni de ağlatacaksın ama! Tamam tamam, madem o kadar istiyorsun sende kalsın bu resim! O kadar da kalpsiz değiliz ya! Madem istiyorsun kalsın! Ben saatinle de idare ederim!»

Adam bir yandan konuşurken öte yandan ceplerini karıştırmayı sürdürüyordu. Ağızındaki tuz tadının kaybolmadığını fark etti. Üst dudağı yapışkan ve nemliydi, o da bu nemi zevkle emiyordu. Neden sonra emdiği sıvının sümük olduğunu anladı. Yine de öyle susamıştı ki hiç tiksindenmeden sümüğünü emmeyi, yalamayı sürdürdü. Sonra kendini biraz daha iyi hissettiğini fark edip dirseklerinin üzerinde doğruldu ve çevresine bakındı.

Savaş meydanı ölümlerle doluydu. Yüzlerce, binlerce, milyonlarca ölü... Üst üste yığılı, kimliklerini yitirmiş bedenler gözalabilirdiğine uzanıyordu. Çok uzaklarda, cesetlerin arasında tek tük insanların gezindiği görülüyordu.

«Bana baksana, sen ne yaptığını sanıyorsun?» diye sordu adama. Adam sonunda pantolon ceplerinde aradığı parayı bulmuştu. Parasını cüzdanında değil, pantolon ceplerinde taşırdı hep. Böylece soyulursa yankesici yalnızca cüzdanıyla yetinmek zorunda kalacaktı.

«Ne yaptığımı mı sanıyorum? Bu çok güzel işte! Bayıldım doğrusu!» Çılgınca bir kahkaha attı. Aşağılık bir yön de taşıyan bu kahkaha göklerde ve cesetlerin üzerinde yankılandı.

«Seni soyuyorum tabii, gördüğün gibi! Tef çalıp oynayacak halim yok ya!» Sonra birden ciddileşti. «Hey, bana bak! Altın dişin var mı? Kaplama filan?» Askerin yüzündeki dehşeti görünce kahkahayı bastı. «Sen de amma korkakmışsın ha! Altın dişini ne yapayım senin? Burada yeterince ekmek kapısı var bana! Ama mezar kazıcılarına gelince... Orasını bilemem tabii!»

«Yakalanırsan hapse atılacağına farkında değil misin? Birazdan gelirler!»

Paçavra adam (çünkü giysileri paçavra denebilecek kadar eskiydi) yine kahkahalarla güldü.

«Ah karnım! Bana bak arkadaş, beni bu kadar güldürmemelisin, külahları değiştiriz sonra! Senin yüzünden işimden geri kalıyorum! Ekmeğimle oynamaya ne hakkın var?» Bir süre daha güldükten sonra sakinleşir gibi oldu. Ama sonra «Demek birazdan gelirler ha?» diyerek yeniden kahkahayı bastı. Gülmesi hiç bitmeyecek gibiydi. Her sakinleşmeden sonra yeniden krize tutuluyordu. Öyle ki sonunda gözlerinde yaşlar belirdi. «Peki kim gelecekmiş, onu da söylemek lütfunda bulunur musunuz asker efendi? Yoksa beni siz mi tutuklayacaksınız?»

Asker şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Böyle yüz­süz, alaycı bir tavırla karşılaşmayı ummamıştı.

«Bak, sana bir öykü anlatayım,» dedi paçavra adam. «Size savaşma emri verdiler, tamam mı? Tamam. Ama savaşma emri verenler savaşmadı tabii. Peki kim savaştı?. Sen... Şunlar...» Eliyle cesetleri gösterdi. «Emri verenlerin işi savaşmak değil, emir vermektir. Herkes yerini iyice bellemeli. Emir verenler de savaşmaya kalkarsa halimiz ne olur sonra? Başımıza taş yağar alimallah! Tabii bu emri herhangi bir makine de verebilirdi, o başka.» Paçavra adam torbasını bir kenara fırlatarak dans etmeye başladı. «Böylece öykümüz yavaş yavaş geliyor. Dünyanın saygıdeğer liderleri düzeni korumaya çalışırken bir de ne görsünler? O küçücük üçüncü dünya ülkelerinden biri düğmeye basmamış mı? Eyvah! Aman ne felaket! Gitti bizim uygarlık! Şimdi işin yoksa yeni baştan başla! Ama zaten kimsenin işi yok ki artık! *Gücü* de yok tabii! Ne iş kaldı, ne *güç*! Bütün güçler birbirlerini yokettiler! Boomm! Ya da nasıl dersene öyle. Ama bu işi nasıl becerdiler, orasını bilemem. Ben kendi halinde bir öğrenciyim. Teknik ayrıntılardan filan haberim yok. Aslında işin formalitesiyle uğraşmayı da sevmem. Pratik adamımdır. İki iki daha dört eder, bunu bilir bunu söylerim. Üniversite için yeter de artar bile! Nerede kalmıştım? Beyaz sarayın tepesine bir tane indi! Kremlin'e de... Pekin kıskanmaz mı hiç? Bir anda haritadan siliniverdi! Ya Nikaragua? Ya Küba? Hiç sorma! Ya Türkiye? Hiç, hiç sorma! Taş üstünde taş kalmadı. Savaş emri verenler kaçacak delik aradılar, ama boşuna. Dünyadaki bütün gerzekler bir anda yokoluverdi. O bombalar gerzek bombasıymış meğer! Eee, bize de yapacak iş güç kalmadı tabii! Attık elimizden kitapları, düştük yollara! Artık ideolojilere paydos, diyalektiğe paydos, burjuvaziye paydos, Eyfel Kulesi'ne hepten paydos! Ondan ancak olur paspas! Artık yeni bir çağın eşiğindeyiz arkadaş! Akıllara durgunluk verecek bir çağın eşiğindeyiz! Yeni Çağ'dan ve Yakın Çağ'dan sonra, şimdi de Yıkım Çağı'ndayız! Nasıl, kulağa hoş geliyor, değil mi?» Şarkı söyler gibi konuşuyordu. «Ne görkemli, öyle değil mi arkadaş? Biz okumuş serseriler için, dünyanın paslı tenekeleri için ne büyük hizmet!»

Uzaklarda gezinen adamlar yaklaşılmaya başlamışlardı. Paçavra adam ciddileşti: «Bir zamanlar fakir bir öğrenciydim. Şimdi... dünyanın efendisiyim.» Üzüntüyle askere baktı. «Üzgünüm. Suçsuz olabilirsiniz, ama bu düzende yerin yok. Bu yeni düzende yerinin olmayışından dolayı suçlusun.»

«Neler saçmalıyorsun sen?» dedi asker ayağa kalkmaya çalışırken. Bu sırada garip bir şeyi fark etti. Sağ bacağının dizkapağından aşağısı yoktu. Yeşil, tozlu asker tulumunun lifleri arasından kurumuş kan lekeleri ve mide bulandırıcı beyazlıkta bir kemik ucu seçiliyordu yalnızca. Bordo kan

lekeleri. Mavi ipliklerden karelerle bezeli.

Gırtlğından boğuk bir haykırış yükseldi: «Hayııııı! Hâlâ kaşımıyor! Hâlâ acıyor! Onu hissedebiliyorum! Tam şurada! İşte, tam şurada!»

«Ah, evet,» diye belirtti paçavra adam ilgisizce. «İşte şurada.»

Gerçekten de oradaydı. Kopuk kafaların, parçalanmış göğüslerin, beyin sıvılarıyla dolu miğferlerin arasında, oradaydı. Onu hemen tanımişti, bağcıkların bağlanış şeklinden tanımişti. Küçükken annesinden öğrendiği şekilde bağlamıştı onları; bir yerine iki ilmek.

«Ayağına merhaba desene. Ama biraz acele etsen iyi olur, çünkü pek vaktin kalmadı.»

«Ayağım!» diye hıçkırdı asker. «Ayağım! Ayağım! Ayağım!..»

«Yaa, ayağın... *Senin* ayağın.»

Toparlandı. “Neyse, artık gitmeliyim. Daha yapacak çok işim var. Sona kalan dona kalır.” Muzipçe göz kırptı. “Anlarsın ya!”

“Ayağım! Ayağım! Ayağım! Allahım! Hayır! Ayağım!mmmm!..»

“İşte şurada da bir tane var!” diye belirtti bir ses.

İki adam ona doğru yaklaştılar. Elllerinde baltalar vardı. Biri zayıf ve sinsî görünüşlüydü. Diğeri Taş Devri›ndeki Fred Çakmaktaş›a benziyordu. Fred Çakmaktaş›ın ayağında asker botları vardı. Yürürken kopuk ayağa bastı. Ayağın içinden biraz kan fişkırđı, tıpkı sürekli ortasından sıkılarak kullanılmış bir tüpün içinde kalan diş macunu gibi.

«Haydi ama, bu işi zorlaştırma,» dedi sinsî yüzlü adam.

«Kaçmanın faydası yok,» diye homurdandı öbürü. Askerin kafasından çılgınca bir düşünce geçti. Fred Çakmaktaş bu durumda ne yapardı acaba?

Geri geri sürünerek uzaklaşmaya çabaladı. Ağzının kenarlarından salyalar sızıyordu. Ayağından fırlayan kemik bir makinelinin kabzasına sürtününce acıyla haykırđı.

«Faydası yok,» diye mırıldandı iri yarı adam, ve baltayı indirdi.

HERMAPHRODITE

Bir soluk; bir ışıltı.

Küçük bir otel odasında sürüp giden sevişme; bedenleri serüvenci ayın parlak gezintileriyle bütünleştirip havada asılı bırakan doyumsuz aşk sözcükleri. Perdeli kapalı odanın loşluğunda belirip kaybolan iki vücut. Sokaktan yayılan gürültüler; korna sesleri, keskin bir fren, öfke dolu haykırıışlar; bir çığlık. Odadan yayılan sessizlik: kara bir lamba, ıslak dudaklar, kemikten bir gülümseyiş; geceyarısı düşünceleri, güllerden yapılma bir çarşafın üzerinde huzur bulan. Ne zevk, ne acı; birbirleri ardınca eklenen boyutsuz görüntüler yalnızca; amaçsız düşünce yumakları, varlıkla yokluk arasında gidip gelen kaygısızca. Erkeğin bedeninde ezilerek çoğalan bir yoğunluk:

AN

IM

SA

YI

ŞL

AR.

Tenha bir otelin barında yapılan tanışma; iki yabancı. Gülümseyişler; bir ışıltı. Dans eden bakirelerin tapınağına adım atan gizli seremoni; zihinsel projektörlerin aydınlattığı mermer sütunların arasında gizlenen gece-dokunuşlu bir mihrap; olmuş, olan ve olabilecek her şey, henüz hiçbir ölümlünün kavramaya cesaret edemediği. Ay ışığında kurulan bir çember; başrahip ilerliyor. Hermaphrodite dans ediyor, yüzünde İsis'in örtüsü; Hermaphrodite güllerden yapılma bir çarşafın üzerinde sevişiyor. Yüzü dünyasal gölgelere yabancı, varlıkla yokluk arasında gizlice gidip geliyor sessizce.

“Altın güneşin parlak çemberi adına,
Ve serüvenci ayın parlak gezintileri,
Dehşetli gücü adına her yıldızın,
Gizemli Zodyak›ın yanan kolanları içinde,
Bütün bu Ötedünya alametleri adına,
Yalvarıyoruz size, bu sadık bıçak sırtıyla
Ana meşeyi korumanız için, kutsal gövdesi
Yüce Taranis›in ruhuyla bağlantılı olan:
Göreviniz bu olsun.»

Bedenlerde biçimlenen parmaklar; uzun tırnaklı, yakıcı ve dingin: dokunduğu teni dilsiz alevlere boğan. Kara bir lamba, güllerden yapılma bir çarşaf; şekilsiz yaratıklar karanlıkta parlayan gözlerin kızılığında yatan boşluklardan sesleniyor. Ümitsiz uzanıışlar; derin soğğun ortasında, canlılıktan yoksun. Artık ne zevk, ne acı; ne varlık, ne yokluk: anımsayıışlar yalnızca. Şekilsiz yaratıklar dua ediyor.

Bir soluk; bir iekişi. Birleşme: yaşamı her türlü fiziksel varlığın ötesine fırlatan bir metafor.

Bacaklarda gezinen tüylü kuyruk; bir ışıltı. Her bedenın kendi özgün dilini konuştuğu bir boyutun gönüllü tutsakları.

Gllerden yapılma bir çarşaf: anımsayışlar. Loş bir odada sürüp giden sevişme. şekilsiz yaratıklar tenha bir otelin barında dans ediyor.

Bir soluk; bir ışıltı. «Sevgilim,» diye fııldıyor bir ses, uzun, beyaz dişlerin arasından.

MARY JANE

Yağmurlu bir akşamüstü döndü bana. Evimde oturmuş televizyon seyrediyordum. Kapı çalındı. Kalkıp açtım. Oydu gelen.

Üzerinde ıslak bir yağmurluk vardı. Öyle dardı ki bu yağmurluk, ince bedenini upuzun gösteriyor, gölgesine garip bir zarafet katıyordu. Ucu sivri çizmeleri pırıl pırıldı. Dışarıdaki bitmek bilmez sağanağa karşın tek bir çamur lekesi bile yoktu üzerlerinde. Bu çizmeleri en son yirmi altı yıl önce görmüştüm. Hâlâ bende olduklarından, onları evin içinde bir yerlerde tozlanmaya ve unutuluşa terk ettiğimden emindim oysa. Yine de onu yirmi altı yıl önce giydikleriyle karşımda bulmak şaşırtmadı beni. Tek bir sene yaşlanmamış olması da şaşırtmadı. Varlığıyla, ani çıkagelişiyle her tuhafılığı doğal kılmıştı çünkü. Yaşamımı tek bir bakışıyla alt üst etmiş, dudaklarının kenarlarında beliren çekingen gamzelerle bir zamanlar paylaştığımız dünyayı suratıma fırlatırken normalde “sıradan ve günlük” diye adlandırdığımız şeyleri (seyyar satıcıların bağrıışmalarını, korna seslerini, arka bahçeden gelen kedi çığlıklarını, tek tek algılanamayan, ancak birleşmeleriyle kentin tüm diğer gürültülerinin altında sinsi bir fon oluşturan o ufak tefek sesleri) anormale dönüştürerek onlara gizemli ve hastalıklı anlamlar yüklemişti.

Orada hiç kımıldamadan ve ses çıkarmadan ne kadar durduk bilmiyorum. On saniyeden uzun sürmedi sanırım. Bana kalsa daha da dururduk ama, o her zamanki atılganlığıyla donuk ve hüznü bir “Geri döndüm. Karşıdaki gerçekten benim”den sonra yanımdan usulca süzülerek içeri girdi. Kendine güveniyle bağdaşmayan bir çekingenlikle yapmıştı bunu. Sanki bana dokunmaya korkuyor, bundan rahatsızlık duymayacağımdan emin olmak istiyordu. Doğrusu ben de ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilemez haldeydim.. Doğuştan bir eylem adamı olmanın verdiği avantaj onu ilk gördüğüm anda korkusuz değilse bile sakın bir tavır takınmamı sağlamış, ancak hareket edip konuşarak gündelik gerçekliğimde hak iddia etmesi dizlerimin titremesine, başımın dönmesine, sinirlerimin boşalmasına yol açmıştı. Bana dokunsa ağlayabilirdim. Sarılsa çığlık çığlığa ondan kaçardım. Neyse ki ruhu bedenimi okşayan uzantılarıyla bunu sezmiş, çıldırmama olanak sağlamayacak tek olası davranış şeklini benimsemişti. Antreden sola sapıp salona geçti. Duvara yaslandım. Onu izleyecek gücü bulamıyordum kendimde. Her şey anlamını, kesinliğini yitirmişti. Sanki istesem duvarlardan geçebilecek ya da yerdeki kilimin üzerindeki desenlerin gizli cinsellik dünyasına karışıp orada çözülvürecektim. Konumumu kavramaya çalıştım. Zihnimde karmaşık düşünceler giderek ivme kazanıyor, birbirlerine dolaşıyordu. Sonunda eski benden sert bir tokat yiyerek kendime geldim. Gözyaşlarımı silerek salona geçtim. Az önce televizyon seyrettiğim koltuğa kurulmuş beni bekliyordu.

Oturduğu yerden odayı incelerken görüyordum onu. Nelerin değiştiğini anlamaya çalışıyordu besbelli. Sehpanın üzerine saçılmış dergiler, kitaplar, bir ayağı kırık masanın üzerinde eğreti duran boş şarap şişeleri, yere saçılmış izmaritler, bir köşede duran eski daktilo... Hepsi geçmişin birer yansımasıydı onun için. Hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmıyor, ince uzun parmaklarıyla koltuğun kenarını yavaşça okşuyordu. Sonra beni çok şaşırtan bir şey yaptı. Döndü, ve bana gülümsedi.

“Beni özledin mi?” diye sordu.

“Bilmem,” dedim. Bakışlarım parmaklarına takılıp kalmıştı.

“Herhalde şaşırmışsındır,” dedi. “Böyle ansızın...” Cümlesini tamamlamadı. Ben de bir şey

söylemedim.

“Korkuyor musun?” diye sordu, kısa bir sessizlikten sonra.

“Evet,” diye yanıtladım.

“Korkma,” dedi. “Buna gerek yok. Hem bak, ben kurtlar gibi acıktım. Niye bir şeyler yemiyoruz?”

Bunu beklemiyordum. “İstersen mutfağa bir göz at,” dedim. “Yerini biliyorsun.”

“Yiyecek ne var ki?”

“Buzdolabında biraz salam olması gerek. Peynir, domates... Şansın varsa biraz da süt. Isıtmak için küçük tüpü kullanabilirsin, hâlâ ılık seviyorsan tabii...”

Şimdi şaşırma sırası ondaydı. “Demek hatırlıyorsun,” dedi.

“Elbette,” dedim. “Elbette hatırlıyorum.”

Bütün günahlarımı hatırlıyordum.

Yemek yerken her şeyin yavaş yavaş eski haline dönmekte olduğu duygusuna kapıldım. Bu durum şaşırılmamıştı beni. Tersine, öylesine doğal geliyordu ki her şeyin eski haline dönmesi; şimdi birbirimize kavuştuğumuza göre öylesine doğal geliyordu ki. Asıl ondan ayrı kalma düşüncesiydi doğaya aykırı olan; onsuz yaşama düşüncesiydi. Yemek yerken dudaklarının kenarlarında biriken kırıntıları okşayıcı parmak uçlarımla silmemekti; bakışlarımı solgun yanaklarında, en beklenmedik anlarda mesajlar gönderen dudaklarında, geniş ve kavisli alnında gezdirememekti... Yalnızca bize ait olan dünyayı sevgimizle doldurup canlandıramamak, arayış içindeki yitmiş varlıkları coşkuyla dans ettirememek, renklerin sevimliliğine şans tanımamaktı. Yaşamı reddetmekti doğaya aykırı olan. Hiçbir şey elde edememişken elindekiyle yetinmeye razı olmaktı.

Yemekten sonra sevişmeye başladık. Soyunurken göğsündeki yara izinin hiç değişmeden kaldığını fark ettim, ve kafasındaki karanlık düşüncelerin. Yirmi altı yıl, ve yüzü hiç değişmemişti, bedeni de öyle... Ve tutkuları da değişmemişti; hâlâ ölüme baş kaldıracak kadar asi. Bir yabancıydı o, tüm varlığıyla, vücudumu dünya üzerindeki herkesten daha iyi tanıyan bir yabancı. Dokunuşlarında kırmızı, keskin bıçaklar gizliydi; nefesinde buzdan kristal parçacıkları. Karanlıkta parıldayan dişleri uzun ve sivriydi. Yaklaşan geceyi bir pelerin gibi örtmüştü üzerimize.

Dokunuşlarında kırmızı, keskin bıçaklar gizliydi.

«Nerelerdeydin?» diye sordum, boşalmaya yaklaştığım bir sırada. Ansızın doğaüstü bir korku sarmıştı benliğimi.

«Orada burada,» diye yanıtladı. «Fark eder mi?»

Yanıt vermeye gerek duymadım. Fark etmezdi.

Birbirimizin içindeydik ya, artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

N

Geldiğinde bilemeyeceğim. Belki düşler kuracağım. Büyük büyük düşler kuracağım, büyük adamlar gibi, garip şeyler göreceğim. Garip garip adamlar gibi. Belki pek çok isim getireceğim aklıma, yüzlerimde değişik. Gözler canlandıracağım. Ağlayan bir oğlan çocuğu göreceğim, düşlerimi bileyeceğim. Kolları iki yanda, gözyaşı. Dalgalarıyla bana uzanan ve

Buket yanımızda olmayacak Buket bizi kutsamayacak Buket yanımızda olmayacak her şey yeniden başlayacak her şeyin yeniden başlamasını umacağız çıldıracağız sonsuza kadar hayaletleriz biz bedenimizde gezinen soluklar tüylerin topraktan kopuş çığılığına dönüşecek bütün isimler birbirine karışacak bütün dünyalar avucumuzda bölünecek kafamızdan neler geçireceğiz bilmek olanaksız bunca yıldır düşünmeyi akıl edemediğimiz hep her zaman olduğu gibi son ana sıkıştırdığımız belki bir kuytuda öldürmeye cesaret edemeyip önümüzden geçerken çıplak ensesini izlediğimiz nefret edilesi ensesini Side'deki çay bahçesinde denizi seyrederken bunalıp aynı anda kendimizi sulara atmayı düşündüğümüz ama bunu düşündüğümüzü düşündüğümüzden gerçekleştiremediğimiz utandığımız ve bunu gülerek açığa vurduğumuz ya da bir banyo sonrası fön makinesiyle bacak aramızı kuruturken boşalığımız ilk kez boşalığımız (-mız çünkü o zamanlar da birlikteydik o zamanlar da -mız'dık o zamanlar da mızmız etmez ve mızıkçılık yapmazdık kopya da çekmezdik daha doğrusu sen çekmezdin ben çekerdim de yakalanmazdım bununla da övünürdüm ama hep orta notlar alırdım hiç çalışmadığımdan kopyaya baksam da anlamazdım yine sen yardım ederdin yine sen) ya da ağlamayışımız evet bunu düşünebiliriz ağlamayışımızı ama sen karanlık gecelerde ağlardın yumuşayamazdın ben sana gülerdim çünkü ben ağlamazdım denizden uzaktım ışıltıdan uzaktım göremediklerimi bilmezdim babam halı tüccarıydı annemiye hiç tanımamıştım iki katlı ahşap bir evde yaşırdım küçük evimizde hür ve rahattım evimizden merdiven gıcirtısı eksik olmazdı yaşam gözlerimizden akamayacak kadar uzaktı Allahsa yanibaşımızdaydı evimizden asla gürültü eksik olmazdı sevgiler tek taraflıydı sıkıntılırsa kucak dolusu acı kirpikler gibi sivriydi Hacer'in kirpikleri gibi sıradanlığın ifadesiydi bazen merak ediyorum biliyor musun acaba sen de merak ediyorum musun gerçekten orada mıydık o zamanlar merak etmiyordum şimdi ediyorum şimdi daha somut daha ezici katlanılmaz zihnimde çöreklenmiş beton bir kalıp gibi ve sular yükseldiğinde ondan kaçamayacağım ve o beton kalıp beni daha da derinlere sürükleyecek toprağa hep toprağa geldiğimiz yere kaçış yok asla unutturamazlar değil mi nereden geldiğimizi yükümlülüklerimizi tanrısal parmak seni de yere çalar sonra Simon Magus gibi o da havadan yapıldım sanmıştı havadan yapılmaya inanmıştı daha zoru başarmıştı ama bu topraktan yapılmaya benzemez riski büyüktü kim ister özgür olmayı kim ister peşine bir St. Peter takmayı kim ister korku içinde yaşamayı ben değil ben değil ürkütücü yükselmeden ölmek gömülmek ürkütücü kitap sayfalarına karışmak tozlanıp unutulmak ben değil ben değil hep yalan söyleyen hep olmak istemediğimi isteyen hep seninle birlikte olmayı uman ve üzerinde hâkimiyet kuran ve hep kaçan ve arayan hep telaşlı ve sakin (niye telaşlı? niye sakin? bu parantezlerin arası öyle dingin ki) hep korku dolu yakamı bırakmayan korku gecenin ortasında insanların ortasında gözlerimin işte bu yüzden geldiğinde göremeyeceğim işte bu yüzden bilemeyeceğim bizi nasıl algıladığımı küçük parıltılar gibi belki öğle denizinde dans eden evrensel kalbin damarlarında gizlenen uyuşturucu bir madde baş döndüren atılmak istenen düzeni bozduğu için tırnaklarıyla tutunan yalnızlığa karşı sıcaklığını seven o küçük yüreklerin onlar ki su kabıdırlar dar kafeslerde barınan kuşların uçup gitmeye hazırlanan ismini çağıran gecenin ortasında monoton bir sesle monoton bir sesle bir çığılığı paylaşan dudaklarında dans eden oyalanan kolları iki yana sarkmış anlaşılmaz anlaşılma umudu taşımayan anlaşıldığını hayal edemeyen gizemsiz bir yaşamdansa

unutuluşu yeğleyen kendi kurallarını yıkan ama genelinkine uyan başa dönmenin silinmek olduğunu sanan hep şüphelenen hep ortada kalan yolunu bulamayan tek başına ama artı iki ve bir üç değil çıplak ayaklarla döşeginden kalkan yolunu bulamayan yolunu bulamayan gözlerle öylece durmuş beyaz geceliği bileklerine kadar ay ışığı çıplak ayakları döşemeye dek uzanıyor ve geldiğinde bilemiyor gözleri hep duvara dönük asla tavana değil asla cennete değil çünkü biz onu tanımadık biz bir diğerinin sırtındaydık ve enseme iki bilye soğuk delici bir noktada odaklanmış buz yaşamsız sürekli yiten güçsüzleşen ve asla bilemeyen, sürekli yinelenen ve asla bitirmeyen, ikimizin bir olduğu anı.

Geldiğinde bilemeyeceğim. Belki bir duanın ortasında yakala. Yacak beni. Belki kılıktan kılığa bürünecek ne istersem ona dönüşecek. Belki ne istersem o olacak; -mız olacak bir anda. Belki elime bir fön makinesi tutuşturacak, boğazımı kesercesine. Belki penisimi okşayacak belki. Seni yanıma çağırarak. Belki birlikte kollarımızı sarkıtacağız iki yana belki döşemeye çıplak aaaaa. Yaklarımızla basacağız ısı dalgaları yayacağız belki. Onu olduğu gibi göreceğiz belki o olmak isteyeceğiz. Belki onun varolmadığını anlayacağız, çoğalacağız çoğalacağız. Belki o zaman ellerimizi iki yana sarkıtacağız. Belki o zaman tek. Kişi olacağız. Belki o zaman kutsanacağız.

D

Deniz ağlatıyor, ağlatıyor her Şeyi her Şeyi bilinci duyarlılığı ıldırımamayı keskin bir ok gibi güneşin göbeğinde ıŐıltılarını saçmaya zorlayan yakamozlar dalgaları kesiyor yengeç duyargalarına beslenen tekne kemikleriyle anlatımları beğenmiyor deniz yutmayı seviyor yutmayı seviyor karanlığın ortasında yumuŐayamayanları.

Deniz ağlatıyor, ağlatıyor her Şeyi her Şeyi bilinci duyarlılığı ıldırımamayı keskin bir ok gibi güneşin göbeğinde ıŐıltılarını saçmaya zorlayan yakamozlar dalgaları kesiyor yengeç duyargalarına beslenen tekne kemikleriyle anlatımları beğenmiyor deniz yutmayı seviyor yutmayı seviyor karanlığın ortasında yumuŐayamayanları.

Deniz ağlatıyor, ağlatıyor her Şeyi her Şeyi bilinci duyarlılığı ıldırımamayı keskin bir ok gibi güneşin göbeğinde ıŐıltılarını saçmaya zorlayan yakamozlar dalgaları kesiyor yengeç duyargalarına beslenen tekne kemikleriyle anlatımları beğenmiyor deniz yutmayı seviyor yutmayı seviyor karanlığın ortasında yumuŐayamayanları.

ÇILDIRMAK İÇİN GÜZEL BİR GÜN

Onu en son gördüğümde üzerinde gri bir kaban vardı. «ben fatoşlara gidiyorum,» dedi. «belki orada bir şeyler bulabilirim.» kırmızı mavi desenli eldivenlerini giymişti, yumuşacık, minik eller için minik eldivenler, sonra bir de muzdesenli atkı vardı tabii, ona armağan ettiğim, sabırsızlanıp bir gün önceden vermiştim ona, daha doğrusu sarılıp sarmalanmış bir biçimde verip sabretmesini istemişim, böylece sorumluluğu atmıştım üzerimden, evet, çok iğrenç desenli, çok hoş bir atkıydı, bulmak ne kadar zor olmuştu, tam istediğim şeyi bulmak, her zamanki gibi çok zor olmuştu, ikimiz de bayılırdık böyle şeylere, kötü fıkralara, komik atkılara, minik eller için minik eldivenlere, o da bana bir kravat vermişti geçen sene, kırmızı üzerine beyaz puanlı, o da iğrençlikte atkıdan aşağı kalmıyordu hani, hele bir de açıldı mı peçete görevi de görebiliyordu, sünnetimde taktığım kravatı anımsatmıştı bana, anımsatmak ne kelime, tıpkısıydı, ama böyle rastlantılar hep olur bana, tüm yaşantım boyunca, onunla da böyle tanıştım zaten, başka nasıl olabilirdi ki, basit bir rastlantı sayesinde, birkaç çocuk, kahverengi bir köpek, biraz kar ve hop! işte buradayım, bu kira evinde, buz gibi ama mutlu. mutlu?

«Git o zaman,» dedim uzandığım yerden. «cehennem girişindesin.» açılan kapının sesini duydum. ince gıcırtilarla saldırdı bana. «biraz sonra gelirim,» dedi. sonra gitti. onu suçlayamazdım. ev tamtakırdı. buzdolabına fare düşse bacakları kırılırdı. az önce ne var ne yok hepsini süpürmüştük. yorganıma sarıldım kedi kıvranışlarıyla. yastığımı kucakladım, kollarımı öpücük yağmuruna tuttum. mutlu? bu kelimenin tanımını hâlâ yapamıyorum. beni yattığım zaman yorganlar ilgilendiriyor yalnızca. ayaktayken de parmak uçlarım.

Az sonra telefon çaldı. başka şeyler düşünmeye çalıştım. altın sigara tabakam gibi şeyleri. altın sigara tabakamı çok severim. aslında oldukça sevimsiz bir şeydir. zevkime hiç uygun değil. ama sigarayı bırakmamda yardımcı oluyor, bu yüzden yanımdan hiç ayırmam. ne yazık ki sigara tabakası pek oyalayamadı beni. bu arada telefon da çalmayı sürdürüyordu. «ne yapsam?» diye düşündüm. nasılsa birazdan kesilecekti. sonsuza dek çalamazdı ya! ama bu arada fikrimi de değiştirmeye başlamıştım. kararsızlığım beni yataktan fırlamaya itti sonunda. bunu tek hamlede yaptım, yataktan böyle kalkılır çünkü. yalınayak salona koşarken sesler de kesildi. yalınayak salona koşan bir adamın hali çok gülünç olmalı. ben gülünç değildim çünkü o anda bana gülebilecek kimse yoktu, kendimden başka tabii. ben de herhangi bir şey düşünme eğiliminde değildim (herhangi bir şey düşünme düşüncesi beni hep rahatsız etmiştir). biraz midem bulandı. yalınayak yere basmaktan olmalıydı. küçükken bir kere bunun gerçekten babaannemin söylediği gibi insanı hasta edip etmediğini öğrenmek için bütün gece yalınayak fayansların üzerinde oynamıştım. ertesi sabah kalktığımda kendimi çok iyi hissediyordum. babamı uğurladım, kahvaltımı yaptım, radyoyu açıp en sevdiğim çocuk programını dinlemeye başladım ve tam haberler okunmaya başladığı sırada midemde ne var ne yok halının üzerine boşalttım. babaannem nasıl da leğen yetiştirmek için dört dönmüştü evin içinde! bu kez salondaki halının üzerine kusmak istemediğim için (zaten haluk'ların halısıydı, onlar nereden buldular bilmem) terliklerimi giydim ve pencerenin yanına gidip perdeyi araladım.

Çıldırma için güzel bir gündü. bütün gece boyunca yağan kar şimdi epey hafiflemişti, ama çiselemeyi sürdürüyordu (aslında yağmur için kullanılan bu deyim ne derece yerinde oldu hiç bilmiyorum, ama çok da kötü olmadı sanırım, en azından «sulusepken» kelimesinden iyidir. tanrım! bu kelimedenden nasıl da nefret ediyorum! sulusepken! sulusepken! insana doğuda fırtınada dağları aşmaya çalışan köylüleri çağırıştırıyor, ayaklarında çamurlu çizmeler, en azından bana böyle bir çağrışım yapıyor, ben de bir insan olduğuma [en azından iddiam bu] göre tüm insanlara ayırım

gözetmeden eşit etki eden doğa kanunları gibi çağrışım kanunları da bu düşüncemi destekleyecektir). sokakta neşe beyazlığın üzerinde gri bir karaltıya dönüşmüş, neye dönüştüğünden de bütünüyle habersiz, ilerliyordu. onu geri çağırmak geldi içimden. ne gerek vardı karnını doyurmak için fatoşlara gitmeye? fatoşu sevmiyordum ki ben! biliyorum «bu açlıktan ölmek için yeterli bir sebep değil!» diyeceksiniz (aslında böyle bir şey diyeceğiniz filan da yok ya) ama ben yine de bu isteksizliğimi mantık kurallarına göre değil duygu, çağrışım, kavrayış (ne dersiniz deyin, derdimi anladınız) kurallarına göre açıklamaya çalışacağım. fatoşu sevmiyorum çünkü onunla uyuşmuyoruz. yaşama farklı baktığımız için değil bu, evreni farklı algıladığımız, yaşamlarımızı farklı yaşadığımız için de değil, bütün bu gerçeklerden hiçbiri tek başına yeterli değil fatoşu görmek istemeyişime, onunla aynı odada bulunma düşüncesinin bile tüylerimi diken diken edişine. gerçek şu ki onunla frekanslarımız uyuşmuyor. daha açık konuşayım. onun yanında enerjimin sömürüldüğünü hissediyorum. garip ama gerçek. böyle insanlar vardır. yanlarında on beş dakika durun (babaannemin güzel bir deyişiyle) «afakanlar basar» üstünüze. önce belli belirsiz bir yorgunluk hissedersiniz. ama bekleyin! bu yorgunluk göz açıp kapayıncaya kadar yoğun bir felaket beklentisine dönüşecek, sizi bitkinleştirmekte gecikmeyecektir. yerinizde duramayacak, söylemek istediklerinizi söyleyemeyecek, düşünmek istediğiniz gibi düşünemeyeceksiniz. korkunç bir rahatsızlık duygusu yerleşecek bedeninize. o anda hiçbir şeyle uğraşamayacağınızı, hiçbir şey üzerinde konsantre olamayacağınızı fark edeceksiniz. çünkü enerjiniz azalmıştır. işte farklı frekanslardaki insanlar böyle etkiler kişiyi. doğrusu bu konuda fazla bir araştırma yapmış değilim, buna ne vakit buldum ne de fırsat, siz kendi gözlemlerinizle bu pek az kurcalanmış sahada ufuklarınızı genişletebilirsiniz tabii. bu bütünüyle duyulan gereksinime bağlı bir şey.

Sık sık bu rahatsızlıkları yaşayanlar anlattıklarımla yakından ilgilenirken bundan habersiz olan kesim (doğal olarak) aldırmayacaktır bile. bir dostumun deyişiyle... (bu deyişi son anda kendime saklamaya karar verdim, bağışlayacağınızı umarım; dostuma saygısızlık etmek istemedim de.)

Giderek ufaldı, kim mi? neşe tabii! öylesine ufaldı ki, artık göremez oldum onu. şimdi bembeyaz karlar üzerinde, zihnimin gözleriyle... ama niye yalan söylüyorum ki? evet, evet, yalan söylüyorum resmen! hoş bunu siz de hemen anlamışsınızdır ya! hiç beceremem yalan söylemeyi. ama bunu ısrarla denediğim zamanlar da olmadı değil, ve her seferinde kokusunu alıp türlü işkencelerle anamı ağılattılar. gerçek şu ki, neşe (belki de durumu sezen ruhu küçük bir noktaya dönüşmeyi gururuna yediremediği, ya da fatoşların evine oradan gidildiği için) ilk sokaktan sola saptı ve gözden kayboldu. ben de çatılara bakmaya başladım, antenlerin yerlerinde olup olmadığını kontrol ettim. önemli bir iştir bu, benim bir numaralı görevimdir, antenleri hizaya sokmak. neyse, bana aldırmayın, şaklabanlılık yapıyorum. içeri girdim, omuzlarımı bir battaniyeyle sardım, böylece meksikalı haydutlara benzettim kendimi. aynanın karşısına geçtim. gözlerim kıpkırmızıydı. suratımı komik şekillere sokmaya çalıştım ama hiç içimden gelmiyordu. gözlerimi devirdim, dilimi burnuma değdirdim, faydasız, gözlerimde garip bir ifade vardı. uzun süre kendime baktım. gözbebeklerim nabız gibi atıyordu. kapkaraydılar. kapkara birer boşluk taşıyordum gözlerimde. içimde kapkara boşluklar taşıyordum. nabız gibi atıyordu bu boşluklar. karanlığı üretiyor, ışığı yansıtıyordum ayna gibi. birden tüm yaşamım boyunca yaptığım tek şeyin bu olduğunu fark ettim. karanlığı üretmek, ışığı yansıtma. karanlık nedir? ışığın yokluğu değil mi? o halde karanlık üretmek ışığın yokluğunu yani yokluğu üretmektir. yokluğu ise yalnızca yokluk üretebilir. buna karşı çıkan var mı? ben değil, ben ne olduğumu biliyorum, ne olduğumu çok çok iyi biliyorum ben. ne olduğumu biliyorum.

Kampüse yürüyordum. birden bir el yapıştı omzuma. «bir dakika delikanlı!» dedi kalın bir ses.

durur muyum? o korkuyla arkamdakinin suratına yumruğu indirip kaçmaya başladım. birkaç adım sonra arkama baktım. haluk kıçüstü oturmuş şaşkın şaşkın bana bakıyordu. biraz da kırılgan bir ifade vardı suratında. yerden kalkmasına yardım ettim. «ne biçim vurdun öyle! burnumu kırıyordun az daha!» bunun önemsiz olduğunu açıklamakta hiç duraksamadım. daha doğrusu böyle ortaya koymadım da söylediklerimden bu anlam çıkarılıyordu. haluk hiçbir şey anlamadı tabii. cümleleri öylesine iç içe geçirmiştim ki, ne söylediğimi bilmesem, yanılıp kendi sözlerimi takip etmeye kalksam ben de anlamayacaktım. birlikte yürümeye başladık. yeni haberleri öğrendim ondan. uzun süredir ortalarda yoktum. sağ kalmaya çalışmakla meşguldüm. iki gece önce fatihlerde bir toplantı yapılmıştı. buna şaşırdım çünkü fatih öyle çok sevilen biri değildi. troçkist olduğu şüpheleri çevresindekilerle arasını açmıştı epey. sonradan bunun gerçekten de doğru olduğunu kendisinden öğrendim. ama canla başla bizim faaliyetlerimize katılıyordu çünkü sivil olmadığını ispata çalışıyordu. gerçekten böyle bir söylenti de vardı. ama ne söylentiler yoktu ki! zavallı fatih, çırpındıkça daha çok göze battığının farkında değildi. “şimdi avcılar dayım,» dedi haluk. «ee, nasıl gidiyor? kahvelerden mi başladın işe?» «tabii canım. (böyle garip bir takıntısı vardı halukun. olur olmaz yerde «tabii canım» deyiverirdi, gerçi burada söylediği uymuştu ama...) birkaç kişiyle konuştum. zaten bizden adamlar da var oralarda...» kantine girmeye karar verdik. aslında buna ayaklarımız karar verdi gibi bir şey oldu. ama o zaman hiç önemsememiştik, daha doğrusu dikkat etmemiştik. şimdi de bu durum pek şaşırtmıyor beni. dedim ya, ayaktayken parmak uçlarımla ilgilenirim. onlar beni bir yerlere götürür, ben de rahat rahat kafamdakilere odaklanma fırsatı bulurum. nereye gittiğimse pek önemli değildir. evini kafasında taşıyanlardanım ben. zaten beni biraz tanımaya başladınız, bunu garipsemeyeceksiniz. kantin kalabalıktı. gri kumaş pantolonlu, kalın bıyıklı ve “cigaralı» insanlarla doluydu ortalık. öylesine yoğun bir sis vardı ki, dışarıdan gelen birinin iki-üç dakika öksürmeden ortama uyum sağlaması olanaksızdı. biz de kuralı bozmadık tabii. oturup biraz öksürdükten sonra sigaralarımızı yaktık. o zamanlar altın sigara tabakam yoktu henüz, daha doğrusu vardı da yanımda taşıımıyordum, içimdeki eğilimleri açığa vuramıyordum, kafalarını değiştirme, gerçeği görmelerini sağlama arzusuyla yanıp tutuşurken, «küçük burjuva» damgasını yemekten ölesiye korkuyordum. ömrüm boyunca alnımdan çıkmayacak bir leke olarak görüyordum bunu, (gerçekten de o zamanların devrimcileri arasında yaygın bir hastalıktı bu, «küçük burjuva sendromu», sonra sizin de bildiğiniz gibi pek çoğu «büyük burjuva» oldu, ama buna çok fazla şaşırmak da yersiz olur sanırım, insan doğasını değiştiremezsiniz, rejim ne olursa olsun, en azından ben bu kanıdayım, sizin düşüncelerinizi değiştirmek de istemem, ama tartışmaya her zaman açığım, doğam bu benim, kelimelerle oynamayı severim, sonuçta ortaya bir şey konulmasa da, onları araç değil amaç olarak görürüm, herhangi bir konuda da tartışmaya hep yalnız hazır değil, aynı zamanda istekliyimdir de, çok sevdiğim bir oyundur bu, ama bu yüzden az insanı da kendimden uzaklaştırmadım doğrusu, ne yapayım, esnek olmayanlarla işim yok zaten, insan doğasına gelince, söylediğim gibi insan doğası ona nasıl emrediyorsa öyle davranacaktır, tabii istisnalar olduğunu inkâr edecek değilim, bunu söylemek çılgınlık olur, ben her ne kadar pek akli başında biri olmasam da farklı yapıda bir çılgın olduğumdan göz göre göre bu çılgınlığa kalkışmayacağım elbet, ama şunu belirtmeliyim ki, artık herhangi bir fikre sahip olmanın hiçbir şey ifade etmediğine gerçekten inanmaya başlıyorum, ne de düşünmenin, hatta ne kadar düşünürsem o kadar kötü, ama şu oyun oynama tutkum yok mu! ah şu çocuksu tutkularım! bu yüzden istediğim herhangi bir şeyi gerçekleştirmeyeceğim, eskiden bunu yapardım, isteklerimi gerçekleştirirdim ama artık istemiyorum, tabii bu durumda isteklerimi gerçekleştirmiş değil de «istemediğim» bir şeyi gerçekleştirmemiş oluyorum, yani yine istediğim oluyor sonuçta, görüyorsunuz ya, size bunun bile ne kadar çelişkili olduğunu göstermeye çalışıyorum, kelimelerin gerçekten hiçbir önemi yok! bunu benim söylemem bile çelişkilerin en büyüğü değil mi? ama yaşasın çelişkiler! niye

bunlardan kaçınalım ki? yaşasın belirsizlik! bu belirsizliği seviyorum! öldükten sonra ne olacağımı bilmediğim için seviniyorum! bazıları yokolacaksın diyor, bazıları yaşayacaksın, bazıları reenkarne olacaksın diyor, iyi ama bunları bilmek hepsini eşit kılmak olmaz mıydı? demek istediğim, tanrı'nın ya da ölümden sonra yaşam diye bir şeyin olmadığını varsayalım, gerçekten yokolacağımızı yani, şimdi şunu düşünün, eğer öldükten sonra yokolacağımızı *kesin* olarak bilseydik şimdi olduğumuz gibi mi yaşayacaktık? şimdi olduğumuz insanın yaptığı şeyleri mi yapacaktık? şimdi olduğumuz *insan* mı olacaktık? ya da tersini düşünelim, yokolmanın olanaksızlığı kanıtlanmış olsaydı, ya da tanrı'nın varolduğu ya da tanrı'nın tüm bilinçlerden ibaret kolektif bilinç olduğu, ya da herhangi bir teori, ne olduğu o kadar da önemli değil, yani ölümden sonrasına ait herhangi bir şey *kesin* olarak bilinebilseydi, şu anda değer verdiğimiz herhangi bir şeyin değeri olacak mıydı sizce? yaşamanın değeri olacak mıydı? ya ölmenin? [sizi bilmem, ama ben ölümüne çok değer veririm.] ya âşık olmanın? ya sevmenin? kuşkusuz çok değişik değer yargıları çıkacaktı ortaya, ama içinde bulunduğumuz mutlak *belirsizlikten* kaynaklanan şu durum asla tekrarlanmayacaktı, öbür seçeneğin yani belirliliğin daha kötü olduğunu düşündüğümünden değil, her şey onlara verilen değere, *enerjiye* bağlı, ama madem bunu bilme olanağından binlerce yıl yoksun kaldık ve o çok güvendiğimiz bilim bize pek yardımcı olacak gibi görünmüyor [evet, bilimimiz hıristiyanların ya da müslümanların evrenini değil, çok daha eski dinleri, çok daha eski bilimleri, yoga'yı, zen'i desteklemektedir, hâkim dinlerin ikicil yaklaşımları, cennet ya da cehennem değil, doğu dinlerinin sonsuzlukları, zaman paradoksları, ürkünç boşlukları keşfedilmektedir ve hep böyle olacaktır, bilim de hep bir önceki bulgularını çürütmeyi sürdürecektir, tabii ben bu söylediklerimi kanıtlayamam, somut veriler istiyorsanız eğer, ya da her okuduğunuzdan bir anlam çıkarmaya çalışıyorsanız, böyle bir çabaya girişmem de, benim için nicelikten çok nitelik önemlidir, bilimin değişken gerçekliğinden çok kendi değişken gerçekliğimle ilgilenirim, bütünüyle kendime yönelik bir insanım ben, her şeyin, bana etki eden her şeyin sebep ve sonucunu kendimde bulmak gibi bir huyum vardır, bu yüzden içimde başka birini barındıramayacağımı biliyorum, ben de başka birinin içinde yaşayamam, ya neşe? onunla birlikteyim, çünkü o farklı bir evren, farklı bir dünya, hayır, herhangi bir açıklamayla onu belirgin kılmayacağım, belirsiz tutacak kadar çok değer veriyorum ona] o halde sınır koymak niye?)

Soyundum ve aynadaki çıplak görüntüme baktım. penisim sola eğikti. göbeğim biraz daha büyümüştü. çok büyük sayılmazdı, ama yine de rahatsızlık veriyordu bana. bir gün göbek sahibi olacağımı hiç sanmazdım, ama oldu işte. orada durmuş, göbekli bedenimi izlerken birden kendimi dışarı atmak için dayanılmaz bir dürtü duydum. inanılmaz, beklenmedik bir dürtüydü bu. çılgınlık ata ata sokaklara fırlamak istedim, karlarda koşmak istiyordum, soğuk almak ve birilerinin halısının üzerine kusmak istiyordum, ne olursa olsun kendimi durduramayacağımı biliyordum, bu yüzden alelacele bir kot ve tişört giyip dışarı fırladım. tüylerim hemen dikildi, niye bir kerecik olsun, yalnızca beni şaşırtma pahasına olsa bile, beklentilerime ters bir şekilde davranmıyorlar? kendilerinden beklenildiği gibi davranan her şeyden bıkmıştım.

Her tarafım ağrıyordu. karların üzerinde yürüyordum. kafam karmakarışıktı. kendime çok kızıyordum, daha doğrusu iradesizliğime kızıyordum, konuşmuş olmama kızıyordum, zincirin bir halkası olmama kızıyordum, birileri konuşmuştu ve o birileri yüzünden beni de konuşturmuşlardı ve şimdi birileri daha konuşacaktı. şimdi gel de kelimelerin önemsizliğini savun bakalım! şaka yapıyorum. o zamanlar çok farklı bir insandım. bir saniye önce bile çok farklı bir insandım. orada ümitsizce yürüyordum, yapayalnız. kendime saygımı yitirmiştim. bir alçaktım ben. soysuz bir varlıktım, nasıl da söylemişim istedikleri her şeyi! fazla dayanamamıştım, daha doğrusu diğerlerinin ne kadar dayandığını ya da «fazla» dayanmanın ne kadar sürdüğünü ya da eninde sonunda

konuşulacaksa fazla dayanmak niye önemli bilmiyordum ama fazla dayanamadığım düşüncesi parça parça ediyordu beni. inanın bana kendimi öldürmüş olmayı tercih ederdim. öylesine utanıyordum kendimden. işkenceye dayanamayacağımı biliyordum, öyleyse niye öldürmemiştim kendimi? niye karakollarda sürünmeye, hücrelere tıklmaya, dayak yemeye razı olmuşum? onurum neredeydi benim? kendime saygım neredeydi? ilk defa bir kahraman ya da hayalimde biçimlendirdiğim bir varlık olmadığımı anlamaya başlıyordum, ilk defa insan olduğumu anlamaya başlıyordum. insan olmanın acılarım tadıyordum, aşağılanmayı, dövülme, işkence görmeyi tadıyordum. ezilmeyi, buruşturulmayı tadıyordum. önemli olan neydi öyleyse? insan sonunda kendine olan saygısını yitirecekse önemli olan neydi? acı çekmenin ya da mutluluğun ötesinde olan neydi? bir kahraman olamayacaksam varolmamın sebebi neydi? elbette bir alçak olduğumu düşünerek ömrümü geçiremezdim. o halde ne yapmalıyordum? neyse ki bedenimdeki ağrılar mantıklı düşünmeme engel oluyor, sorularına yanıt aramama pek fırsat bırakmıyordu, neredeyse Mamak'a, Metris'e, Diyarbakır'a gönderilenleri kıskanacaktım. onlar önemli kişilerdi. hapse atılmaya değer görülmüşlerdi. oysa ben önemsizdim. en azından bu düşünce rahatlatıyordu beni. konuşmuşum, ama ne söylemişim ki? çok az şey. çünkü bu işin aslında kıyısında köşesindeydim ve kıyıda köşede yaşayan birinin bilebileceklerini biliyordum yalnızca. bir hiçtim ben. bir böcektim. bir... bir... bir bendim. o an için düşünebileceğim en aşağılık şeydim yani. böyle iç açıcı düşüncelerle yaşamı kendime zehir ederken arkamdan köpek havlamaları geldiğini duydum birdenbire. panik içinde dönmeye çalıştım, o sırada kahverengi bir şey yanımdan ok gibi geçti. bunun iri bir köpek olduğunu fark ettim ve dengemi kaybedip yere, karların arasına düştüm. müthiş korkmuştum. zamanla bu korkuyu biraz yenmeme, hatta köpek beslemeyi bile düşünmeme karşın, tüm yaşamım boyunca köpekler korkutmuştur beni. köpeğin hemen ardından üç-dört çocuk bağırarak üzerimden atladı ve köpekle birlikte koşmayı sürdürdü. zerre kadar ilgilenmemişlerdi benimle, kimse için hiçbir değerim yoktu. acı çekiyordum. ağlamaya başladım. tanrım! nasıl da ağladım. hayatımda böyle ağladığımı hatırlamıyorum. omuzlarım sarsıla sarsıla ağlıyordum, içime kaçan karların soğukluğu hoşuma gidiyordu. acı çekmek hoşuma gidiyordu. inanılmaz bir şeydi. böyle bir tecrübe yaşayıp kurtulabilmiş olmam gerçekten inanılmaz geliyor şimdi. anlatacak kelime bulamıyorum, bir gün siz de yaşar ve kurtulursanız siz de anlatamayacaksınız, o sırada birilerinin beni çekiştirdiğini fark ettim. aslında inliyordum. neşe'nin anlattıklarına bakılırsa önce bir süre haykırmış, sonra da bitkin düşüp inlemeye başlamışım. sokaktan geçenler bana merakla bakmış, ama hava çok soğuk olduğu ve görünürlerde pek fazla kişi olmadığı için durup seyretmemişlerdi. ben de karşı koymaya, debelenmeye başladım. sonra bir el ensemden kavradı beni. uzun, sivri tırnaklı bir eldi, tırnaklar enseme saplanınca anlamıştım. ilk o zaman durumumun farkına vardım, ama daha fazla utanmadım, tersine oldukça rahatlamıştım ve şimdi yalnızca bitkin hissediyordum kendimi. kafamı kaldırdım. gözlüklü, sarışın, saçları atkuyruğu yapılmış bir kız bana bakıyordu. «bir şeyiniz yok ya? iyi misiniz?» gülümsemeye çalıştım, ve işin tuhafı, bunu becerdim de. elini kavradım, beni ayağa kaldırdı. gözlerimi dikip utanmazca ona bakmaya başladım. bir şeyler söylememi bekliyordu, ama böyle bir niyetim yoktu. sonunda kızardı. öyle birdenbire çekip gidemiyordu da. sonunda «yardıma ihtiyacınız olduğunu düşündüm..» dedi. “evet,” dedim. «bir dosta ihtiyacım vardı.» gülümsedim. o da elinde olmadan gülümsedi. garip bir şeydir bu. otomatiktir bu tepki. ne söylendiğinin pek önemi yok. ama bu konuda kendimi tekrarlamayacağım. ona çok şey borçluyum. aslında borçlu filan değilim, çirkin bir kelime bu. yalnızca şunu demek istiyorum. yanımdaydı, yardıma ihtiyacım vardı ve o yanımdaydı. bunun ne demek olduğunu açıklamak istemiyorum, açıklamalara bayılan ben bile yapmayacağım bunu. ona bağlandım. ayrıca kafamda uzun süredir tüm insanların sezisel düzeyde aynı olduğu ve düşüncenin ötesinde birliğin yattığı gibi bir teori geliştirmekteydi. yani bu teoriye göre insan herhangi birine

bağlanabilir, tüm yaşamımı herhangi biriyle geçirebilirdi, çünkü önemli olan o kişiye verdiği sıcaklığı ve ışık verirsen ışığı, karanlık verirsen karanlığı görecektin. görüyorsunuz ya, yine her şeyi kişinin kendisine bağlıyorum, karşımdakine hiçbir inisiyatif bırakmadan. ama bu teoriye göre karşımdaki de *ben* olduğundan (ama düşünsel seviyede değil, dikkatinizi çekerim) bunun önemi yoktu. böylece, yalnızlığımın ve uzun yıllar boyu peşimi bırakmayan bu acayip teorinin etkisiyle neşeyi yaşamım haline getirdim. ben de onun yaşamı oldum. ama yaşam çok belirsizdir. onu kelimelerle anlatamayacağınız, kitaplara sokamayacağınız gibi, herhangi bir kanala da akıtamazsınız. her yeri tutuşturan alevler gibidir yaşam, kontrol etmenin, emin olmanın tek yolu söndürmektir. içimdeki alevler de beni farklı yaşamlara sürükledi, farklı insanlar oluşturdu dumanlarında beliren şekillerle. onu aldattım. acı çektirdim. soysuz tavırlarda bulundum. bunları asla inkâr edemem, yalnızca şunu söyleyebilirim: yaşandıklarına göre gerekliydi. asla yaşanmalarından pişmanlık duymadım, asla herhangi bir şeyin yaşanmasından pişmanlık duymadım. hata yapmaktan, soysuzca davranmaktan (asla derken yeni yaşamımı kastediyorum). eğer sonsuz yaşama sahip olduğumu bilebilseydim, ya da yokolacağımı, hiç önemi olmazdı. ama önemi var ve yine de önemsiz gibi! ne harika bir dünya bu, içinde böyle duyumsamaları barındıran! tecrübeleri değerlendirmek bile tecrübeyi gerektiriyor! öyleyse başlangıç neresi? bana bakmayın. bu konuda ağzımı bile açacak değilim.

Sokaklarda koşuyordum. buzdan iğnelerle yarışıyordum, ama onlar ters yönde koşup derime saplanıyorlardı. sırtıma kadar çamur olmuşum, bakmama gerek yoktu. ne yürümeyi, ne de koşmayı doğru dürüst becerebilirim. yağmurlu bir havada sokakta yürürüm, ve herkesin paçalarının arkası tertemizdir. oysa sakın benimkilere bakayım demeyin! bunu nasıl beceriyorlar anlamıyorum. paçalarının arkasına çamur sıçratmamayı yani. koşarken garip bir şey oldu. bir rastlantı. size bu tür şeylerin sık sık başıma geldiğini söylemiş miydim? belki de benim kuruntumdur, ama hayır! gerçekten çok acayip bir rastlantıydı. koşarken birtakım çocuklar takıldı peşime, ben de yavaşladım, yetişsinler de birlikte koşalım diye, ben de yavaşladım. yetiştiler, birlikte koşmaya başladık. kısa süre sonra yorulduk ve bir köşede soluklandık. «siz ölmüşsünüz yahu!» dedim, dilleri bir karış dışarıda, minik göğüsleri inip kalkan çocuklara. «hadi be ordan!» diye terslediler beni. «sen kendine bak babalık!» babalık mı? «babalık senin babandır, utanmaz herif!» diye cevabı yapıştırdım. çocuk da bana dil çıkardı. burnunun ucunda yeşil bir sümük parçası sallanıyordu.

Bir süre öylece durduk. sonra son paramla çocuklara birer şişe kola aldım. kendime de bir ayran. kola almadım çünkü son yıllarda kolaya karşı bir alerji geliştirdi vücudum. bacaklarım kabarıyor, ama yalnızca dizkapağımın altındaki kısım. böyle alerjiler de hep beni bulur zaten. asla istediğim gibi, sağlıklı bir vücuda sahip olamadım. hep terslikler, işin tuhafı biliyorum ki eğer sağlıklı bir vücuda sahip olsaydım bunu önemsemeyecektim bile, hep sahip olmadığım şeyleri önemserim ben. orada oturup biraz gevezelik ettik. çocuklar mahalleye yeni gelen ve önüne geleni dövüp duran ufak tefek bir çocuktan bahsettiler bana. onu anlatırken gözleri hayranlıkla ardına dek açılıyordu. İşte böylesine kolaydır çocukları kendine hayran etmek, «ayları bile dövüyor be babalık!» dedirtmek. sonra hafiften kar yağmaya başladı. kolalar da bitmişti. çocuklar kalkıp gittiler. şişeleri de yanlarında götürmüşlerdi, daha sonra bakkala geri verip depozit almak için. ben biraz daha oturmak istiyordum, kimse de beni kalkmaya zorlamadı. öylece oturup yağın kan seyrettim, giderek artan bir hızla daha önce düşmüş kardeşlerine katılırlarken çıkan sesleri duymaya çabaladım. sinüslerimi ardına dek taze havayla doldurdum, kar, çamur ve sefalet kokusuyla. bu koku artık vazgeçilmez olmuştu benim için. her şeyimi alın, ama kar, çamur ve sefalet kokularına dokunmayın lütfen! onlar ruh sağlığımı kazanmamam için çok gerekli! sonra ne yaparım ben? sokaklarda koşmam (otobüse ve trene yetişmeye çalışmak dışında), içleri su dolu ayakkabılarım da hoşuma gitmez olur artık. sonra ben ne

yaparım? karşımdaki ev iki katlı ve ahşaptı. terk edilmişe benziyordu, kimsenin girip çıktığı filan da yoktu. ama on beş dakika kadar sonra şişman, baş örtülü bir kadın çıkageldi. kadın kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. sonra arkasında bir adam belirdi. adam kadınla bir şeyler konuştu. ne dediğini duyamadım. kadının ne yanıt verdiğini de duyamadım. bir süre konuştular. bu arada ben iyice meraklanmıştım. kulak kesildim desem yeridir hani. neyse, adam bir adım geri çekildi, «...an sanma(?)» gibi anlaşılmasız bir şeyler söyledikten sonra elini cebine atıp kadına saldırdı. kadın tiz, kesik çığlıklar atmaya başladı. adamlarla birbirlerine sarılmış, sokağın ortasında tozu dumana kata kata fırladık gibi dönüp duruyorlardı. sonra adam kadını üç-dört kere bıçakladı. bütün bunlar birkaç saniye içinde olup bitmişti. sonra adam bütün mahallenin şaşkın bakışları altında kaçıp gitti. kadın ağır yaralanmışa benzemiyordu. çevreden insanlar koşuşturdu. ben de ilgimi yitirdim ve kalkıp gittim. dilimi çıkarıp kar tanelerini yakaladım. «kim yapıyor bu kar tanelerini?» diye sordum buna engel olamadan. «kim şekillendiriyor bu buz kristallerini?» küçükken okuduğum bir kitap gelmişti aklıma: kim yapar bezi, dolabı, kitabı? «çocuklar için sosyalizme giriş» filan gibi bir şeyler olmalıydı herhalde. ancak kitap hakkında ismi ve kapağı dışında hiçbir şey hatırlamıyordum. kapağında da kahverengi bezler, dolaplar ve kitaplar vardı sanırım. halukların oturduğu apartmanın önüne gelince kendimden son derece emin bir şekilde kapıyı ittim. şaşılacak şey! kapı açıktı gerçekten de!! içeri girdim ve merdivenleri tırmanmaya başladım. üçüncü ve dördüncü katların arasına gelince duraladım. bunu niye yaptım bilmiyorum. sessizlik. ssssssssssszzzzzzlik. bir şeyler etkilemişti beni. ne? hiçbir fikrim yoktu. nefesimi tutup karanlığı dinledim. aşağıda, bodrum katında bir kedi miyavlıyordu. bebek çığlıkları atıyordu daha doğrusu. orada durmaktan bunalmıştım. yeniden hareket edip halukların dairesinin önüne geldim ve zile bastım. kapıyı fatiş açtı. «aaa, sen miydin? merhaba,» dedi. «...ba,» dedim ağzımda bir şeyler geveledikten sonra (her an cebimden bir çakı çıkarıverecektim sanki, çekici bir dürtüydü). içeri girip salona daldım. salonda haluk ve üç kişi daha vardı. kısa saçlı, balık gözlü, iri dudaklı bir kız, yanında uzun boylu, ifadesiz bakışlı, sarışın bir kız daha ve son olarak benim boyutlarımda, tarife değmeyecek kadar sıradan görünümlü bir adam. «naber yahu!» dedi haluk, abartılı bir samimiyet gösterisi içinde yerinden kalkarak. «arkadaşlar, sizi tanıştırayım. bu ...» «hepiniz dışarı!» dedim sözünü keserek. «halukla konuşacaklarım var!» kimse ses çıkarmadı. «ne duruyorsunuz, çıksanıza!» diye üsteledim. «ne laf anlamaz şeylersiniz!» kapının sağındaki koltukta oturan adamı kolundan yakalayıp sürükledim. «bir dakika, n oluyor yahu?» diye şaşkınlığını ifade etti adamcağız. «hadi, hadi, fazla konuşma bakalım!» diye dışarı atıverdim. sonra kızlara döndüm. «ne? siz hâlâ burada mısınız?» dedim. «hadi bakalım, yallah!» «şimdi çıkın,» dedi haluk. «sonra konuşuruz.» utanmış gibi bir hali vardı. salonda yalnız kaldıktan sonra kendimi boylu boyunca uzun koltuğa attım. yumuşacıktır bu koltuk. neden dersiniz, kim yapar bezi, dolabı, koltuğu, ona sorun. «eee, söyle bakalım. ne konuşacağın varmış benimle?» «yalan söyledim,» dedim. dışarının soğuşundan sonra burası çok iyi gelmişti doğrusu. haluk üzüntüyle başını salladıktan sonra kapıyı kapayıp çıktı. dışarıdan gelen sesleri duyuyordum. arkadaşları henüz gitmemişlerdi besbelli. böyle yapışkan insanlara da hiç tahammül edemem. masanın üzerinde elmalar vardı. kırmızı değil, sarı ve yeşil. kalkıp birini yemeye başladım. raflardaki kitaplara göz attım. hepsi yepyenyeydi. fatiş girdi içeri. kapının sağındaki koltuğa oturup «az önce neşe buradaydı,» dedi. «ama gitti.» yapmamı beklediği bir şeyler vardı sanki. gözlerini açmış bana bakıyordu. «ne zaman gitti?» «az önce. şimdi.» «ne yedi?» «efendim?» «bir şeyler yemiş olmalı, öyle değil mi? gevezelik etmeye gelmedi ya!» ağzını açtı. kapadı. yanıt vermedi, kıpkırmızı kesilmişti. «delirmişsin sen,» dedi. «zaten pek aklın başında değildi.» o da çıktı. yine yalnız kaldım. elmamı kemirmeye devam ettim. raflardaki kitaplara bakmayı sürdürdüm. saatlerce öylece durabilirdim, hiç sıkılmazdım o kitaplara bakmaktan. bunu yapabiliirdim, ama haluk daha önce davranıp içeri girdi. iri yarı, geniş omuzlu bir adamdı. bana kapıdan girerken

zorlanmış gibi geldi, ama bunun yalnızca bir izlenim olduğunu biliyordum. başım ağrımaya başlamıştı, ama bütün bunların yalnızca birer izlenim olduğunu biliyordum, allah kahretsın, bütün bunların birer izlenim olduğunu biliyordum. «işin nasıl gidiyor?» diye bir soru attı ortaya. iki aydır bir derginin müzik sayfasında çalışıyordum. siyasal içeriği olmayan aylık bir dergiydi ve doğrusu hoşuma gittiğini de söyleyemezdim, ama yalnızca kendi yazılarımı okuduğum ve iyi para aldığım için pek de rahatsızlık duymuyordum orada çalışmaktan. «fena değil. birbirimize mektup yazıp duruyoruz.» «nasıl yani?» «okuyucu mektupları, yoksa bize kim mektup yazar?» «ciddi misin?» «ciddiyim tabii. okuyucuların işlerini güçlerini bırakıp bize mektup yazacaklarına inanmıyorsun ya?» «niye olmasın ki? işsiz güçsüz çok bu ülkede.» «canım mektup geliyor tabii. ama yayınlamak için değil. arada bir de bir iki tane düşüyor. onları hemen okur sayfasının başköşesine koyuyoruz.» “tabii canım. okuduğum hiçbir şeye inanmayacağım artık.» «niye? bizim yazdığımız mektuplar onlarınkinden daha güzel. hem birilerinin bunları yazması gerek.» elmayı bitirmiştım. çöpünü kültablasına attım. hayatta sevmediğim bir şey varsa o da ısrarla elmanın çöpünü dişlemektir. yani anlamıyorum. neyse. «haluk! tanıdım seni, gâvurun dölü! burdan kurtulursam ağzına sıçacam senin!» sesimi inceltip bir çığlık attım ansızın. haluk yerinden sıçradı. yüreği ağzına gelmişti. bunu hiç beklemiyordu, «allah kahretsın!» dedi öfkeyle. «ne zaman büyüyeceksin sen!» «insanlar çocukluğa büyür, bilmiyor musun?» artık benimle ilgilenmemeye karar vermişti. kendisini milyarder edecek sırlar versem bile beni dinlemeyecekti. bir sigara yaktı. niye beni kovmadığını anlayamıyordum. eski günler? yok canım. beni seviyordu. biliyordum, beni seviyordu. bu koca adam beni seviyordu, «hey, koca adam,» diye sırtıttım. «beni seviyorsun!» «ha? ne?» «beni seviyorsun diyorum.» «haa...» sırtıttı. ağır ağır. böyle yüze yayılan gülümsemeleri severim. içtendirler. yüze yapıştırılmazlar ansızın. «seninle ne yapacağımı bilmiyorum,» dedi, «kaç yıllık dostumsun. bir çırpıda kestirip atılmaz ki öyle. ama fatoş da başımın etini yiyor...» «bana ne?» dedim birden. fikrimi değiştirmiştım. daha doğrusu canım sıkılmıştı. canım sıkılınca böyle ilgisiz karşılıklar veririm. «buraya yeni yılını kutlamaya gelmişim. şimdi gitmeliyim. yoo, rahatsız olma, yine gelirim.. meraklanmana hiç gerek yok.» salondan çıktım. «tamam,» diye seslendi haluk. «ben buradayım, unutma!» nasıl unutulabilirdim ki? beni ne sanıyordu bu herif? gerizekâlî filan mı?

Sabaha karşıydı. birbirimize sarılmıştık. her taraf ter kokuyordu. onu kollarımla sarmalamıştım, o da sırtını bana yaslamış uyuyordu. kalp atışlarım yatağa bulaşıyor, oradan da sol kulağıma sıçırıyordu. her şey eriyordu sanki, kalp atışlarım bile. öylesine sıcaktı ki her şey.. inanılmaz bir şekilde terliyordum. ağzım kupkuruydu. ama kalkamıyordum. kımıldayamıyordum. onu uyandırmak istemiyordum. saçları burnumu kaşındırduğunda bile, tepemde bir sivrisinek gezindiğinde bile, sokak lambasının çiğ ışıkları görüşümü bulandırdığında bile, düzgün soluk alıp verişlerini dinliyordum. horlamıyordu, oysa ben horluyordum. o anda değil tabii, genelde, uyurken. o anda uyumuyordum, uyuyamıyordum. düşüncelerden, görüntülerden kurtulmaya çalışıyordum, bunu da başaramıyordum. giderek kendimden daha fazla nefret etmeye başladım. sebebini bilmiyorum. genelde kendimi sevdiğimi düşünürüm. ama o an.. her şey o kadar anlamsız geldi ki bana. ilk tanışma, ilk gece... mutlu değil miydin? ne olduğumu bilmiyordum. nereye gittiğimi... beni koruyacak kimse yoktu. bir şeyler yaşayacak ve sonra da ölecektim. ele geçirdiğim her şey değerini yitirecekti, öldüğüm zaman ölüm bile değerini yitirecekti. ölümün bile değerini yitirmesinin ne demek olduğunu düşünebiliyor musunuz? tam ölümümü hayal etmeye çalışırken neşe kımıldandı. başını arkaya çevirdi, kendisine baktığımı gördü (gözleri pencereden gelen loş ışıkta parlıyordu), doğruldu ve «uyumuyor muydun?» dedi. «yoo. ya sen?» «hayır. ama senin uyduğunu sanıyordum. rahatsız etmek istemedim.» «allah kahretsın!» «lanet olsun!» «bunu nasıl...» «hem sen de...» «gerçekten mi?...» «evet, dahası...» «yaa,

demek öyle?...» «evet, ama...» «pekâlâ, madem öyle diyorsun...» «tamam, tamam...» «ne?...» «...» «anladım, hadi.

Bir, iki, üç! hop!» yataktan fırlayıp mutfığa doğru koşturduk. sonra bir yandan sevişirken bir yandan birbirimize makama yedirdik. her tarafımıza salça bulaştırdık. sonra yatağa dönüp sabaha dek kitap okuduk. ona yüzlerce kere kendisini sevdiğimi mırıldandım. aslında kitap filan okuyamadık yani. sabah kahvaltı bile etmeden dışarı çıktım ve bir gece lambasıyla döndüm. perdemiz bile yoktu ama lambamız çok şıktı doğrusu.

Cihangir yokuşunu tırmanıp beyoğlu'na geçtim. insanlar kara hiç aldırmadan sokaklarda geziniyorlardı. ellerinde bir sürü torbalar vardı. her yerden süsler sarkıyordu. noel babalar gecenin çökmesini bekliyor, armağanlar saçmak için can atıyordu, benim noel babam çoktan ölmüştü, daha doğrusu ölmemişti de, hiç varolmamıştı demek daha doğru olur, beş yaşımıdayken öğrenmiştim varolmadığını, beni böyle kandırılmışlardı işte üvey annemle öz babam (ah, ne iyi kadındı o) noel babalar yoktur demişlerdi çocuk mu kandırıyorlardı, bana hediye almamak için demişlerdi, ekmek kuyrukları ve harçlığım da yıllarca artmadı grev yapmaya karar vermiştim yine beş yaşında bir pankart hazırladım kendimi hayatın gerçeklerini tanımış biri olarak görüyordum noel babanın varolmadığını öğrenmiştim ya babam pankartı görünce kahkahalar attı ama iki buçuk lira olan haftalığım beş lira oldu da ne oldu sanki yine annemden ayrı yaşıyordum yine dünyadan haberim yoktu yine sokağa çıkmıyor evde sözlük ansiklopedi okuyor kendimi bildim bileli okumayı bilirim ben yazmayı da dört yaşında öğrenmişim ben kendimi bilmeye dört buçuk yaşında başladığımdan nasıl öğrendiğimi bilemiyorum satrancı da öyle ama satrancımı çok sonraları geliştirdiğimi itiraf etmeliyim ama okuma yazma öyle mi ya hele okula gittiğim ilk gün hoca tahtaya kaldırmıştı da kadının karşısında birden iki yüze kadar sonra kadın yeter anlaşıldı bir daha da bütün sene tahtaya kaldırmamıştı beni ne garip hiçbir şey hatırlamıyorum her şeyi unutuyorum ama bir sarhoşla karşılaştım henüz beyoğlu'nun içine girmemişim üzerinde paçavralar mışıl mışıl uyuyordu bir insan nasıl böyle yaşayabilirdi aslında öyle yaşanabileceğini pekâlâ biliyordum ama inanmak istemiyordum çünkü benim durumum çok daha iyiydi daha doğrusu öyle görünüyordu durumdan ne kastettiğimize bağlı ikimiz de yaşıyorduk ve bu dünyada olmaktan şaşkındık bunun dışında neyin önemi olabilir ki? ayağımla dürttüm. boğuk bir ses çıkardı. uyanmaması sevindirdi beni. niye onu uyandırmak istediğimi bilmiyordum, uyansaydı aval aval bakmaktan başka bir şey yapamayacaktım herhalde. yürümeyi sürdürdüm. yokuşları birer birer tırmanırken kan ter içinde kalmıştım, ama kulaklarım ve burnum ve kollarım donuyordu. böyle soğuk havalarda hep kıcımlı kıskanırım. öylesine rahat ve keyfi yerindedir ki. sıcacıktır. asla üşümez. ya kulaklarım ve burnum ve dudaklarım? hayır, insanın kıcı en ayrıcalıklı yere sahiptir her zaman. yolda şans eseri üst üste tanıdığım kişilerle karşılaştım. hepsi de yeni yılını kutladılar ve o gece ne yapacağımı sordular. ne söyledim, nasıl karşılık verdim hiç anımsamıyorum. ama onları çabucak başımdan savdım. caddeye yakın ara sokaklardan birine saptım. sokağın ortasında, bir berberle birahanenin arasında ufakça bir bar vardı, daha doğrusu girişi ufakçaydı, içerisi hiç de ufakça sayılmazdı. içeri girdim, sıcacık ve yoğun dumanlıydı, biralar ve kahkahalar vardı, müzik ve gürültü. dostluk ve yabancılık bir aradaydı (biradaydı?) bazıları oturacak yer bulamadıkları için girişteki koridorun iki yanına çökmüş ya da bira fiçilerinin üstüne oturmuşlardı. daha şanssız olanlar ayakta duruyordu. bu sonuncuların arasından kendime yol açıp arka tarafa gittim. orada bir kapı vardı. bu kapıdan çok daha ufak bir odaya geçiliyordu. ben de öyle yaptım. içeride fuat, mantas, elif ve tanımadığım birkaç kişi joint içiyorlardı. oturup onlarla biraz gevezelik etmek istedim, oturup aralarına karışmak istedim, ama doğrusu üzerime korkunç bir bitkinlik çökmüştü birdenbire. soğuğu daha yeni hissediyor gibiydim. ısındıkça daha çok üşüyordum. sobaya sokuldum.

az sonra tombul, şiş yanaklı biri girdi içeri. sık sık görüyordum ama tanışmıyorduk, tanışmaya da niyetimiz yoktu. «buldum buldum!» diye elindeki paketleri masanın üstüne fırlattı, hemen fuat'ların yanına çökerek. «ne buldun?» diye sordu fuat ilgisizce. «bu dünyanın ne olduğunu buldum! bizim ne olduğumuzu buldum! tanrı'nın ne olduğunu buldum!» bir sahte ilaç satıcısı havasıyla konuşuyordu. bir yapmacıklık seziliyordu tavırlarında, bir yapaylık, ama bunun da planlarına dahil olduğu şüphesizdi. «eee? ne olduğunu sormayacak mısınız? teorimi dinlemeyecek misiniz? bre cahiller, yaratılışın sırrını keşfettim diyorum size! titreyin!» sesini kalınlaştırıp gürleştirdi. kusursuz bir soytarıydı. fuat da «söyle bakalım, ey büyük kurtarıcı!» dedi. «İsa mısın nesen, bilmiyorum, ama ne söyleyeceksen çabuk söyle, sonra da defol git!» küçük odada bir kahkaha tufanı koptu. ben onlara katıldım mı anımsamıyorum, ama katıl- mışımdır herhalde. «pekâlâ. başlıyorum. kulaklarınızı açın da dinleyin beni. bir bakalım. nerede kalmıştık? yirminci yüzyılda mı? ama biraz geriye gitmemiz gerekiyor. hatta en başa gitmemiz gerekiyor. adem ve havva diyoruz, tamam mı? böyle öğretilmedi mi bize? tamam. adem babamız ve havva anamız. bunlar elmayı dişledi, tekme de yedi. ama tekme atan kimdi? tanrı mı? ya şeytan? peki ya tanrı şeytan idiyse ve kendini tanrı, tanrıyı da şeytan gibi gösterdiyse? ya bütün bunlar da tanrı'nın planı dahilindeyse? neyse... konuyu daha fazla karıştırmayalım. ne diyorduk? tekme yedikten sonra... şu meretten bir nefes de bana versene. ohh!! şimdi. en başa gideceğimizi söylemiştik. yaratılışa, yani tekmeden de öncesine. burada bir tanrı vardı, başka da hiçbir şey yoktu. öyleyse yaratılış diye bir şey olamaz. tanrı kendini biçimlendirmiş olmalı, öyle değil mi? yoksa kendisinden bir parça olmayan, kendisinin dışında bir şeyi nasıl yaratabilir? yaratabilir mi? yaratabilir diyen varsa cevap versin bana? o halde... şunu anlıyoruz ki herhangi bir şey yaratılmışsa bunu yaratan tanrı değildir çünkü eğer yaratabilseydi o zaman tanrı olmazdı. çünkü eğer kendisi dışında bir şeyi yaratabilseydi o şey kendisi olmayacaktı. kendisi olmayan şey de onun dışında olacaktı, ve onun dışında olan şey de onun özünden yoksun olacaktı, ve onun özünden yoksun olan şey de mutlak iradeden yoksun olacaktı, çünkü irade dostlarım (burada fısıltıyla konuştu) *tanrısal özden başka bir şey değildir!* fakat tanrı'nın kendini biçimlendirmiş olması da absürd görünüyor, olanaksız demiyorum ama bu doğruysa absürd bir evrende yaşıyoruz demektir, kendi kendimizi deneyimliyoruz, sonsuzlukta oyalanmaya çalışıyoruz. ama... benim teorime göre, durum çok daha karmaşık. benim teorimde başka boyutlar var, bu boyutlarda yaşayan üstün varlıklar var (bize göre üstün tabii), bir de bu varlıkların akıl hastaları var. onlar da bu akıl hastalarından kurtulmaya çalışıyorlar. iyileştiremiyorlar çünkü, başa çıkamıyorlar. şimdi... bu akıl hastaları birer hücreye hapsediliyor. ama hangi hücre bu tanrısal varlıkları tutabilir, sorarım size! hangi hücre, deli ya da akıllı, onların sınırsız güçlerine karşı koyabilir? unutmamalıyız ki tek başlarına tutulmaları gerek, zarar vermesinler diye. iyileşmelerindense çoktan ümit kesilmiş. böylece

1) Çılgın tanrı ıssız bir boyuta fırlatılır

2) Boyuttan kurtulmasın diye kim olduğu unutturulur

3) Parçalara bölünür ve tedavi süreci başlar. bu süreç içinde «elçi» adı altında birtakım faktörler devreye sokulur. dinler ortaya atılır. gelişmeler izlenir. kararlar verilir. taktik değiştirilir. bazen tedavi yöntemleri geri teper. bazen biraz da olsa umut ışığı belirir. belki de bütün bunlar diğer ölümsüzleri de biraz olsun oyalamaktadır. bu arada doktor faturaları yığılmaya devam eder. ve tanrı'mız bir gün kendine gelip uyandığında evinin ipotek edilmiş ve bankadaki parasına el konmuş... ohhh!! olduğunu görecektir. eee, ne diyorsunuz bakalım?» fuat ayağa fırladı ve haykırmaya başladı: «bu herif vampir ya! ortadan kayboluyo kayboluyo, sonra bi ortaya çıkıyo iliğimizi sömürüyo! ruhumuzu yedin lan bizim pis vampir!» bu kez ben bile gülmeye başlamıştım. hatta öyle güldüm ki

gözlerimden yaş geldi, hatta öyle güldüm ki gülmem ağlayacaktım. bu sırada elif yanıma gelip bir sigara uzattı. birlikte sigara içmeye başladık. bu arada fuat, mantas ve «vampir» bir araya gelmiş bir şeyler konuşup kahkahalar atıyorlardı. «nasıl gidiyor?» diye sordu elif. «bilmem. bir terslik yok. ama bu çok güç bir soru.» «niye?» «bilmiyorum. ama bu soru hep korkutur beni. ne cevap vereceğimi bilemem. sanki her şeyi anlatmak zorundaymışım gibi...» «her şeyi mi?» “yaşamımdaki her şeyi. neyse işte, pek bir değişiklik yok. yalnızca işe girdim ve neşe'nin adeti yine gecikti.» «çok kötü, ne kadar?» «önümüzdeki hafta iki ay olacak.» «emin misiniz? test filan?» «yoo, ama bu sefer gerçekten şüpheleniyoruz. allah kahretsin! parayı nereden bulacağız bilmiyorum. kaç gündür gözüme uyku girmiyor.» «işe girmiştin, avans istesen...» «daha geçen hafta ikramiye aldık. ayrıca orada çalışalı iki ay bile olmadı. hiç şansım yok. daha doğrusu bunu yapamam.» «biliyorsun, param olsaydı...» «kıcığımın kenarı! senin paranı kabul etmezdim zaten!» gülüştük ve birbirimize sarıldık. elif sıcaktı. soba sıcaktı. sigara sıcaktı. biraz daha içtim. duman da sıcaktı. gözlerimin önünde titreşimler belirdi. her zamanki gibi. arkama yaslandım. giderek kayıyordum. o gün içinde ikinciydi bu. sol gözümün önüne bakırdan bir kap tutulmuştu. kabın üzerinde bir ışık yansıyor. sonra ışık büyüdü, parlaklaştı, bir baykuş kafası şekline büründü. kuşun bakışları haindi. «...gördüm,» dedi elif. «ne?» «dün kerim'i gördüm. arkadaşlar tanıştırdı. arkadaşınmış.» «yoo, yalnızca tanışıyoruz. niye?» «ne?» «yani nerden icabetti?» «oturmaya bir çay bahçesine gittik de. masaya salyalarını akıttı.» «haa, bunu hep yapar.» «ciddi misin?» «tabii. bunu hep yapar. bir yere gidince önce garsonun gelmesini bekler. garson gelince sizde bonbonlu tost var mı diye sorar ve arsızca kahkahalar atar garson da gülümsemeye çalışır ama sonra çok bozulduğundan bu ifadeyi koruyamaz bu arada masaya bir ölüm sessizliği çökmüştür ve herkes kerim'e bakmaktadır o ise gösterinin yıldızı olmaktan memnun son numarasını yapar ve sessiz kahkahalarını atarken çaktırmadan masaya doğru eğilir. sonra da salyalarını akıtır. işte hepsi bu.” “evet, evet. aynen böyle oldu.» «dedim sana.» «bir de...» «şşş...» oturduk. ben giderek daha fazla keyifleniyordum. the cure çalıyordu. bası içimde hissediyordum. yalnızca bas vardı. kıvrıla kıvrıla kalp atışlarımla birleşiyor, beni yaşama sevinciyle dolduruyordu. bası içimde hissediyordum. şarkı bitince kalktım ve dışarı çıktım. istiklal'e çıkıp yürüdüm. yolda yürürken sanki bir doğa belgeselini izliyor gibiydim. hani hayvanlar koşarken filmlerini çekerler ve hayvanlar net ama yanlarından kayıp giden toprak çizgi çizgi ve belirsiz görünür aynen öyleydi gerçekten aynen öyle tanrım kendimi izlemeye doyamıyordum her şeydim ben her şeyin içinde ve her şeyden bir parça yine de ayrı ve bağımsız vardım ben tüm budalalıklara ve yalanlara ve unutkanlıklara ve duyarsızlıklara ve maskelere ve kandırmacalara (neşe'nin adeti gecikmemişti, yoksa gecikmiş miydi? bilmiyordum) karşın vardım ve yaşamı hissediyor, zevk alıyordum. insanlar yanımdan kayıp uzaklaşıyorlardı. insanlar yanımdan kayıp uzaklaşıyorlardı. insanlar yanımdan kayıp... tanrım! bu cümle takılmıştı beynime! derin derin soluklar almaya başladım. yaşam soluyordum. ciğerlerim körüktü. enerji alıyordum. burun deliklerim üç misli büyümüşü. havanın tadını alıyordum. yalnız burnumla değil, tüm gözeneklerimle. tatlı, taze bir tadı vardı havanın. o sırada paranoya yapmaya başladım. dönüp dönüp arkama bakıyordum. dev bir hamamböceğinin beni takip ettiği izlenimine kapılmışım.

«Haluk! tanıdım seni, gâvurun dölü! buradan kurtulursam ağzına sıçacam senin!» «hayır, hayır! ben haluk değilim!» bir yandan da yüzündeki mendili burnunun da üstüne çekmeye çabalıyordu. ne yazık ki çok ince, belirgin bir sesi vardı. tüm mahalledeki en belirgin ses ona aitti. ne yazık ki bunu akıl edememiştik. «ulan eşşoğlueşşekler!» diye bağırdı ipteki adam. «bırakın ulan beni!» onu asmak gibi bir niyetimiz yoktu tabii. biraz korkutup salıverecektik. ıssız bir atölyede toplanmıştık. hepimizin suratlarında mendiller vardı, yakalar da kaldırılmış ya da atkılar sarılmıştı. «ulan sizin ananızı da,

avradınızı da...» o küfür ettikçe odadaki sınırlar gerilmeye başlamıştı. «ulan, hakikaten asalım şu iti,» diye fısıldadı fatih, «ne yapacağız şimdi?» «oğlum sen çık hadi dışarı,» diye kafasıyla haluk'u işaret etti salih. «haluk! tanıdım seni, hiç merak etme! görürsün sen gününü!» diye bağırdı ipteki adam. «ben haluk değilim diyorum be! ne laf anlamaz adamsın!» diye bağırdı haluk. «bak hâlâ duruyor!» dedi fatih de. «bak oğlum, gel vazgeç şu işten,» dedi salih ipteki adama. «orospu çocukları! gavatlar!..» «oğlum, bırak inadı...» «ulan sizin topunuzun...» «eee, yettin be! asalım gitsin şunu!» erol, gençten bir çocuktu, bunu söyleyen. birden atıldı ve ipi fatih elinden kapıp vargücüsüyle asıldı. «hırk!..» sonra bıraktı. «eee, vazgeçtin mi bakalım?» «geberin...» «haydi, bir daha!» «hırk!..» böylece adamı dört beş kere ipe çektik, ama bana mısın dediği yoktu. sonunda erol'un kolları yoruldu, yerini de kimse almak istemedi. sabah olmak üzereydi. hepimizin uykusu gelmişti. böylece ipteki adamı indirdik. salih iki tokat attıktan sonra salıverdi gitsin. tazi görmüş tavşan gibi kaçıyorduk karanlık sokaklarda. iki gün sonra haluk tutuklandı. sonra da bizler tabii. ama ne yapsaydık? adamı asacak halimiz yoktu ya!

Karnım korkunç acıkmıştı. bir lokantaya daldım. içeride ışık topları insanların kafalarında dans ediyordu. duvarlar boydan boya ayna kaplıydı. çok hoştu bu aynalara bakmak. bu yüzden aynadaki ben'in arkasından bir garson yaklaşıp «buyrun efendim,» deyince aynadaki ben'in yanıt vermesini bekledim. ama böyle bir şey olmadı. sonunda arkama döndüm. garson hâlâ oradaydı. gözlerimi yumdum. açtım. faydasız, değişen hiçbir şey yoktu. «bir iskender bir ayran iki porsiyon ekmek kadayıfı!» diye sıraladım bir solukta. nefes nefese kalmıştım. sonra aşağısı çok kalabalık olduğundan üst kata çıktım. üst katta kimse yoktu. uzun, upuzun bir koridor şeklindeydi burası. gidip koridorun en ucuna, pencerelerin iki masa önüne oturdum. beklemeye başladım. kımıldamadığım halde yükselip alçalıyordum. sonra merdivenden biri çıkmaya başladı. önce garson sanıp sevindim, ama değildi. yaşlıca bir adamdı bu, kırk beş, elli yaşlarında, gri pardösülü ve şemsiyeli, fötr şapkalı bir adam. oturacak başka yer yokmuş gibi gelip yanımdaki masaya oturdu. öylece beklemeye başladım. neden bilmem, ama adam sinirime dokunmuştu. bir yandan ona bakmayı da istemiyordum, ama gözucuyla ne yaptığını anlamaya çalışıyordum sürekli. görebildiğim kadarıyla sağa sola bakınmak dışında pek dikkate değer bir şey yaptığı yoktu. birkaç dakika sonra garson geldi ve adama ne istediğini sordu. adam bir şeyler söyledi ama tam olarak duyamadım. garson «peki efendim,» deyip gitti. ben «benim iskender?..» diye seslendiysen de herhalde duymamış olacak ki yanıt vermedi. böylece biraz daha bekledik. adam korkunç sinirimi bozmaya başlamıştı. yanımda oturması huylandırıyordu beni. o kadar boş masa varken tam da gelip benim yanıma oturmuştu. niye? yoksa?.. yoksa ne? hiçbir fikrim yoktu, ama düşüncelerimi bulandırdığı için adama olan kızgınlığım daha da arttı. tanrım! öyle nefret ediyordum ki bu adamdan! yaşamım boyunca kimseden böylesine nefret etmemiştim herhalde! hem de sebepsiz yere! bu durum daha da sinirlendiriyordu beni, sinirlenmek için hiçbir sebep olmayışı. ne kadar şüpheli bir adamdı bu böyle! insanı sinirlendiren hiçbir şeyi yoktu! biraz sonra garson tekrar geldi. elinde kenarı limonlu, dumanları tüten bir çorba vardı. çorbayı adamın önüne koydu. «afiyet olsun efendim,» dedi. adam ona hiç aldırmadan çorbasını içmeye başladı. garson da gitti. arkasından seslendim. «sizinki oluyor, biraz bekleyin,» dedi arkasını dönmeden. garsona da kızmıştım, ama yanımdaki adama kızdığım kadar değil. sonra kızgınlığın koyu kırmızı bir dalga olduğunu hayal ettim. mavilikler denizinde kayıp duran bir dalga. bu dalga göklere çıkarıyordu beni. dönüp duruyordum. bir helezon gibi. çevremdeki her şey suluboya gibi akıp denize karışıyordu. gökyüzü, bulutlar, her şey. arkalarındaki siyah zemin ortaya çıkıyordu. siyah zeminin boyası çıkmıyordu. siyah zemin katı ve sağlamdı. renkler dünyası gibi değişken değildi. sabitti. bu yüzden ona katlanmak olanaksızdı. sonra gözlerimi açtım. her taraf sessizleşmişti. aşağıdan gelen çatal bıçak sesleri duyulmuyordu artık. hiçbir

ses duyulmuyordu. dünyadan izole edilmiştik. duyulan tek ses yanımdaki adamın ağız şapırtılarından idi. ne kadar da iştahla içiyordu çorbasını. aç olduğu ortadaydı. öylesine açtı ki her şeyi yiyebilirdi. tanrım, her şeyi yiyebilirdi! ürperdim. her şapırtıda iliklerim emiliyordu sanki. dizlerim titremeye başladı. kontrol etmeye çalışmak faydasızdı. çevreye korku yayıyordum. adam korkumun kokusunu alıyor olmalıydı. burun kanatlarının oynayışını görür gibi oluyordum. inip inip kalkıyorlardı, ne iğrenç! kulakları da uzunca mıydı ne? ama adama bakmıyordum ki, bütün bunları nasıl bilebilirdim? bakacak cesaretim yoktu, yan gözle de ayrıntılar belli olmuyordu. tüm gücümü topladım ve bir an için, duvarlara bakar gibi yapıp adamdaki yan dönecektim. yalnızca çok kısa bir süre için. o sırada adamın tepesinde bir sinek uçuşuyordu. adam başını kaldırdı ve ağzından şimşek gibi upuzun bir dil fırlayıp sineği kaptıktan sonra geri dönüp ağzın içinde kayboldu. sonra adam başını yeniden öne eğip çorbasını içmeyi sürdürdü. bu olay göz açıp kapayıncaya dek olup bitmişti. ben bir şaşkınlık çığlığı attım. adam bana aldırmadı ve keyifle arkasına yaslandı. çorbasını bitirmişti. cebinden altın bir sigara tabakası çıkardı. içinden uzun bir sigara çıkarıp içmeye başladı. tırnakları sipsivriydi. yoksa bana mı öyle gelmişti? yavaşça kalkıp merdivene doğru yürümeye başladım. ensemden garip bir karıncalanma vardı. arkaya dönüp adamın takip edip etmediğine bakmaya cesaret edemiyordum. ensemden giderek daha fazla karıncalanıyordu. her an adamın uzun tırnaklarını ya da dişlerini hissetmeyi bekliyordum. uzun tırnaklarını, karın ortasında, ya da buz gibi dişlerini. uzun dilinin enseme delip kanımı içmesini ya da. her adımda ağırlaşıyordum. gözlerim kararmaya başladı. bayılmak üzereydim. kulaklarım uğulduyordu. sonunda merdivene ulaştım. içimde bir umut ışığı belirdi. yoksa kurtulacak mıydım? dönüp adama baktım. koridorun öbür ucu gölgeler içindeydi. hiçbir şey görünmüyordu. merdivenleri koşarak indim. birden sesler geri geldi. kılıpayı kurtulduğumu anlamıştım, ama hâlâ tam anlamıyla güvende sayılmazdım. koşarak kapının yanına vardım. «hey! bir dakika!» diye seslendi garson arkamdan. döndüm. deminki garson değildi. bu daha ufak tefek ve sarışındı. «bunu düşürdünüz,» deyip parlak bir cisim uzattı bana. altın bir sigara tabakasıydı. «ama bu benim değil ki!» diye kekeledim. «yukarıdaki adamın bu!» «hayır, hayır, bu sizden düştü, eminim. gözlerimle gördüm. alın. işte!» şaşkınlıkla tabakayı aldım. buz gibi soğuktü. kafamı kaldırdım ve aynadaki benle göz göze geldik. o sırada bir sinek gelip aynadaki benin gözünün üstüne kondu ve yanağında gezinmeye başladı. birden o sineğe karşı dayanılmaz bir açlık duydum içimde.

AĞIZ

Burçak balkon demirlerine yaslandı ve sokağın karşı tarafındaki kolejin bahçesinde voleybol oynayan genç kızları seyre daldı. Güneşli ama soğuk, sevimsiz bir ekim gününün öğle sonrasıydı. Burçak'ın nefret ettiği o güdük, yağmura kısır nem çökmüştü kentin üstüne. Çatılar bacalarından kustukları kara dumanları «Defolsunlar da nereye giderlerse gitsinler!» dercesine birbirlerinin üstüne salıyor, kadınlar ve erkekler daracık ve kasvetli sokağa park edilmiş oyuncak arabaların yanından oyuncak insanlara özgü bir mekanikle geçiyorlardı. Bir kenar mahalle sokağının böylesine canlı, böylesine işlek olması bu çatı katında oturmaya başladığından (yani üç haftadan) beri şaşırtıyordu onu. Gelip geçenlerin niye özellikle bu sokağı seçtiklerini, dahası böyle kararlı ve işini bilir adımlarla nereye koşturduklarını anlayamıyordu bir türlü. On-on beş yaş daha genç olsa onlara imrenebilir, inip aralarına karışamadığı için kendisini bir hilkat garibesi gibi hissedebilirdi. Ama çok uzun süredir bu acizliğini kişiliğinin dayanak noktası olarak kullanıyordu; hatta öyle denebilirdi ki, eğer o an aşağı inip sokakla birkaç dakikalık bir ilişki yaşayan şu insancıkların arasına karışabilse, onlarınkine benzer bir hevesle herhangi bir yere (bir sevgilinin evine, bir bara, bir geneleve) gidebilse yalnızca bu eylem kişiliğini bir anda tepeden turnağa değiştirmeye, kendisini yepyeni bir insan yapmaya yetecekti. Ancak böylesine kökten bir değişime yol açacak bir eylem, her ne kadar basit gibi görünse de, aynı derecede büyük bir kararlılığı ve irade gücünü gerektiriyordu; ki bu gereksinime yol açan başlıca etmen bu değişimin kendisi için zararlı, hatta ölümcül olduğu düşüncesiydi. Dahası, bu düşünce kafasında hiç yer etmemiş olsaydı bile (ki bu yalnızca bir varsayımdan ibaretti) yine de aşağı, sokağa inecek enerjiyi bulamayacaktı kendinde.

Ansızın canlanan rüzgâr kulaklarına voleybolcu kızların çığlıklarını taşıdı. Okulun dört-beş insan boyu yüksekliğindeki duvarı bahçenin yalnızca çok ufak bir kesitini görmesine izin veriyordu. Duvarın üstünde ayrıca ucu sivri demir parmaklıklar vardı; öyle ya, belki kızlar çığlık atmaktan usanıp duvara tırmanmaya yeltenirlerdi, ne olur ne olmaz. Bu keskin, hoş seslerin altında çamaşırlarını pencerelerinin önündeki iplere seren tombul mahalle kadınlarının günlük dedikoduları yatıyordu.

Rüzgârın kendisine sunduğu bu armağanları, hiçbirini görmezden gelmeden, kana kana içti. Bu arada ağırlığını bacalarının birinden diğerine aktarıp duruyordu. Zaten dar olan balkon saksılarla ve ıvır zıvırla tepeleme doldurulduğundan, kelimenin tam anlamıyla adım atacak yer kalmamıştı. Çatı katını eşyalarıyla birlikte kiraladığından balkonu boşaltamıyordu da, çünkü o saksıları ve ıvır zıvırı odalardan birinde görmek daha da bunaltıcıydı.

Balkonda durup gündelik yaşamla temas ettikçe tüm inatçılığıyla, tüm ümitsizliğiyle korumaya çalıştığı duyarsız kabuk yarıyor, altında yatan acıya duyarlı, incinebilir öz çürük bir diş gibi, bir bebeğin ya da yavru bir köpeğin arsızlığıyla sızlıyordu. Yeni bir yaşama başlamak için eski *ben*'ini öldürmeyi gerekli bulmuş, ancak hep ansızın, beklenmedik bir anda geleceğini umduğu ölümün amansız bir can çekişmeye dönüşeceğini doğrusu hiç hesaba katmamıştı. Varlığı, tüm ruhu eski yaşamının sıcaklığına, güvenliğine geri dönmek için çırpınıyor ve bir an olsun körelmeyen, yalnızca kararlılığı tazelandığında göğüs göğüse bir çarpışmayı göze alamayarak derinlere çekilen bu duyarlılık kendini balkona attığı zamanlar göğüs kafesine sığmadığında, kurtulmak için tek yapması gerekenin bedenini altında uzanan sokağın anlamsızlığına bırakmak olduğuna inanası geliyordu. Sonra, bu düşünceyle doruğa ulaşan bezginlik daha fazla artamayacağından yerini eski boyun eğişe bırakıyor, Yeşim'in gözlerinin önünde ışıldayan gülümseyişi, göz kapaklarında gezinen dudakları ona

ikinci bir çözümün, içinde onursuzluk ya da yalnızlık gibi kavramların barınmadığı, yalnızca aşkı, tutkuyu tanıyan bir çözümün diğer odada, bir telefon uzaklığı kadar ötede kendisini beklediğini anımsatıyordu.

Başı ağrımaya, bedeni soğuktan ürpermeye başlayınca alacakaranlık hazırlıklarına girişen güneşe sırtını dönerek içeri girdi. Kendini basık tavanlı, sıvaları dökük, içinde eski bir halı, bozulmamış bir yatak, kahverengi bir komodin ve üzeri kırık bir pencere camıyla örtülü karton bir kutu dışında hiçbir şey barındırmayan loş odada bulduğunda çırılçıplak olduğunu fark etti. Yatağın yanına, halının üzerine uzandı. Sert tüylerin teması hiç de hoş değildi. Burada son günlerde sık sık yaptığı gibi saatlerce hareketsiz kalacak, belki bu gece mutfakta gezindiklerini sık sık duyduğu böcekler kapının altından girip ilgisizce üzerinde yürüyeceklerdi. Böyle şeyleri düşünmeyi hiç istemiyor, ancak beynindeki susmak bilmez, geveze zihin biraz olsun yalnız kalmaya çalıştıkça bunları suratına fırlatıveriyordu. Hele karanlık çökmeye görsün... Ne bir kitap, ne ilginç bir müzik, ne de kusmuklar doğuran sarhoşluk para ediyordu o zaman. Çocukluğundan kalma canavarlar etine çengeller geçirip dört bir yandan çekiştiriyor, bu kasvetli çatı katını dar ediyorlardı ona. Gecenin üstüne üstüne geldiği böyle zamanlarda bazen biraz ferahlamak umuduyla kabanını pijamalarının ya da çıplak bedeninin üzerine geçirip dışarı fırlıyor, ancak ağzında damarlarına sinmiş anlamsızlık duygusunun uyuşturucu tadıyla geri dönüyordu. O zaman sanki her şey sona ermiş, kendisine cömertçe sunulan mutluluğu, yükselme şansını budalaca bir kapris, kendisini düşüncelerin tuzağına düşüren boş bir yaşam felsefesi yüzünden geri teperek ömür boyu tutsaklık fermanını kendi elleriyle imzalamış gibi geliyor ve bunun gerçekten de doğru olduğunu, artık yazgısının onu kandırmaya gerek bile duymadığını bilmek acı gözyaşları dökmesine yol açıyordu.

Kalkıp cam parçasının üstünden karton kutunun içine baktı. Kutunun bir köşesine marul yaprakları yığılmıştı. Çapraz köşede bembeyaz, kırmızı gözlü bir tavşan büzülmüş, hareketsiz duruyordu. Son derece savunmasız görünüyordu, ancak öte yandan bu savunmasızlığının farkında değilmiş, daha doğrusu farkındaymış da aldırımıyormuş gibi bir hali vardı. Kutunun içi minik pislik topaklarıyla, çiş lekeleriyle doluydu. Anlaşılan tavşanın yemekten, dışkılamaktan ve uyumaktan başka bir şey yaptığı yoktu. Bu eylemleri bile sanki ilgisizce, yalnızca yapılmaları gerektiği için yapıyordu. Burçak bir kez daha bu kayıtsızlığın ve kabullenmenin ardında yatan gizemi merak etti ve bu merakı giderememenin yakıcı tatminsizliğini duydu. Kimseyi dünyasına kabul etmeme, ödün vermeme tavrıydı bu; tavşan bu cesareti, bu kararlılığı nereden buluyordu? Bazen hayvanın kapalı dünyasına kendini zorla kabul ettirmek için onu kutudan çıkarıp halının üzerine, karşısına koyuyor, birlikte hiç kımıldamadan sabahı ediyorlardı. Sonra, tavşanı gerisingeri kutuya yerleştirdiğinde, yenilginin öfkesi içinde yere uzanıp kemirilen marul yapraklarının hışırtısını dinliyor, duyduğu seslerdeki uzak, vahşi ormanların sinsiliği yüreğini korkuyla dolduruyordu.

Tavşanın minik burnunu, yarık ağzını, tel tel bıyıklarını sanki ilk kez görüyormuşçasına uzun uzun inceledi. Sonra birden huzursuz olup odanın içinde gezinmeye başladı. Dalgın adımlarla bir o yana, bir bu yana gidip gelirken yatağa, komodine çarpıyor, yara bere içindeki bacaklarına yeni çürükler ekleniyordu. Yaraların çoğu karton kutunun üstündeki cam parçası tarafından açılmıştı. Kutu tam kapının yanında durduğundan, ne zaman dışarı çıkmaya kalksa kutunun enine ve boyuna göre epey büyük olan cam parçası sağ bacağını çizip kanatıyor, içeri girerken aynı şey bu kez de sol bacağının başına geliyordu. Tuvalete gitmek için çıkarken yine aynı şey oldu. Hafifçe kanayan bacağına bakıp dişlerinin arasından bir küfür savurdu. Ama kendisine böylesine eziyet veren kutunun yerini değiştirmek, bedenine zararı dokunmayacak bir yere koymak her zamanki gibi bu kez de aklına

gelmedi.

Tuvaletten dönünce can sıkıntısını gidermek için komodinin çekmecelerini karıştırmaya başladı. Aslında bunu günde beş on kere yapıyordu ve komodinin içindeki her şeyi çoktan ezberlemişti. En üst gözde bir sürü ilaç kutusu vardı: Voltaren, Ben Gay, Tantum Verde... Herhalde kendisinden önce yaşlı biri kalmıştı bu odada. Orta gözdeki iğne iplik ve tığlardan bu yaşlı kişinin bir kadın olduğu anlaşılıyordu. En alt gözdeki çiçekli donlar, baş örtüleri ve basma entariler de bu savı doğrular nitelikteydi. Eşyaları burada unutulduğuna göre yaşlı kadın ölmüş olmalıydı. Burçak yaşlıların eşyalarına ne kadar bağlı olduklarını, kendilerine artık faydası dokunmasa da taşınırken özellikle giysilerini ve ilaçlarını geride bırakmaya asla razı gelemeyeceklerini biliyordu. İlaçların imal ve son kullanma tarihlerine göz atılınca kadının Burçak'ın bu çatı katma yerleşmesinden çok uzun zaman önce ölmüş olamayacağı ortaya çıkıyordu.

Üst gözdeki ilaçların reçetelerini okurken diğer odadaki telefon çalmaya başladı. Önce bu sesin alt kattan ya da bitişik apartmandan geldiğini sanıp aldırış etmedi; ama biraz daha dikkatli dinleyince içinde bir şüphe, bir umut uyandı. Dikkatini diğer oda üzerinde öylesine yoğunlaştırdı ki, sanki aradaki duvar kalktı ve o koca gardırobu, üzerinde telefonun durduğu zarif sehpayı, yerdeki teybi ve etrafına saçılmış duran kasetleri, kitapları olanca netlikleriyle gördü. Dördüncü çalışta yerinden fırladı. Kapıyı açıp koridora atılırken dizinin hemen aşağısında bir serinlik hissetti ve gözucuyla ortalığa saçıldıklarını gördüğü kanlardan bacağını bu kez çok kötü kesmiş olduğunu anladı. Durup yarasına bakmadan beşinci ve belki de son kez çalmakta olan telefona atıldı.

«Selami» dedi soluk soluğa.

«Alo? Necmettin beyle mi görüşüyorum?» dedi buz gibi bir kadın sesi.

«Efendim?» dedi şaşkınlıkla.

«Orası neresi?» diye sinir bozucu bir soru sordu telefondaki ses.

«Yanlış numara,» dedi Burçak. Hırsından ağlayacak gibiydi.

«Necmettin bey yok mu?» diye üsteledi kadın.

«Hayır,» dedi Burçak ve telefonu kapadı.

Olduğu yere çöktü. Bütün o canlılığı, koşmasını sağlayan bütün o enerji geldiği gibi bir anda kaybolmuştu. Değil öteki odaya gidecek, ayağa kalkacak hali bile yoktu. Bacağından aşağı kanlar süzülüyordu. Dizkapağına yakın bir yerde hilal şeklinde, altı yedi santimlik derin bir yaranın açılmış olduğunu gördü.. Yaranın uçları kıvrıktı ve gülümseyen bir ağız andırıyordu. İki parmağıyla dudakları açtığı anda içerideki yapışkan sinirleri ve kemik olduğunu sandığı bir şeyi görebiliyordu. Dudaklar açılıp kapandıkça kanlı kelimeler fisıldıyorlardı. Onlarla konuşmaya başladı. Soruları gözleriyle iletiyor, gülümseyen (belki de sırıtan, ya da tersten bakılırsa surat asan) ağız ise yanıtları parmaklarını kullanarak, büyük bir açıksözlülükle veriyordu. Sonra ağız bacağından kopup yükselmeye başladı. Odanın içinde bir süre oradan oraya uçtuktan sonra karşıdaki duvara yapışıp kaldı.

Burçak birbirleriyle yarış edercesine yere damlayan kanların oluşturduğu gölcüğün ortasında oturmuş, görmeyen gözlerle karşıdaki çatlak sıvalı, çivi delikleriyle dolu duvara bakarken dışarıda

voleybol oynayan kızların çığlıkları bir daha hiç inmemek üzere gökyüzüne, kentin üzerinde yayılan alacakaranlığa yükseliyordu.

DÜNYANIN EN KÖTÜ ÖYKÜSÜ

Kuzenim ve ben, kendimizi bildik bileli, edebiyata meraklıyızdır. İnsanı hayvanlardan ayıran en önemli kavramlardan biri olan bu yaşamsal sanat dalı için yapmayacağımız şey yoktur. Edebiyat için sabahlara kadar barlarda içki içip tartışabilir, paralarını almaya çalışan matbaa sahipleriyle kavga edip dayak yiyebilir ve beğenilmeyen şiirlerimizin kelimelerinin yerlerini (sanatsal değerleri artsın diye) değiştirip dergilere geri yollayabilir ve yayınlatabiliriz (ki haklı bir övünmeyle, bunların hepsini yaptığımızı belirtmeliyim). Ancak kuzenim ve benim için en büyük hayal bir dergi sahibi olmaktı. Bir dergi sahibi olmak! Tanrım, kulağa ne hoş geliyor! *Bilmemne* dergisi yazı işleri müdürü Bay *Falanca Filanca!* *Feşmekan* dergisi yayın yönetmeni Bay Şu Bu! Bir düşünün! Bütün şairler şiirlerinin birinci sayfada çıkması için önümüzde sıra olacak, edebiyat dünyasının ünlü isimleri yazılarının yayınlanması için burnumuzun dibinden ayrılmayacaklardı! Tanrım, ne hoş, ne heyecan verici bir düşünceydi bu! Ancak elbette öyle *lök* diye de dergi çıkarılmazdı. Önce biraz sermaye gerekiyordu. Bu yüzden, edebiyat uğruna hiçbir fedakârlıktan kaçınmayan ben ve kuzenim biraz para biriktirmeye karar verdik. Ben bir fırında iş buldum, o da bir işkembecide garsonluk yapmaya başladı. Sonunda gerekli parayı denkleştirdiğimiz günü unutamam! Ben bembeyaz olmuş ve kamburlaşmış (un çuvalı taşımaktan), kuzenimse leş gibi sarımsak kokuları içinde, hemen gidip gerekli ödemeleri yaptık. Böylece o gün dergimiz resmen kurulmuş oldu.

Ancak ilk başlarda yazar ve şair sıkıntısı çektiğimizi itiraf etmeliyim. Kimsenin bize yazı verdiği ya da kışımızı yaladığı filan yoktu. Bunun üzerine farklı bir yöntem izlemeye karar verdik. Önce edebiyat dünyasında ne kadar ünlü kişi varsa hepsine çamur attık. Hırslımızı alamayıp fotoğraflarını da bastık ve sakal bıyık çizdik, dişlerini karaladık. Bütün yazılara da uydurma imzalar attık. Ayrıca «Yayımlanan her şiirinize şu kadar para veriyoruz!» diye de ilanlar çıkarttık. Sonuç tam bir başarıydı. Kısa sürede ünümüz tüm Türkiye'ye yayılmıştı. Genç şairler bize yaranmak için ne yapacaklarını bilemiyor, genç öykücülerimiz öykülerinin konusu olarak bizim yaşamlarımızı seçiyorlardı. Ancak bu baş döndürücü başarı bizim başarımızı (pardon başımızı) döndürmemişti. Daha yapılması gereken çok iş vardı. Bu işlerden biri de genç sanatçılarımızın isimlerini duyurabileceği yarışmalar düzenlemektir. Böylece, herkes katılabilir diye iştirakçi bir tavırla (katılma ücreti ...TL>ydı) «Dünyanın En Kötü Öyküsü Yarışması»'nı açtık. Yarışmaya binlerce kişi katıldı. Biz de üşenmeyip bu öykülerin hepsini teker teker saydık ve kesin rakamı 8307.5 olarak (öykülerden birinin yarısını bulamadık) tespit ettik (takdir edersiniz ki bu öykülerin tümünü okumamız söz konusu değildi; saymak bile, övünme payı çıkarmak için söylemiyorum ama, hayli zamanımızı aldı). Sonunda iki öykü arasında ayırım yapamadık ve gerçek birer şaheser olan bu iki eserin, isimleri edebiyat dünyamızda sonsuza dek anılacak bu iki anıtsal yapıtın birinciliği paylaşmasına karar verdik. Kamuoyu bu seçimimizin ne kadar yerinde olduğunu gösterdi. Öyküler ince kitaplar halinde piyasaya çıktı ve pek çok baskı yaptı. Film hakları satın alındı ve ödüllü yönetmenlerimiz tarafından çevrildi. Ünlü müzik grupları öyküleri şarkı sözüne çevirip beste yaptı. Biz de kazandığımız başarıyla yetinmeyip «Dünyanın En Kötü Şiiri Yanışması»'nı düzenlemeye karar verdik (bu yarışma henüz düzenlenmedi). «Dünyanın» derken edebiyat dünyamızı, yani Türk edebiyatını kastediyoruz tabii, yoksa Çin'de oturan bir adam Çince yazılmış bir öykü yada şiir gönderirse onu değerlendirebilecek durumda değiliz! Neyse, hiç şüphesiz sizi de çok meraklandıran bu iki öyküyü gururla sunuyoruz.

Kötü öyküler yazmaya çalışan edebiyatçılarımızın bu öykülerden öğrenecekleri çok şey olduğuna içtenlikle inanıyoruz.

Öykü 1: KÖPEK SURATLI KADIN

Köpek suratlı kadın benden para dilendi; ben de ona soysuzca davranmamasını öğütleyerek yalnızca tek gözünü şişirmekle yetindim. Diğer gözünü canlı canlı yemek niyetindeydim çünkü; saydam göz sıvıları dışındaki dolgu çukurlarını doldurabilirdi, böylece dışıme ikinci, bir ziyarette bulunmak zorunda filan kalmazdım. Dışım soğuk almıştı ve bu ellerindeki titremenin geçmesinde büyük bir etkendi hiç şüphesiz; buzdolabındaki yerinden hiç de eskisi kadar şikâyetçi görünmüyordu artık. Ne işiyor, ne sıcıyor, ne de sakalları uzuyordu. Bana dış sağlığım konusunda verdiği tavsiyeleri bir kâğıda yazmalıydım, biliyordum, bağışla beni çöpçülerin ve kışları açıkta kalmış leş akbabalarının dışçisi, ama mürekkepli kalemimin içine doldurduğum kan ne beni tahrik etmek, ne de kâğıdın üzerinde harfler oluşturmak hususunda en ufak bir çaba göstermemekte ısrar ediyordu, ve onu öfkeyle yatağın altına tıktığım temizlikçi kadının kışına sokmaya çalışmasaydım geçen yaz bir Senatör Phantom'la evlendiğinden beri onun eniştesi sayılan kaldırım faresi beni önce tecavüz etmek, sonra da yemek (yoksa tersi miydi?) için bir köpek mezbahasının uzunluğu boyunca kovalamayacaktı şüphesiz. Farenin bıyıkları keman tellerine benziyordu; dilini her şapırdatışında Mozart'ın beşinci senfonisinin ilk üç noktası duyuluyordu, ama iki nota ve bir diyez aşağıdan. En güç durumlarda bile beni terk etmemekte oldukça ısrarlı davranan sanatçı ruhum o anda imdadıma yetişti ve fareye bir Jethro Tull kaseti armağan ederek kovalamacayı sürdürürken daha toplumsal ve gerçekçi bir tavır takınabileceğini, böylece aynı zamanda çağdaş kent aydınınının makineleşme karşısındaki bunalımını da ortaya koymuş olacağını ona taşaklarını nazikçe okşatarak anımsattı. Zavallı fare! O şaşkınlığını görmeliydiniz! Bana evlenme teklif etmeyi bile unutarak yaşamının sonuna dek Lyotard'ın Postmodern Durum'unu tekrar tekrar (sağdan sola ve her cümleinin ikinci kelimesinin yerine «birgalabalom» yazarak) okuyacağı umumi bayan tuvaletine yollandı.

Nasıl! Tüylerinizin diken diken olduğunu görür gibiyim! Ne yenilikçi, ne postmodern bir eser, öyle değil mi? Yazar daha öykünün ismiyle bile sözde feminist hareketlere olan yaklaşımını açıkça ortaya koyuyor. Kadının para dilenmesi onun köpekçi tavrının göstergesi oluyor. Erkek ise kadının bu tavrı karşısındaki rahatsızlığını birtakım dışavurumcu imgelerle dile getiriyor. Dışçıye gelince; bu modern toplumun hizmetkârı, ancak elit tabakaya bir gönderme hiç şüphesiz. Dışçinin buzdolabında olması üretkenliğinin durduğuna ve artık “yaşamadığına” bir işaret (işemiyor, sıcıyor, vb.). Daha sonra mürekkepli kaleme yapılan gönderme ve yazarın kalemine kan doldurup yazma imgesi onun bu duyarsızlaşma karşısındaki tavrını dile getiriyor. Kalemin temizlikçi kadının kışına sokulması klasik yaklaşımları benimsemiş kesime yapılan bir eleştiri. Daha sonra Mozart'a yapılan gönderme ise geçmişini tamamen yadsımamak gerektiğini ortaya koyuyor. Öykünün canalcı noktası sanatçıya yardıma koşan sanatçı ruhu (bilmem yoruma gerek var mı?) Bağnazlığı temsil eden fareye armağan edilen Jethro Tull kaseti barışçılığın ve yenilikçiliğin bir göstergesi. Lyotard'dan bahsedilmesi ise eserin postmodern bir tavır sergilediğini ortaya koyuyor.

Biliyoruz, bu öyküye eşdeğer seçilen bir öykünün nasıl olabileceğini merak ediyorsunuz. Size şu kadarını söyleyebiliriz ki, çok daha farklı ve bu kez yenilikçi tavrı çok daha öznel bir boyuttan ele alan bir öykü bu. Metnin bütününe size aşağıda sunuyoruz. Okuyup hangisinin daha iyi olduğuna siz karar verin, saygıdeğer okuyucu!

Öykü 2: KIRMIZI ŞAPKALI KIZ

(Not: Öykü kırmızı daktilo harfleriyle yazılmıştır)

Kırmızı Şapkalı Kız, kolunda içi pizza dolu sepetiyle ormanda yürümektedir. Bu sırada bir okalıptüs ağacının altında kestirmekte olan Hain Kurt, Kırmızı Şapkalı Kız'ın kuyruğuna basması üzerine uyanır ve ona nereye gittiğini sandığını sorar. Kırmızı Şapkalı Kız da ormanda tek başına oturan babaannesine pizza götürdüğünü, çünkü uzun süreden beri artirisleri azan babaannesinin soğanlı pizza dışında hiçbir şey yiyemediğini açıklar. Bunun üzerine ağzı sulanan Hain Kurt, sepetin üzerinden pizzaları belli etmeden okşamaya başlar, ancak Kırmızı Şapkalı Kız'ın cebinden çıkardığı gözyaşartıcı spreyi görünce kaçır. Cüz'i bir miktar karşılığında tercihli yola girerek kısa zamanda babaannenin evine varan Hain Kurt, kocası yıllar önce vefat etmiş olan ve o günden beri Kırmızı Şapkalı Kız ve gazete dağıtıcısı dışında kimseyi görmeyen babaannenin kendisine bir fincan çay ikram etmesi üzerine Kırmızı Şapkalı Kız'ı yeme planlarını ertelemeye karar verir. Bu sırada ortadan kaybolan babaanne üzerine daha rahat bir şeyler geçirerek geri döner. Az sonra eve varan Kırmızı Şapkalı Kız babaannesini Hain Kurtla mutfakta briç oynarken yakalar ve gözyaşları içinde kapıyı üzerlerine kilitleyerek ormana kaçır. Oyundan sıkılan babaanne ve Hain Kurt bir süre sonra acıkırlar, ama babaanne çok kötü bir aşçı olduğu ve Hain Kurt da mayonezli mantar sosundan başka bir şey yapmasını bilmediği için kısa sürede açlıktan ölürler. Bu sırada ormanda yolunu kaybeden Kırmızı Şapkalı Kız, okalıptüs ağaçlarının altında rastladığı bir borsa tahvilcisine sepetteki pizzaları yarı fiyatına satarak tercihli yoldan evine geri döner.

İşte sanatsal doruk! İşte çağın gerçek eleştirisi” ve yeniden yapılanışı! Bu kusursuz öyküyü yorumlamaya gerek bile duymuyoruz! Okuyucular bu iki öyküyü de kuzenimle benim yazdığımızı hemen anlamışlardır hiç şüphesiz (hangisini hangimizin yazdığını söylemeyeceğiz). Edebiyatımıza yapacağımız hizmetin bir yarışma düzenlemekle sınırlı kalmasına gönlümüz razı olamazdı. Gençlere örnek alabilecekleri birer model vermeliydik. Zaman ve kamuoyunun tepkileri haksız olmadığını açıkça gösterdi. Okuyucularımıza verebileceğimiz tek tavsiye (tabii hayranlarımıza da) yazdıklarımızı dikkatle okumaları ve geçmişteki ustalardan ders almalarıdır. Unutma ey okur, yeni bile eskiyi barındırır hep içinde!

B... Dergisi Yazı İşleri Müdürü

Sn. Ahmet B...

GİZLİ BULUŞMA

O, amacı olan bir adam; isimsiz bir katilin peşinde, unutulmuş bir kentin sokaklarında ilerliyor. Zihninde ağza alınamayacak kadar korkunç şüpheler, kaygılar gizli. Çevresinde cirit atan kötülüklerin eski binaların, loş sokakların ve çöp tenekelerinin kimliğine büründüğünü biliyor. O, bütün bunların yalnızca bir oyun olduğunu hissediyor; bir sıçrayışta sayfanın dışına fırlamanın, Ötedünya'ya ulaşmanın, içinde kısılı kaldığı olay örgüsünden kurtulmanın hayalini kuruyor. Yalnızca kendisine verilen görevi tamamlamak istiyor, ve sağ kalmayı umuyor umutsuzca. Işığı ve sessizliği beyaz kenarlı bir şapkanın ucunda gezdiriyor. O, isimsiz bir katilin peşinde, unutulmuş bir kentin sokaklarında ilerliyor.

O, isimsiz bir kentin unutulmuş sokaklarında ilerliyor, yazarların ve okuyucuların tanrısına seslenerek. İçini kemiren yalnızlıktan küçük siperler üretiyor; kendisine yöneltilen suçlamalara çocukluktan kalma bir anıyla karşılık veriyor. Düşüncelerinde yıldızları gezdiriyor, uzay boşluğunda hidrojen alevleriyle tükenen milyarlarca güneşi. Kim olduğunu, ne yaptığını biliyor. O, amacı olan bir adam; acımasız bir ismin peşinde, karanlık bir kentin katil sokaklarında ilerliyor. Az ötede, gölgelerin arasında bir karaltı titreşiyor; o, az ötede bir karaltının kendisini beklediğini görüyor. Tabancasını yavaşça çekiyor, gizli bir buluşmaya doğru ilerliyor. Zihninde en korkunç şüpheler gizli, ağza alınamayacak kaygılar. Hayalet çocukların gözlerini üzerinde hissediyor. O, yaşamının en büyük mücadelesini vermek üzere, köşebaşında kendisini bekleyen karaltıya sesleniyor.

ADAM VE BÜYÜCÜ

Bir gün, canı sıkılan genç bir adam oyalanmak için kütüphaneye gitti. Gittiği yer kentin en büyük kütüphanesiydi ve içinde çeşitli dillerde yazılmış binlerce kitap vardı. Adam orada tanıdığı pek çok yazarın kitaplarını gördü: Doris Lessing, Morris West, Jack London, Cesare Pavese... Ama o gün nedense canı hiçbirini çekmiyordu. Sonunda eline büyücülükle ilgili bir kitap geçti ve alıp evine götürdü.

Kitabı okudukça büyücülüğe olan ilgisi artıyor, o güne dek yaşadığı yaşam boş ve zavallı görünüyordu. Rahatça harcayabileceği yığınla parası ve istemediği kadar serbest vakti vardı. Tüm bunları tek bir amaç uğrunda sarfetmeye karar verdi: büyücülük. Yabancı ülkelerden Richard Cavendish'in, Francis X. King'in, Alan Richardson'ın, Stephen Skinner'ın, Colin Wilson'ın kitaplarını getirtti. E. E. Evans-Pritchard'ın, A. D. J. Macfarlane'in, Malinowski'nin makalelerini okudu. Ortaçağı kasıp kavuran cadı avlarına ilişkin incelemeler yaptı. Bunların yanı sıra metafizik derneklere üye oldu ve bir süre tüm yayınlarını sadakatle takip etti. Ancak sonunda kurtuluşun toplulukta değil, bireyde olduğuna karar verip bu derneklerle ilintisini kesti. Bu arada tuhaf uğraşı adamın ruh sağlığını olumsuz yönde etkilemişti. Bazen korkusundan günlerce dışarı çıkamıyor, odasında bir köşeye büzülüp kımıldamaya bile cesaret edemiyordu. Garip izlenimlere kapılmıştı. Kendini bütünüyle gotik eserlere ve büyüye adadı. Poe'nun tüm yapıtlarını, yaşlanınca Meksika'ya giden ve ortadan kaybolan Ambrose Bierce'ı, Henry James'i, Hawthorne'u, Lovecraft ve Howard'ı, Cortazar ve Borges'i, Ira Levin'i, Ramsey Campbell'ı okudu. Hitler'in yaşamı ve büyüye olan merakı üzerine aylar süren bir araştırma yaptı. Dinleri inceledi. Yoga ve Budizm üzerine, Çin ve Hint felsefeleri üzerine bilgi topladı. Tarot'a ve astrolojiye merak saldı. Sonra Aleister Crowley'nin kitaplarıyla tanıştı. Ünlü tarikat Altın Şafak'ın eski bir üyesi olan bu dünyanın en tanınmış büyücüsünün bedenlenmiş eski bir tanrı olduğuna inandığını öğrenmek onu şaşırtmadı. Castaneda'nın, Ouspensky'nin ve Gurdjieff'in kitapları tarafından büyülendi. Artık ilgisi metafiziğin ya da idealizmin soyut felsefesinden bütünüyle uzaklaşıp büyüün pragmatik sonuçlarında odaklandığından öğrendiklerini yaşama geçirme hırsı giderek artıyordu. Ancak ne kadar uğraşırsa uğraşsın, okuduklarını ne kadar sadakatle uygularsa uygulasın bir türlü ilerleme kaydetmeyi başaramıyordu. Kendisine bir öğretmen bulamazsa karanlıkta el yordamıyla emeklemeyi sürdüreceğini, asla ayağa kalkamayacağını ve ışığı göremeyeceğini anlamıştı. Medyumlarla, falcılarla tanıştı. Ama bu kişilerin hemen hepsi şarlatandı, Gerçek büyücüler kendilerini meraklı gözlerden gizlemeyi tercih ediyorlardı görünüşe bakılırsa. Yine de, çok parası olduğundan, birkaç büyü ayinine katılmayı başardı. Ancak bu ayinlerde görülecek pek fazla şey yoktu. Çeşitli grupların yöntemleri de birbirlerinden farklılık gösteriyordu. Kimi enerjinin sevişmekle ziyan edilmemesi gerektiğini savunurken, kimi de tersine, sevişmeyi törenlerin odağı haline getirmişti örneğin. Hayvan kurban eden ve kan içenler de vardı. Adam tüm bunlardan kısa sürede sıkıldı. Onun istediği saçma sapan törenlere katılmak, sahte medyumlarla, klervoyanlarla tanışmak değil, büyü sanatını öğrenmekti. Evet, bir sanattı büyü. Tüm yüreğiyle hissediyordu bunu. Bu sanatı öğrenmek için doğmuş olduğunu da biliyordu. Yazgısı gelip kendisini bulmuştu. Bu sanatta ilerlemesine yardımcı olacak, kendisine bildiklerini öğretecek birini de karşısına çıkaracaktı mutlaka. Böylece adam araştırmalarını yılmadan sürdürdü. Karısından çoktan boşanmış, eski arkadaşlarıyla da tüm bağlarını koparmıştı. Bankadaki parası hızla suyunu çekiyordu, ama buna aldırdığı yoktu. Amacına ulaşmasına yardımcı dokunmayacak kimselerle ilişki kurmuyor, bütün günlerini falcıların peşinde, bütün gecelerini de büyü kitaplarının başında geçiriyordu. Henüz tek bir büyü bile yapmayı başaramamıştı.

Yıllar geçti. Adam artık son derece kısıtlı bir gelirle yaşamak zorundaydı, bu yüzden eskisi kadar coşkuyla sürdürmüyordu araştırmalarını. Artık boş bir düşün peşinde koştuğuna inanmaya başlamış, bu büyü saçmalığından çok geç olmadan kurtulmaya karar vermişti. Tam o sırada kendisi gibi büyüye meraklı bir gençle tanıştı. Bu genç, arkadaşlıklarının ikinci ayında, onu gerçek bir büyücüyle tanıştırma vaadinde bulundu. Bir şarlatanla, göz boyayan bir dolandırıcıyla değil, *gerçek* bir büyücüyle. Adam çok heyecanlandı ve bahsedilen büyücüyle hemen tanışmaya hazır olduğunu belirtti.

“Ama,” dedi delikanlı, “korkarım bunun bedelini ödemen gerekiyor.”

“Sorun değil,” diye karşılık verdi adam. “Hâlâ biraz birikmiş param var. Ne kadar gerekiyorsa verebilirim.”

“Beni yanlış anladın,” dedi delikanlı. “Para istemiyorum. Para işime yaramaz.”

“Peki ne istiyorsun öyleyse?” diye sordu adam.

“Zamanı gelince öğrenirsin,” yanıtını verdi delikanlı ve onu büyücünün evine götürdü.

Büyücünün evi kentin en lüks semtlerinden birinde, oldukça büyük bir apartmanın en üst katındaydı. Adam şaşkınlığını gizleyemedi.

«Büyücülerin böyle lüks bir yaşam sürdürdüklerini bilmiyordum,» dedi hayal kırıklığına uğramış bir sesle.

«Ya ne bekliyordun?» diye karşılık verdi genç alayla. «Ormanın ortasına inşa edilmiş harap bir kulübe mi?»

Adam yanıt vermeyip sustu. Dairenin kapısına vardılar. Delikanlı cebinden bir anahtar çıkarıp kapıyı açtı. İçeride ne eşya, ne de insan vardı. Daire bomboştu.

«Eee? Bana vaat ettiğin büyücü nerede?» diye haykırdı adam, kırgın bir sesle. O sırada delikanlının yüz hatları eriyip değişmeye başladı. Bir an sonra karşısında kırk yaşlarında bir adam duruyordu. Birden duvarlar eridi ve aslında ormanın ortasına inşa edilmiş harap bir kulübede oldukları ortaya çıktı.

«Evrinde yalnızca bir tek sanat vardır,» dedi büyücü. «Uygun anda yön değiştirme sanatı. Benden ne istiyorsun?»

«Beni bir büyücü yapmanı,» dedi adam, önünde diz çökerek. «Karşılığında ne istersen vermeye hazırım.»

«Tamam,» dedi büyücü. «Ama bana bir konuda söz vermelisin. Öğrendiklerini asla bana karşı kullanmayacaksın ve sana ihtiyacım olduğunda hemen geleceksin.»

«Anlaştık,» dedi adam. «Söz veriyorum. Bana büyücülüğü öğret.»

«Ama bu ciddi bir karar,» dedi büyücü. «Geri dönüşü olmayan bir karar. Kendini heveslerinden bir an için sıyrıp tam olarak ne istediğini ve istediğin şey için neleri feda etmeye hazır olduğunu iyice düşünmeni tavsiye ederim.»

“Düşünecek bir şey yok. Çoktan kararımı verdim ben. Bir büyücü olmak istiyorum.”

Büyücü adama delici bakışlarla baktı.

«Bu son şansın,» dedi sonra. «Eğer geri çekilmek istiyorsan hâlâ zamanın var. İyi düşün.»

“Lütfen bana böyle davranmayın!” diye bağırdı adam. “Sizi bulmak için ne zorluklara katlandığımı bir bilseniz!”

Büyücü pes etmiş bir insanın tavrıyla içini çekti.

«O halde <Seni takip etmeyi kabul ediyorum,> de bana.»

«Seni takip etmeyi kabul ediyorum.»

Büyücü ansızın adamın kanını donduran bir çılgılık attı ve adama sanki büyücü pelerinini açıp havada uçarak üzerine doğru geliyormuş gibi göründü. Bir an sonra etraf bir renk karmaşasına boğuldu; hemen ardından büyücü parmaklarını çırpı ve adam kendini sazlı bir derenin kıyısında, bir ağacın altında durur halde buldu. Derenin öte yanında engin bir çayırlık uzanıyor, berrak, masmavi bir gökyüzü, hareketsiz bulutlar ve pırıl pırıl bir bahar güneşi tüm bu ıssızlığın üzerinde asılı duruyordu. Derenin usulca akışında huzur veren bir şeyler vardı. Adam oturup bağdaş kurdu ve dereye bakmaya başladı. Sonra sazlar çekti dikkatini. Su o kadar temizdi ki, sazlara yapışan kabarcıkların (hani tuhaf bir halleri yok değildi) hareketlerini son derece net bir şekilde izleyebiliyordu. «Canlı varlıkların dünyasının bir modelini görüyorsun,» dedi büyücü. «Kabarcıklar iki farklı elementin, suyun ve havanın varlığıyla yaratılır ve üçüncü bir etkenin, topraktan kaynaklanan kamışların varlığıyla çokluğun bilinen, göz kamaştırıcı boyutlarına bağlanarak farkındalığın ateşini taşırlar. Irmak durmaksızın akmakta ve kabarcıkları kamışlardan söküp almak üzere baskı uygulamaktadır. Kamışlardan ayrılan kabarcıklar bireysel varlıklarını yitirerek daha önce oldukları şeye geri dönerler ve havayla suyun onlarda bedenlenen özel bir tür ilişkisi o kabarcıklarla birlikte son bulur. Öte yandan sürekli yeni kabarcıklar yaratılmaktadır. Bunun anlamı ve amacı nedir? Kabarcıkların bunu bilmesine olanak yoktur. Kabarcıkların bu soruyu soracak bilince sahip olmaları bile büyük bir şeydir. Şimdi kabarcık ve kamış örneğini bir başka açıdan inceleyelim...»

Büyücü adamın gevşemesini ve başını öne eğerek gözlerini kapamasını sağladı. Sonra kendisini huzursuzluk veren her şeyden arındırarak ırmağın, ağaçlardaki kuşların ve rüzgârın sesini dinlemesini istedi. Dinginlik içinde geçen uzun bir süreden sonra adam göğsünde büyücünün sesini duydu ve aynı anda zihninin karanlığında ışıkla çizilmiş şu şekil belirdi:

«Çizginin adı *enerji*'dir,» dedi büyücü. “Her çember bir varoluş boyutunu, evreni farklı bir algılayış şeklini temsil eder; aynı zamanda her biri birer canlı varlıktır bu boyutların. Sonsuz uzunluktaki enerji çizgisinin alt tarafına *Boş Doluluk*, üst tarafınaysa *Dolu Boşluk* adı verilir. Enerjinin kalitesi aşağıdan yukarıya doğru gidildikçe artmaktadır. Bu artışı, diğer terimlere henüz yabancı oluşundan dolayı, şimdilik *Cennete Giden Yol* olarak tanımlayabiliriz. Diğer yola da *Cehenneme Giden Yol* adı verilebilir. Ama bunun canlı varlıklara özgü son derece görece bir tanım olduğunu aklından çıkarmamalısın. Şimdi, parıltılı yerde görünen kabarcıklar kümesinin aynı gerçeklik noktasını paylaşan milyarlarca insanı kapsadığını düşünürsek, bu insanların enerjilerindeki artışın onları bir üstteki evrene, azalışınsa bir alttaki evrene yakınlaştıracığını söyleyebiliriz. Birinci durum bu insanlarda etkisini canlılık ve mutluluk olarak gösterirken, diğeri sağlıksızlıkta ve karamsarlıkta ifade bulacaktır. Bu artışların ve azalışların belirli bir süreklilik göstermesi insanları bir üstteki ya da bir alttaki evrenin sınırına getirdiğinde, iki evrenin kesişme noktasında bir şok

yaşanacaktır ki, ölüm adı verilen bu şok ancak kişinin belirli bir tür bilinci içeren iradesiyle boş çıkarılabilir. Öte yandan pratikte bir kural olarak *boş doluluğa* doğru kayan insanlar enerji eksikliğinden dolayı bu şoka karşı koyamadıklarından (zaten böyle bir iradeyi getirecek disipline sahip olsalar enerjileri azalmaz artardı) *boş doluluğun* paralel evrenine doğru gidiş hemen her zaman ölümle sonuçlanır. İnsanı korkutan, ürkütücü bir ölümdür bu. Ancak bazı insanlar birtakım farklı etkenlerin bileşimi sonucunda enerjilerini artırabilir ve gerekli hazırlıkları yapmamış bir halde dolu boşluğun paralel evreninin kesişim noktasına ulaşabilirler. Bunun olması çok enderdir (daha çok yeteneksiz, tembel ve maceracı büyücülük öğrencilerinin başına gelen bir şeydir) ve böyle bir durumda bu insanlar kelimenin tam anlamıyla ‘mutluluktan ölürlər’. Ama ölümler genellikle diğer türlü gerçekleşir, çünkü bizi aşağı çeken bir şeyler vardır. Yukarı çıkmaksa tamamen kişisel çabamıza bırakılmıştır.

“Bizim soyumuzdaki büyücülerin öğretisinin ilk çemberindeki temel hedef paralel *dolu boşluk* evreninin bizim evrenimizle kesiştiği noktanın şokuna dayanabilmeyi mümkün kılacak gücün elde edilmesidir. Ama bu senin için şu anda çok uzak bir hedef elbette. Seninle bundan sonra yapacağımız çalışmaların amacı çok uzun bir süre için temelde seni insanların dünyasının bulunduğu noktadan ayırmaktan ve bir kabarcık olarak sana hareket serbestliği kazandırmaktan ibaret olacak. Yani ‘bilinç’ edineceksin; gideceği yeri kendisi seçen bir kabarcık olacaksın. Ve bu süre içinde koruman gereken tek mantıklı kaygı dağılmama, çözülmeme, akıntı ne kadar güçlenirse güçlensin kendini bir arada tutma ve bunu başarmak için de kaderinin nerede olduğunu asla unutmama kaygısıdır: yukarıda, hep yukarıda...”

Adamın göğsündeki boşlukta derin bir sessizlik oldu. Sonra büyücünün sesi yeniden yankılandı:

“Bu konuda bir şey daha: enerji düzeyi genelde çizgideki yükselişe paralel olarak artsa da boyutların kendilerine göre görecelik taşır; yani bir üst boyutun alt çizgilerindeki yaşam bir alt boyutun üst çizgilerindeki yaşamdan daha az coşkulu ve heyecan vericidir, insanın çok daha fazla enerjiye sahip olmasına karşın. Aynı şey bir alt boyut için de geçerli: eğer enerjimizin büyük bir kısmını yitirdikten sonra şoku atlatacak iradeye sahip olabilseydik bizi ölüm değil bir mucizeler evreni bekleyecekti, bir alttaki evrenin, yaşamın daha az bir enerji aralığını gerektirdiği bir evrenin bizim boyutumuzun minimum enerjisiyle kapılarını ardına dek açarak sergilediği sonsuz bir görkem...”

Büyücü parmaklarını şıklattı ve adam gözlerini açtı. Gökyüzü grileşmişti; esen soğuk ve şiddetli bir rüzgâr sazları ve dalları titreştiriyordu. Kuşların sesleri çok uzaklardan geliyordu artık. Derenin diğer tarafında uzanan çayırılığın ufukla birleştiği noktada belli belirsiz seçilen dağlar derin bir kızıla boyanmışlardı.

«Şimdi geri dönüyoruz,» dedi büyücü. «Ve sen bu öğrendiklerinden hiçbirini hatırlamayacaksın.»

Adam gözyaşları içinde büyücünün ellerine atıldı. Söylediği her sözcüğü duymuş ve anlamıştı. Geri döndüğünde hepsini unutacağını da biliyordu. Bunu istemiyordu. Tek istediği bu tuhaf dünyada kalmak ve derenin akışını izlemek, rüzgârın dokunuşlarını hissetmek, kuşların seslerini dinlemek ve gökyüzündeki güneşi, bulutları seyre dalmaktı. En sonunda, dıştan bakıncılara aptalca görünen bütün arayışlardan sonra ait olduğu yeri bulmuştu ve birkaç saniye sonra bu yerin varlığını unutacak olması ona dayanılmaz geliyordu.

Büyücü kılını bile kıpırdatmadan gülümsedi, birden aynı pozisyonda bir ağacın dalında tepetaklak

durur halde belirdi ve sonra oda geri geldi.

«Ama başlayacağın çalışma büyük fedakârlıkları ve kaçınılmaz olarak da sarsılmaz bir isteği gerektiriyor. Bu isteğe sahip misin?» diyordu büyücü.

(Ve aynı anda:

“Gücüm seni bana getirdi. Uzun süredir gizlediğim sırları aktaracağım kişi sensin. İlk çocuğum olduğundan en güçlüsü de sen olacaksın. Senden sonraki çocuklarımı, ben gittiğimde, yetiştirmen için özel bir eğitimden geçmen gerekiyor. Yani yükün diğer öğrencilerinkinden de ağır olacak.”)

“Evet, istekliyim, inanın bana,” dedi adam.

“Ne yazık ki gerekli olan isteğin şu anda sahip olduğun istekle ilgisi yok. Ama bu çok doğal. O daha sonra gelecek. Şimdi son bir küçük nokta kaldı.”

“Nedir o?”

“Ödeme konusu...”

«Evet, tabii. Nedir istediğiniz?»

“Ölümün.»

Öğretinin en acılı, ama en çabuk kısmı bu oldu.

ÖRÜMCEK

Bazen göğüs kafesimin içinde bir örümceğin uyduğunu hayal ediyorum. Gövdesi pek büyük olmayan bir örümcek bu; yaklaşık on beş santim uzunluğunda ve üç-dört santim genişliğinde, silindir biçimli. Bana göre asıl ilgi çekici olan yanısıra bacakları. Uzun, incecik bacaklar bunlar; kendilerine özgü bir zarafetleri var. Tüysüz ve kayganlar, kaburga kemiklerimle uyum içinde, yelpaze gibi açılıp yayılmışlar. Bu böceğin varlığından haberdar olmak (gerçi örümcekleri böceklerden saymak ne kadar doğru olur bilmem) hiç de tiksinti uyandırmıyor bende, tersine huzurlu olmamı sağlıyor. Benim bedenimden besleniyor, ama belki böyle bir bedenin varlığının farkında bile değil. Galiba tek başına olduğunu sanıyor. Tek yaptığı uyumak. Toplu iğne boyutlarındaki beyinde sınırsız düş boyutları kaynaşiyor. Ben de bu düşlerden nasibimi alıyorum, bu yüzden adil bir alışverişte bulunduğumuz söylenebilir. Bir örümceğin düşlerini paylaşıyorum çokluk; bir örümceğin içgüdüleriyle yaşıyor, evreni bir örümceğin duyarlılığıyla algılıyorum. Bir örümcek gibi sarılıyorum karşımdakine, bir örümcek gibi sevip okşuyorum. Bazen bana yaklaşanları ağlarımla kısıvrak bağlamak için karşı konulmaz bir istek duyuyorum. Bazen köşeme çekilip kendime ipekten, yumuşacık bir yuva örüyorum. Bu yuvanın dışında kendimi bir örümcek kadar güçsüz hissediyorum sonra; yuvanın içindeyse bir örümcek kadar güçlü. Duyarlılıklardan örüyorum ağlarımı; bazıları ince ve narin, bazılarıysa kalın ve dayanıklı ipliklerden. Bu iplikleri fırlatırken bir terliğin altında ezilme korkusunu yaşıyorum. Yüreğim bir örümceğin coşkularıyla kabarıp taşıyor o zaman, saklandığım koltuk altlarından gelip geçenleri izliyorum.

Bazen göğüs kafesimde hafif kıpırdanmalar oluyor. Örümceğin uyandığını, gerinmekte olduğunu düşünüyorum. Bu düşünce korkutuyor beni, ama daha çok can sıkıcı bir boşluk duygusuna kapılmama yol açıyor.

SONSUZ YANSIMA

Öylesine silik bir kişiliği vardı ki, kırk üç yaşında sol yanına inen felç yaşamının en önemli olayıydı. Eskiden de pek yakışıklı biri sayılmazdı, ancak felçle birlikte yüzü iğrenç bir görünüme bürünmüş, hele konuşma ve yemek yeme çabaları iyice mide bulandırıcı bir hal almıştı. Karısı ona birkaç ay katlandıktan sonra anasının evine postaladı. Babası öleli epey oluyordu. Annesi tek başına yaşıyor, eve birkaç komşu ve haftada bir gelen koca göbekli hizmetçi dışında kimse uğramıyordu. Adam bütün gününü salon penceresinin önünde sokağı, geceleri de yatağında yıldızları seyrederek geçiriyordu. Böylece yıllar geçip gitti. Durumunda en ufak bir düzelme yoktu. Yaşamındaki hoş denebilecek tek değişiklik, düşlerinin giderek daha canlı ve renkli olmasıydı. Adam bu düşlerden kimseye bahsetmiyor (zaten ne söylediğini anlamak bir meseleydi), bunu yaparsa bir daha o güzel ve heyecan verici düşleri göremeyeceğinden korkuyordu. Neler olmuyordu ki düşlerinde? Anlatılamayacak şeyler. Yaşamın böyle zevkler barındırabileceğini aklına bile getirmemişti daha önce. İçinde bir yerlerde bir gezginin, bir kâşifin ruhu kabarıyor, zayıf göğsü heyecanla dolup taşarak üzerine kapanmış başı indirip indirip kaldırıyordu.

Bir piyanist nasıl piyanosunu tanır, onunla iletişim kurar ve yavaş yavaş onu kontrolü altına alırsa adam da aynı şekilde düşlerini kontrol etmeye başladı. Ancak bunu başardıkça o eski heyecan, o bilinemezlik duygusu da kayboldu. Sonunda öyle bir an geldi ki, düşlerinin tartışmasız tek hâkimi olduğunu hissetti. Peki ama şimdi ne olacaktı? İşin kötüsü artık uyanamıyordu da. Gerçek dünyayla tüm bağlarını koparmıştı. Kendisini uçsuz bucaksız bir karanlıkta kısıllı kalmış hissediyor, sonsuzluğun ortasındaki bu yalnızlık onu deli ediyordu. En sonunda güce, görkeme ve güzelliğe kavuşmuştu, ama kaderin garip bir cilvesi sonucu bütün bu niteliklerini sergileme olanağını yitirmişti. Sonunda yapılabilecek tek şeyi yaptı. Kendini parçalara böldü ve unuttu.

Şimdi o başlangıçsız ve bitimsiz boşlukta bir evren vardı. Galaksiler, güneş sistemleri, dünyalar ve bu dünyalarda yaşam vardı. Sabit enerji çeşitli kombinasyonlara bölünüyor, her kombinasyon bir *kimlik* kazanıyordu. Bir süre sonra bu kombinasyon enerjinin dalgalanmalarına dayanamayıp bozuluyor ve enerji dağılıyor, *kimlik*'se sonsuza dek yok oluyordu. Enerji başka enerjilerle birleşiyor ve yeni *kimlik*'ler oluşuyor, bu işlem de dur durak bilmeden yineleniyordu.

Günün birinde bu gezegenlerdeki varlıklardan biri yaşamdan tiksindiğine karar verip düşlerine yöneldi. Orada ölümsüzlüğü bulmayı umuyordu, ancak hüznü, kederi, acıyı, güzelliği, ele geçirişi ve yitirişi buldu her şeyden önce. Anlamsızlığı buldu ve ondan bucak bucak kaçtı. Pek çok insanla tanıştı, onlarla konuştu ve onlarla yaşadı. Sonunda hepsinin de önemsiz olduğuna karar verdi. Sonsuz olasılıklar, sonsuz kombinasyonlar varken nasıl herhangi bir şey önemli olabilirdi? Önem verdiği tek şey deneyimleriydi. Zamanın uçsuz bucaksızlığında gezinen bir yolcuyu düşledi; duvarlarında yiyecekler büyüyen ve kimsenin uğramadığı, ıssız bir çölün ortasındaki kasvetli hapisaneleri; çatışmaları bilgisayar oyununu andıran elektronik bir sistemle yönlendiren terörist avcılarını; başka bir boyuta açılan şatonun dehlizlerinde yapılan acımasız kıyımı ve kurtulan tek kişinin yaşamı için tekinsiz tepelerde motosikletiyle giriştiği günbatımı yarışını... Şeytanın bir salcı kılığında kendisini ürkütücü bir bataklıktan geçirmesine izin verdi (saçları solucanlardan ibaretti ve ağzında dil yerine koca bir yılan vardı); daha sonra onunla bir kez daha, bu kez rahip kılığında karşılaştı ve maskesini düşürdüğü için koca bir dağ üstüne yıkıldı. Böylece görebileceği her şeyi gördükten ve tanışabileceği herkesle tanıştıktan sonra daha fazlasını öğrenmeye hak kazandığını hissetti. Bir ölüm orucuna girdi ve tüm vaktini uyumakla geçirdi. Yirmi dört gün boyunca karmakarışık ve anlamsız düşler gördü.

Şekiller giderek bulanıklaşıyordu. Yirmi beşinci günün sonunda hiç tanımadığı bir yüzü hissetti zihninde. Kendisini merakla izleyen bir yüzdü bu. Kendini uzay boşluğunda buldu ve yürümeye başladı. Çevresinde milyarlarca yıldız parıldıyordu. Az ötesinde (ne kadar? bir kilometre? bin?) ışıktan bir kapı gördü. Oraya yöneldi. Kapıya yaklaştıkça gözleri kamaştı. Ama o bakmayı sürdürdü. Sonunda eşikte birinin durduğunu fark etti. Sol yanı felçli adam kendisini bekliyordu.

EYLÜL

Bendeki değişim ne zaman mı başlamıştı? Doğrusu kesin bir tarih verebilecek durumda değilim, ama ısrarcı davranacak olursanız (ki bundan bir an bile şüphe etmiyorum) yaşamımda bir şeylerin yolunda gitmediğine dair bir önsezinin beni ilk uyardıya başladığı dönem olarak 1977 kışına dikkatinizi çekebilirim. O sıralarda bir yandan gece okullarına gidip öğrenimimi sürdürmeye çalışırken, bir yandan da tanınmış bir reklam şirketinde muhasebecilik yaparak ısrarla hayatta kalıyordum. Kirada olsam fazla dayanamazdım herhalde, ama evin bana ait olması en parasız zamanlarımda bile bir umut, bir güvence veriyordu bana. Bütün akrabalarım Artvin'deydi, ve ben tüm yaşamımı İstanbul'da geçirmiş ve pek çok kişiyle tanışmış olmama karşın bana muhasebecilik işini bulan Murat ve başka birkaç kişi dışında tüm arkadaşlık bağlarımı koparmıştım. Pelin'le tanışmadan önce bu durumdaydım işte; arkadaşsız, tek başına, tanımadığı bir dünya karşısında şaşkın ve başarıya hırsıyla dolu. Ama daha öncesi de vardı tabii, yoo hayır, bunu inkâr edecek değilim, çok çok daha öncesi vardı, elbette vardı, tıpkı hep bir daha-önceye sahip olan her şey gibi, insanlığın evrensel laneti, hep geriye doğru, hep geriye, asla yeni bir başlangıç yapamadan, hep hesaplanamaz bir zaman önce başlatılmış bir şeyleri sürdürme çabasında, her şeye bu denli yabancı olmamızın sebebi bu olmalı, başka ne olabilir ki, kendimizi tanımaktan bile aciziz, bir sonumuz olduğu hayaliyle yaşıyoruz, ne budalalık, en azından geleceğimizi bilme çabasıyla, ona sahip olma, onu kontrol etme, sonsuz yaşam ya da yok oluş hep üçüncü seçeneğe habersiz yaşıyoruz anlamadığımız tek şey bu yani benimseyebileceğimiz tek seçeneğin belirsizlik olduğu diğerleri bize göre değil istediğimiz kadar yapay kalpler karaciğerler icat edelim ya da Tanrı'ya adaklar adayalım belirsizliği kullanmayı öğrenemediğimizden onunla savaşmayı tercih ediyoruz yapmak yerine yıkmayı üretirken bile yıkımın kukllarınız ama beni yanlış anlamayacağınızı umarım kendimi sizden üstün görüyor ya da ayrı tutuyor değilim tersine tüm budalaların en budalası olarak görüyorum kendimi tıpkı o meşgul edici kitapta dendiği gibi kendini yücelten alçalacaktır ve yaşamını yitiren onu bulacaktır ve yıkım ya da uzlaşmanın dışında üçüncü bir seçeneğin hayalini kurmak delilikse ben delilerin en üstünü en yolagelmezi olacağım ve insanların gözünde alçalacağım lütfen konudan uzaklaştığımı sanmayın bu satırları okuyan sizler ki tanınmasam da varlıklarınızı parmak uçlarımda hissediyorum lütfen beni kendinize yakın görmeyin çünkü bu da bir belirsizliktir ve kullanmasını bilmeyen zihinlerin imgeleminde şiddete dönüşecektir Eylül. Bu kelime nasıl da inanılmaz çağrışımlarla dolduruyor beynimi. Hiç bıkmadan defalarca tekrarlayabilirim. Eylül. Eylül. Hayır, Eylül ayında âşık olmadım, ya da herhangi bir Eylül'de önemli bir şey geçmedi başımdan (ne de olsa, Şeytanın Sözlüğü'nde belirtilmesi gerektiği gibi, on iki aylık bir bezginliğin dokuzuncusudur Eylül), aksine, ne zaman Eylül gelse, genelde neşeli ve delidolu biri olarak tanınan ben içime kapandım, insanları görmek yerine gökyüzüne bakmayı tercih ettim, bulutlarda yazılı olanları kitaplardakine yeğledim, yağmur damlalarını en sıcak, en konforlu odalardan daha huzur verici saydım. Eylül. Bu kelimeyi söylerken hissettiklerim sonsuza dek sizden apayrı biri kılıyor beni, bana benliğimi armağan ediyor, yeniden-doğuşumun habercisi oluyor, beni kimsenin asla duyumsayamayacağı (bundan nasıl emin olduğumu sormayın, çünkü Egeus'un dediği gibi bilmek ikna etmeye çalışmak zahmetinden kurtulmamı sağlıyor) çağrışımlarla tanıştırmakla var olduğuma dair yaşamım boyunca edinebildiğim tüm kanıt sunuyor bana; yine de yaşamımı periyotlara bölme eğilimiyle yaşıyorum, bu bir hastalık bende, geçmişimden ayrı tutulma hastalığı, evet evet, sizdeki hastalığın aynısı işte, ben de geçmişime bazen aşağılar bir gözle, bazen gıpta ederek bakıyor, ama asla o zaman da şimdikininki tıpatıp aynı olduğumu kabule yanaşmıyorum, şu anda bile yanaşmıyorum, kabullenemeyeceğim kadar korkutucu bir gerçek bu, değişme illüzyonuyla yaşadığımı kavramak, kendimi kötüleştirememek, olduğumdan daha fazla

alçaltmamak, yalnızca koşul meselesi ben bu sonuca vardım isterseniz bir örnek vereyim böylece daha iyi anlarsınız bir çocukluk anınızı ele alın ben örnek olarak benimkini veriyorum beş yaşındayım Soğuksu'nun bir sokağında oturmuş Tunç adında bir dostumla misket oynuyorum daha doğrusu oynamıyorum da Almanya'dan o sabah gelen yeğenimin armağan ettiği misketimi yere atıp tutuyorum gurur duyuyorum kocaman içinde yüzüp duran renkler kahverengi beyaz kırmızı o sırada yirmi-yirmi beş yaşlarında iki kılıksız yanımıza gelip bizi izlemeye başlıyorlar ben tabii korkuyorum ama erkeklige de bok sürmemek lazım korkmamak lazım korktuğumu belli etmemek için misketi atıp tutmayı sürdürüyorum onlar yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum şimdi korktuğum başıma geliyor kılıksızlardan biri misketi kapıyor ben ne yapıyorum her şeyden önce rahatlıyorum tabii bunun olması beni sevindirmiyor ama en kötü korkum gerçekleşti artık rahatım belirsizlikten kurtuldum anlıyorsunuz ya bir an için kurtuldum belirsizlikten bunun verdiği rahatlık Herakles'in mirası rahatlamış ama sorumluluk sahibi bir insan tavrıyla misketimi geri istiyorum anlıyorsunuz ya geri alma umudum yok öyleyse niye yapıyorum bunu belirliliğin pençesine düştüm bir kez robotlar insanlardan daha rahattır ben de robot gibi misketimi geri istiyorum biri uzun boylu olanı dişlerinden biri kırık ön dişi ama öyle kırık ki dümdüz tam ortadan çaprazlama diküçgen oluşmuş bu diküçgenin arasından geçen ses diyor ki hiç paramız yok diyor ki bu misketi satıp eve döneceğiz üçgen diş sırtıyor öbürü tren bileti alacağız diyor sonra yeterince eğlendiklerine karar vermiş olacaklar ki gerçekten de pek eğlenceli bir şey sayılmaz yaptıkları kalkıp gidiyorlar ben ağlamaya başlıyorum salyalarım toprağa damlıyor garip bir zevk veriyor toprakla bütünleşiyorum sanki salyalarım sanki toprağa boşalıyormuşum gibi bunu şimdi anlıyorum elbette yüzüm kıpkırmızı Tunç'a bir şeyler yapsana diyorum benden büyük üç yaş Tunç çaresiz ne yapabilirim diyor bana ne yapabilir ağzıyla toprağa da boşalamayacağına göre zavallı Tunç benden de çaresiz güçsüz olmanın ezikliğiyle bir yandan da köpekçe bir rahatlama ama bir gün onu boğazını sıkı birinden kurtaracağımı bilmiyor bir gün dediğim de üç ay belki de dört ay sonra misket olayını unutuyoruz ve bir kuş kapını alıp almama konusunda ateşli bir tartışmaya girişiyoruz ben almama taraftarıyım çünkü bütün para benden çıkacak çünkü eniştemlerin verdiği tüm para ona gidecek eniştem öldüğünde ne anlamsız bir yaşam teyzemle annem kavga ettiler çünkü gece ziyaretlerine pek meraklıydı sağlığında tartışma Tunç'un bana küsmesiyle sonuçlanıyor ben küfür etmeyen çocuk eniştemlerin verdiği parayla kuş kapını almak istemiyorum kuşları yakalamak istemiyorum onlar ilgilendirmiyor beni kitap almayı seviyorum ben babamdan gizli kumbaramı kıran apartmanda rakı kokusu her taraf leş gibi çünkü kitap almak istiyorum çünkü yalnızca ansiklopedi ve sözlük okumak istemiyorum bütün kitapları okumak istiyorum kütüphaneyi soymak ama on iki yaşına kadar kütüphane yüzü görmedim taşınana kadar sonra da sabahtan akşama kadar kadının oğlu da vardı benden büyük çay ikram ederlerdi bana fazla gelen giden de yoktu zaten küçücük al bakalım şerbetini derlerdi dört kaşık ve her gece orayı soymayı planlardım soymayı ve okumayı teker teker masal kitaplarını yazıları seven ayı.

Dediğim gibi, sizi ikna etmeye çalışmak gibi bir niyetim yok; bunları yazmakla bile sizden çok fazla şey istemiş oluyorum zaten. Yalnız şunu bilmenizi isterim ki ben de inanmak için kanıt aramadım, kanıtları gördükten sonra ikna oldum. Anladım ki yine aynı şekilde davranacaktım, şu anda beş yaşına dönsem yine aynı şekilde davranacaktım. Tabii beş yaşında olduğumu sanmam koşuluyla, her şey aynen tekrarlanmalı tabii. Kandırmacanın biricik koşuludur bu. Evet, koşullar aynen tekrarlanmalı, ve benim yine aynı şekilde davrandığımı göreceksiniz. Elimde değil bu, ben bir makineyim. Evet, yalnızca bileşik koşulların bir ürünü benim tavırlarım, düşüncelerim, bundan şüphe mi ediyorsunuz? Samimiyet, tüm sorun bu işte. Çünkü sizi temin ederim ki her deneyimin iki ayrı yüzü vardır, ve bazen, bir beden ıssız otoyola boylu boyunca uzandığında beyni sıcak asfaltla tanışır.

Umarım beni anlamakta güçlük çekmiyorsunuzdur; görüyorsunuz ya, yeni olan her şeye karşı bir merak uyanmıştı bende. Yalnızlığa karşı, kendi ayaklarımın üzerinde durabilme yetisine karşı, sevgisizliğe karşı... Yeni insanlar tanımak değildi istediğim, eskilerden kopmaktı. Yeni uğraşlar bulmak değil, eski uğraşlarımı terk etmek cazip geliyordu bana. Yeni bir evren yaratmak için değil, eskisini değişik bir şekilde algılamak için uğraşıyordum. Sorgulama; acımasız bir sorgulama başlamıştı benliğimde, çok kısa sürede kontrolden çıktı. Kendime acımıyordum; güçsüzlere yeterince acımiştım yaşamım boyunca. Ruhum bir yenilenmişlik duygusuyla dolup taşıyordu, sahip olabileceğimi asla ummadığım bir enerjiyle. Bu noktada kelimelerin göreceliğinden kaynaklanan bir yanlış anlamayla karşı karşıya bulunduğumuzdan eminim. Öğrenmek sadece bir bilgi ya da beceri edinme işlemi değildi benim için, daha çok seziseldi. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu sezebiliyordum, kanıtla gerek yoktu. Bilgi özümün yoğurabileceği bir hamurdu, o kadar; bu hamurdan istediğim her şeyi çıkarabilirdim ortaya, ama hamurdan bağımsız da degildim. Onsuz işe girişmenin, en azından bu aşamada, çılgınlık olduğunu biliyordum, ve hep sınanacağım anın gelmesini bekliyordum, yeni edinilmiş güçlerimi kullanabileceğim ve ya daha güçlenip ya da eski halime döneceğim sonrayı.

Bu değişim hevesinin beni hazırlıksız yakaladığımı söyleyemeyeceğim; hayır, ta en başından beri, az önce aslında var olmadığını açıkladığım o belirsiz *en-baştan* beri farkındaydım her şeyin. Ama bu farkındalık hiçbir şekilde telaşlandırmıyor ya da karmaşaya sürüklemiyordu, tersine, sınırsız bir kayıtsızlık ve kendini beğenmişlikle arkama yaslanmaya, yaşamıma olanları, bu kadar kısa bir süre içinde kimsenin tanımadığı bir adam olup çıkmama yol açan etmenleri en ufak bir onaylamazlık belirtisi göstermeden gözden geçirmeye teşvik ediyordu beni. Artık ne eskiden gittiğim barlara uğruyor, ne de bir zamanlar çok yakın olduğum insanların ismini alıyordum ağzıma. Tüm sosyal varlığımı, dış dünyayla olan tek bağımlı oluşturan, kurulması yıllar alan dostlukları yaşamımdan tümüyle çıkarıp atmam için birkaç ay yetmişti.

Bulduğum yeni işin kaçırılmaması gereken bir fırsat, bir işaret olduğuna inanıyordum. Tam paraya ihtiyacım olduğu bir sırada karşıma çıkmıştı. Tanıdıklara işsiz olduğum haberini yaymış, kafelerde pinekliyor ve gazetelerin ilan sayfalarını saatlerce didik didik ederek günde otuz jeton harcıyordum. Derken bu Murat denen çocuk, pek de samimi değildik ya, bana bir iş bulduğu haberiyle çıkageldi. Tesadüf? Okulu bırakmaya karar verdim, böylece kendime daha fazla zaman ayırabilecektim. Doğrusu gerçekten ihtiyaç duyduğum tek şey buydu. İşe girdikten kısa bir süre sonra ikiye bölündüm. Kelimenin tam anlamıyla ikiye bölündüm. Acıdan çok şaşkınlık veren bir bölünme oldu; eski ben bir adım geri çekilip yeni tanıdığı bir yabancıнын insanları analiz etme ve onları yönlendirme konusundaki olağanüstü becerisini hayranlıkla karışık bir kuşkuyla inceliyor, yeni ben ise eski benin budalalığıyla alay ediyordu. Çevresindeki insanlar birer kitaptı bu yeni varlık için; zihinlerin, bir kez okunup sırları açığa çıktıktan sonra, hiçbir çekici yanları kalmıyordu.

Böylece vaktimin çoğunu insanlarla alay etmeye ayırır oldum. Onların içinde yaşadıkları evreni ölümcül bir ciddiyetle kalıplara oturtmaları dayanılmayacak kadar komik geliyordu bana. Pasomu görmek isteyen otobüs şoföründen karşılığında sürücü belgesini göstermesini istiyordum. Şehir kütüphanesindeki kitapların altını kurşunkalemle çizen garip kişinin kimliğini açığa çıkarmak için saatlerimi harcıyordum. Sezilerimle yaşıyor, yalnızca varılmaktan bile inanılmaz bir zevk alıyordum. Rüyalarım son derece karmaşık bir hal almışlardı. Gerçek gibiydi her şey. Birbirleriyle bağlantılı rüyalar görüyordum. Genellikle aynı anda üç kişi oluyordum. Dev bir otelde geçen bir rüyada hem kurtadam, hem otelin detektifi, hem de kurtadamın öldürmek istediği sevgilisi olmuştum aynı anda.

Bir başkasında da hem küçük bir odada yaşayıp hiç dışarı çıkmayan bir adam, hem arada sırada bu adamı ziyarete gelen sevgilisi, hem de bu ikisinin düşüncelerinde yaşayan ve onların sevişmelerini izleyen üçüncü bir varlık. Bu kişilerin kim olduklarını ölesiye merak ediyordum. Bilinçaltımın ürünleri, yani bana ait varlıklar mı? Eğer bu doğruysa kendi kendimle konuşuyor, kendi kendimle sevişiyor, kendi kendimi öldürmeye çalışıyordum. Doruk noktasına bir gece birilerinden kaçarken tanıştığım bir kıza âşık olduğum ve onunla dolu dolu bir ay yaşadığım (inanın abartmıyorum) bir rüyayla vardım. Uyandığımda dünyalar başıma yıkılmış gibi oldu. Nasıl da ağlayıp sızlandım, nasıl çırpınıp durdum uykuya dalıp geri dönmek için, varlığından bir an bile şüphe duymadan içinde bir ay yaşadığım o düş dünyasına! Boşuna! Yok olup gitmişti her şey, kafamın derinliklerinde yok olup gitmişti. O kıızı rüyalarımında bir daha hiç görmedim, başına ne geldiğini de bilmiyorum.

Yeni kişiliğimin bana kazandırdığı ataklık ve kendine güven sayesinde, kısa sayılabilecek bir süre içinde oldukça geniş bir çevre edinmiştim. Doğrusu bu insanların arasında çok rahat hissediyordum kendimi. Pek kafa yormaya ya da ciddiye almaya gerek yoktu. Zaten bir yıl kadar sonra, karşı konulmaz bir monoton ve tekdüze yaşama tutkusuna kapılmışım. Eskiden arkadaşlarını görmeden bir gün geçiremeyen ben, artık işten çıkıp evime bir an önce varmak, kitaplarıma ve müziğime kavuşmak için can atıyordum. Arkadaşlarım da fark ediyordu bu son değişikliği. Karlı bir kış akşamı (hayır, aylardan Eylül değildi) iki kat altımızdaki halkla ilişkiler servisinde çalışan Murat telefon ederek o gece S... adında bir bara gideceğimizi, itiraz edeceğimi bildiğini ama boşuna çenemi yormamamı çünkü her şeyin ayarlandığını bildirdi. Ben de, gerçekten itiraz etmek istememe karşın, nedense kendimi yorgun hissettiğimden fazla sorun çıkarmadan kabul ettim. Yeni insanlarla tanışma isteğimi çoktan yitirmiştim oysa. İş çıkışında hepimiz binanın önünde toplandık. Murat beni yanındakilerle tanıştırdı: Sadık adında, uzun boylu, aptal görünümlü, kolej mezunu bir müzisyen (çaldığı bas gitarı sanırım); Neşe adında kısa boylu, tombul yanaklı, ölü gözlü bir kız (nedense balığa benzetmişim onu, konserve edilmiş bir balığa, her an kokusunu duyabilecektim sanki), siyasal bilgilerde okuyordu ve Dev-Sol üyesi bir sevgilisi vardı, ama sevgilisi o gece nerede olacağını bilmiyordu galiba; Aylin adında, durmadan sakız çiğneyen, en üstün yaratıcı zihnin bile fazla süsleyemeyeceği öylesine kendi halinde bir kız; Adnan, edebiyat hocasıydı ve pis kokan bir piposu vardı; bir de Pelin, onu tarif etmek istemeyişimi umarım anlayışla karşılırsınız. Sadık, Neşe ve Aylin Murat'ın külüstür 131'ine bindiler; Pelin'le ben de bir taksiye atlayıp onları takip ettik.

«Bir şey sormak istiyorum,» dedim, taksi hareket ettikten sonra.

«Tabii, sorun,» diye karşılık verdi Pelin.

«Sen kimsin?» Yüzüme gerçek bir şaşkınlık ifadesi vererek sormuştum bu soruyu. Ses tonumda rahatsızlık verebilecek en ufak bir tını yoktu. «Ben kim miyim?» Ufak bir kahkaha attı. «Adım Pelin.»

«Bunu sormak istemediğimi biliyorsun. Sen kimsin?»

«HmMMM. Kimim acaba? Bir düşünelim. Bak, bu çok zor bir soru. Niye daha kolay bir şeyler sormuyorsun?»

«Ne gibi?»

«Ne iş yaptığımı sor mesela. Ya da kimin arkadaşı olduğumu.»

«Pekâlâ. Daha kolay bir soru sormayı deneyeyim. Burada ne arıyorsun?»

«Yine zor bir soru. Ne aradığımı ben de bilmiyorum desem?»

«Biliyor olmalısın. Çünkü âdet görüyorsun ve sınırların tepende, yine de bizimle gelmek istedin, hiç tanımadığın insanlarla tanışmak için. Oysa sinirlisin ve başka bir yerde olmayı tercih ederdin. Ama nerede?»

“Âdet gördüğümü nereden çıkardın?”

«Ama görüyorsun, öyle değil mi?»

«Aslında evet. Hay Allah, çok zor bir şey bu.»

«Sanırım.»

«Sen nereden bileceksin? Hiç âdet görmedin ki... Bunun nasıl bir bela olduğunu bilemezsin. Her ay, dört beş günü sınırların tepende geçirmek... Berbat bir şey, inan bana.»

«İnanıyorum, merak etme. Etrafta âdet nedir bilmediği halde günün yirmi dört saati sınırları tepesinde gezinen milyonlarca insanın yaşadığına da inanıyorum. Ama bunun önemi yok, en azından şu an için. Bana elini verir misin?»

«Tabii. Niçin?»

«Bilmiyorum. Yalnızca tutmak istedim.»

Göze çarpan hiçbir çekici özelliği yoktu. Duru bir yüzü vardı; canlı, parlak gözleri. Beethoven dinlemeyi seviyordu ve yaşama karşı kimseye bağlanamayacak, hiçbir şey üzerinde kafa yoramayacak kadar kayıtsızdı. Belki de bu yüzden ilgimi çekmişti; egom, canavarca egom bu kayıtsızlığı bir tür meydan okuma olarak algılamış olmalıydı. İnsanlarla çabuk yakınlaşmaya alışkındım, bir dakika içinde kararlaştırılan, en çok bir hafta içinde tükenen ilişkilere, ama Pelin beni bile şaşırtmıştı. Taksiden indiğimizde aramızdaki tüm duvarları yıkamamıştık gerçi (bu yalnızca sevişmekle gerçekleşebilir) ama birbirimize yakın iki dosttük artık. Bu durum Pelin'i şaşırtmış ve ürkütmüştü; yıllar boyu insanlarla arasına koymaya alıştığı mesafeyi hiçe sayıp dokunmam sarsmıştı onu. Barda gece yansına kadar oturup konuştuktan sonra dışarı çıktık ve öpüştük. Ona ne kadar yakınlaşırsam yakınlaşıyım bu yakınlık az geliyordu bana; ona dokunmak, bana karşı beceriksizce takmaya çabaladığı bütün maskeleri bir anda yırtıp atma isteği uyandırıyor. Hissettiğim her şeyi yalnızca onları hissetme ihtiyacı duyduğum ve uygun bir fırsat kolladığım için hissetmiş olabilirim, bilmiyorum. Mantığım bu konuda çaresiz kalıyor. Tek bildiğim şey şu; Pelin'in uzun süredir beklediğim sınama olduğunu görememiştim, oysa şimdi görebiliyorum.

İnsanların birtakım ortak özelliklere ve birtakım farklılıklara sahip olduklarına inanıyorum. İnanıyorum ki, insanları kontrol etmeyi uman biri önce kendini kontrol edebilmelidir. Bütün gerçekleri gizlerken bile insanların en açık sözlüsü olduğuna yürekten inanabilmelidir; kendinden kaçarken bile kendine doğru koşmalıdır. İnanıyorum ki, yaşamlarımızı sürdürürken kimseye itiraf edemediğimiz birtakım kuralların varlığını kabul ederiz. Açıklamaya çalıştığımız anda geçerliliklerini yitiren, belirsizleşen, komik görünen kurallardır bunlar; benliğimizde yatan gizli anahtarını ellerinde tutarlar. İnanıyorum ki bazı insanlar, ki ben onlardan biri değilim, sınavlarını başarıyla verirler ve bu gizemin kalbine inmeye hak kazanırlar. Benim gibilerse yenilgiye uğrar ve ne eski yaşamlarına geri dönebilir, ne de gizemlere gözlerini kapayabilirler. Onları görürler, ama

yalnızca bir an için, belli belirsiz, sisli suların üzerinde yürüyen hayaletler gibi; yaşam denen yansımanın efendileri, ayna tutuculardır onlar. Görüntülerin asıl sahipleriye, koyun sürüsünün içinde gezinen isimsiz yaratıklardır. Bedenleri otoyola uzanır, ve beyinleri asfaltın sıcaklığıyla tanışır, şaşkınlık içinde.

Değişme sürecine girdikten sonra pek çok kişiyle birlikte oldum; Pelin'le tanıştığım sırada da Banu adında bir sevgilim vardı. Banu'nun niye sevgilim olduğunu bilmiyorum; herhalde bana sorumluluk yüklediği için. Üniversite yurdunda kalıyordu Banu; Kars'tan gelmişti. Maddi ve manevi sorunları vardı, hepimiz gibi. Ailesi bir an önce evlenmesini istiyordu, sonra isterse boşansın. Banu yaşamımda rastladığım sevişmekten gerçekten çılgınca zevk alan iki-üç kişiden biriydi. Üstelik eğer hamile kalıp çocuğunu aldırarak bekâretinin bozulmasına göz yummasa, hâlâ bakire olacağını ve bundan evlenene kadar kesinlikle vazgeçmeyeceğini söylerdi bana. Bu kadar değer verdiği bir şeyin cinsel ilişki sırasında değil de kürtaj yaparken bozulması ironikti doğrusu. Yaşamında hiç gerçek dostu olmadığından yakındı. Nişantaşı'nda, lüks bir mağazada tezgâhtarlık yapıyordu. En büyük zevki iş çıkışı bir bara gidip bira içmektir. Pelin'le tanıştığım gece Banu'ya daha fazla katlanamayacağıma karar verdim. Pelin'i yaşamıma sokmadan önce iyi bir temizlik yapmak istiyordum. Üstelik, daha önce de söylediğim gibi, yalnızlık beni korkutmuyordu artık.

Kendimi gereğinden fazla açığa vurduğumun farkındayım. Ama bunu engelleme ihtiyacını da duymuyorum epeydir. Yazdıklarımın okunması ihtiyacını da duymuyorum; *yazma* ihtiyacı ve *okunma* ihtiyacı, farklı kavramlar bunlar. Geçmişimi gözden geçiriyorum, evimde üç kişiyle içki içerken görüyorum kendimi. Ya da avuçlarımın arasından kayıp giden bir misket için ağlarken, bir sevgilinin yazlığında uyanmış tül perdelerden sızan gün ışığından saklanmaya çalışırken, ıssız bir otoyolda boylu boyunca uzanırken... Her şey aynı anda olup bitiyor kafamın içinde; sonsuz kalınlıkta eski bir film şeridi. Salonunda oturuyoruz, sonra ışıkları söndürüyorum ve mutfığa gidiyorum yoksa daha mı önceydi ama önemi yok mutfaktan döndüğümde oraya ne yapmaya gittiğimi de bilmiyorum ya bu ikisi yani Sadık ve Pelin Aylin de karşılarında gözleri fal taşı gibi kararsız kanepeye uzanmışlar bulanık holün ışıklarını da söndürüyorum ve yanlarında ama hep o eski çekingenlik bir kez daha kaybetmeyi göze alabilir miyim hayır kızıyorum birden ve aralarına girip Sadık kafasını kaldırıyor şaşkınlık ve ben Pelin'in boynu bembeyaz kokusunu alıyorum çam ormanları gibi yumuşacık tuhaf güçlü bir önsezi itiliyorum ona artık utanmak yok yaşamımdaki her şey gibi değişik dünyalar bu da değişti alev alev son bağları da kesip atıyoruz üçümüz ve Aylin karşıda ama ne yapıyor karanlıkta belli olmuyor ki herhalde fal taşı gibi belki de sızmış canı cehenneme verdiklerinden fazlasını istemesinler yeter karışmasınlar geçici maceralara insanları tanımak istiyorum bu benim doğam ve artık yalnızlıktan korkmuyorum oysa sahiplenme duygusu bir kez gizemlerini açığa vurduktan sonra yalnızca onları elde etmekle ilgilendiğimi biliyorlar varlıklarına bile katlanamadığımı oysa o sonsuz gizem karanlıkta bile iyice yaklaşıyorum ona yanıp kül olmadan yaklaşabileceğim kadar işin tuhafı sanki hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi ama o da sarhoş öyle değil mi bu derece kayıtsızlık Tanrım acı veriyor acı çekiyorum neredeyse işin tuhafı çaresizliğimi hissediyor ve geri çekilmiyor neyse ki Neşe ve Murat içeride bense öfkeliyim hâlâ onu paylaşıyorum çünkü o altın sarısı saçlara dokunuşları o çam kokusuna bencil herifin tekiyim vakit gece yarısını çoktan ve oturmuş uzaktan seyrediyorum bitkin sarhoşluk içinde o da sevişmek istiyor biliyorum bunu ağzında sakızıyla uzaktan bize bakıyor koltuğun üstünden karanlıkta parıldayan gözleriyle kapana kısılmış gibi ama eskisi kadar ürkek değil sonra uzanıyorum kollarımın altında titriyor sonra dudakları öyle çekingen ki ama o da sarhoş ve ben de sarhoşum ve hepimiz ve Pelin'le Aylin'i öpüştürüyorum Tanrım bu inanılmaz saatlerce karşılına geçip ve işin tuhafı çığlık çığlığa işin tuhafı gece yüzlerce dokunuşun arasında eriyip tükeniyor içkili

nefesler boynumda kulaklarımda ensemde tüm bedenimde.

Uyandığımda tül perdenin ötesinde ışıldayan gün ışığı karşıladı beni. Bir başka uyanışı anımsadım ve korkuyla yerimden sıçradım. Bir an için Yalova'da olduğumu sanmıştım. Sonra mutfaktan gelen sesleri duyup kalktım. Görünüşe bakılırsa Pelin dışında herkes gitmişti. O da üzerinde beyaz, kolsuz bir tişörtle (şaşkınlıkla bunun benim tişörtlerimden biri olduğunu fark ettim) omlet yapıyordu. Beni görünce gülümsedi. Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. Birlikte omletleri tabaklara koyduk ve mutfak masasında yemeye başladık. Bir yandan da keyifli keyifli sohbet ediyorduk. Konuştuklarımız da son derece ipe sapa gelmez şeylerdi. Uzun bir süre aşkın kimyasal bir olay olup olmadığından bahsettik. Ben hiç ummadığım bir anda âşık oluverdiğim için şaşkındım. Pelin'in hiç şaşkın bir hali yoktu. Aslında âşık olmuş gibi bir hali de yoktu. Sonra, onunla yaşadıkça, bu kayıtsız görünüşün kendi dışındaki her şeye uygulandığını görecektim. İşin tuhafı, herhangi bir şeye karşı gerçekten kayıtsız olup olmadığını bugün bile anlamış değilim. Bana karşı bütünüyle kayıtsız olmadığına içtenlikle inanıyorum. Hatta buna eminim diyebilirim. Ancak elbette bana karşı şu kadar kayıtlıydı ya da kayıtsızdı dememe olanak yok. Sadece bana karşı kayıtsız olmayışının benim için yeterli olduğunu belirtmeliyim; yaşamındaki pek çok şeye karşı bütünüyle kayıtsız olduğundan şüpheleniyorum çünkü.

Kahvaltı sırasında hemşire olduğunu ve genellikle her ay yalnızca on gece nöbete çıktığını, kalan zamanlarında çalışmadığını öğrendim. İkinci bir işe girmesine gerek yoktu; hemşirelikten aldığı para rahat rahat yetiyordu ona. Hastanede kalıyordu ve fazla harcaması yoktu. Hemşire okuluna olan borcu da yakında bitecekti. Yine de Edirne'deki ailesine para göndermek zorunda kaldığı zamanlar biraz sıkışıyordu. Bütün bunları anlatırken keyifle dinledim onu. Kendinden bahsetmesi hoşuma gidiyordu. Ağzımdaki jambonlu yumurtaları çiğnemeye çalışırken niye benim yanıma taşınmadığını sordum. Nasıl olsa kira sorunu yoktu. Ev de ikimize yetecek kadar genişti. Ayrıca kazandığımız parayla krallar gibi yaşayabilirdik. Güldü. Bu kararı vermekte biraz acele edip etmediğimi sordu bana. Ben de hiç acele etmediğimi, çünkü ona deliler gibi âşık olduğumu söyledim. «Koca bebek!» dedi bana ve tabağıma biraz daha jambonlu omlet koydu.

Tahmin ettiğim gibi fazla eşyası yoktu. Bir sürü kitabı vardı, ve acayip giysileri. Hiç bu kadar değişik kıyafeti bir arada görmemişim. O da benim dağınıklığımıza biraz şaşırırdı. Ama kısa sürede birbirimize alıştık. İkimiz de pek sokağa çıkmıyor, birbirimizden başka kimseyi görmek istemiyorduk. Elimizden gelse işe bile gitmeyecektik. Artık yaşamımdaki en büyük zevk geceleri onun dizlerinin dibinde kitap okumak ya da gece yarısı birlikte oturup güzel bir korku filmi izlemektir. En huzurlu ve mutlu günlerimi yaşıyordum.

Pelin'le tanışmamdan iki hafta sonra Banu'dan bir telefon aldım. Pelin o gece nöbette olduğundan evde yalnızdım. «Seni artık görmek istemiyorum,» dedi ifadesiz bir sesle. Bunları söylediğini konuşmasından bir saniye önce duymuştum. Kısa bir sessizlik oldu. «Şimdi mutlu musun?» diye sordu. «Evet,» dedim ve yine sustum. Kısa bir sessizlik daha oldu. Telefonun kapandığını duydum. Hat ölmüştü.

O gece uzun süre uyuyamadım. Kafamda pek çok düşünce vardı, ama hiçbiri Banu'yla ilgili değildi bu düşüncelerin. Pelin'i düşünüyordum. Pelin'in kim olduğunu, onun yaşamımda ne aradığını düşünüyordum. Niye ona karşı böylesine güçlü bir tutku duyduğumu, niye ondan başkasını görmek istemediğimi, niye onunla birlikteyken bile kendisini özlediğimi, gözlerindeki, bakışlarındaki dinginliği, sessizliği, evin içinde gezinirken hareketlerindeki yumuşaklığı, bir bardak şarabı

yudumlarken dolgun dudaklarının kenarlarında beliren kıvrımları, ders notlarından birinin kenarına yazdığı çocukça bir şiiri, okuduğu kenarları hep kıvrık kıvrık felsefe kitaplarını, siyah beyaz bir fotoğraftan uzanan gülümseyişini, ona ait her şeyi, sevgi duyduğum her şeyi, gizemi, bu yakıcı tutkular için zayıf bir kılıf olmanın bedelini, benliğimin içinde kıvrıldığı acıyı, günler haftalar geçtikçe kötüleşen durumu ondan başka hiçbir şey düşünemiyordum artık garip bir saplantıya dönüşmüştü ilk başlarda ona karşı duyduğum aşk bu durumun farkında olmam hiçbir şeyi değiştirmiyordu bir sıtmanın sıtma olduğunu bilmesi neyi değiştirir ki yanında ilaç yoksa eğer ona dokunuyor ama dokunamadığım asla dokunamayacağım ve benden çok uzakta olan erişilmez bana kapalı biliyordum zihninin bir köşesi zihninin de ötesinde hatta onu asla kavrayamayacağım bir bölge korkutucu sevişirken bile uyuyuşunu seyrederken bile yüzüne ay ışığı vurup onu solgunlaştırırken ve gözkapaklarının altında zihni düşleri izlerken ve ben sabahlara dek uyumayıp sonra ertesi gün bitkin ve giderek dikkatsizleşiyordum işten de çoktan ayrılmıştım o olmasaydı ama zaten ayrılmak istememin de sebebi oydu yaşamımdaki her şeyin sebebi oydu beni iten beni yönlendiren dürtü ama asla köpekleştigimi düşünmeyin ona bunu yapamayacak kadar saygı duyuyordum âşık olup köpekleşmek çok kolaydır aslında bu köpekleşme sayesinde karşıdakinin aşkını kazanmak mümkün olur ama köpekleşmeme olanak yoktu bunda bir terslik olduğundan filan değil belki ben de kendimi tanıyamıyordum artık ona hiçbir şeyi belli etmemeye çalışıyordum ama hiç tanımadığım duygular kıskançlık o ilk gece Sadık ve Aylin'le ve görüntüler zihnime kazılıydı yakıcı alev gibi asla böyle hissedebileceğimi sanmazdım kıskançlık yeni tanıştığım bir duyguydu yepyeni beni çılgına çevirecek kadar yeni ve ayrıntılı ve acaba hep bu soru kafamda acaba ya Sadık onu görüyor mu ya Aylin çocuklaştığımı biliyordum ama bir çocuğun zararsızlığına sahip değildim bu da korkutuyordu beni kendimden korkuyordum neler yapabileceğimden ama söyledim ya Pelin'e hiçbir şey hissettirmemeye çalışıyordum oysa için için ama eminim fark ediyordu ama hiçbir şey söylemiyordu fark ettiğini bile belli etmiyordu öyleyse ben nasıl biliyordum belli etmeyişinden ikiyüzlü sinsi bir yaratığa dönüşmüştüm kendimi temizlemeye çalışıyordum ama boşuna boşuna bütün çabalarım boşuna Sadık'la onu kanepenin üstünde gördükçe ve Sadık çırılçıplak ve o da çırılçıplak ve oral aklım başımdan gidiyordu oysa böyle şeylere aldırma öylesine yabancıydı ki benim için ölümcül bir hastalığa yakalandığımı hissediyordum kendimden önce sevdiğim kişi için ölümcül olabilecek bir hastalık öyleyse hastalığa Pelin yakalanmıştı ve farkında değildi benim bedenimde daha doğrusu zihnimde yakalanmıştı bu hastalığa ben onu yok edebilecek olan hastalıktım ama hayır bunu düşünemezdim bile öyle değil mi Pelin'i yok etmeyi nasıl düşünebilirdim canavarca bir düşünceydi bu benliğim parçalara bölünmüştü arada çekiştirilen kimdi peki işte o bendim benden artakalanlar işte o bendim.

Onu öldürme düşüncesi ilk olarak ne zaman mı belirdi zihnimde? Bunu da yanıtlayabileceğimi sanmıyorum. Ondan giderek daha fazla nefret ediyordum. Aynı zamanda korkuyordum da; giderek bir Tanrıçaya dönüşüyordu hastalıklı imgelemimde. Bütün ilkel korkularım açığa çıkmıştı. Televizyonun karşısında hiç kımıldamadan saatlerce oturuşunu izlemek, geceleri sabaha dek pürüzsüz bedenini ve yüzünü seyretmek varlıklarından haberdar bile olmadığım olağanüstü korkuları tattırıyordu bana. Oysa o, bugün bile inanıyorum ki, bir şeylerden şüphelenmesine karşın durumun ciddiyetinden bütünüyle habersizdi. Nasıl haberi olabilirdi? Öylesine saf, öylesine masum ve hayat doluydu ki!.. Kendisinden ne kadar nefret ettiğimi asla anlayamadı, tıpkı kendisini ne kadar sevdiğimi anlayamadığı gibi.

Genellikle birlikte iyi vakit geçiriyorduk. Beni asıl rahatsız eden düşünceler, o isteyken ya da yanı başımda uyurken beynime üşüşenlerdi. Hatta bazen sevişirken bile... Sevişme sonralarında biraz

rahatlıyordum; tatlı tatlı sohbet ediyor, gülüşüyor, birbirimize sarılıyorduk. Ama sonrası... Kendimle baş başa kaldığım mutlak yalnızlıkla dolu, uzun, bitimsiz saatlerdi onlar. Uykusuzluk peşimi bırakmaya niyetli görünmüyordu. Uyuyabildiğim birkaç saat içindeyse asla kâğıda dökemeyeceğim dehşetli kâbuslar görüyordum. Neyse ki uyanır uyanmaz hemen unutuyordum bu kâbusları. Yalnızca korkunç bir felaketin eşiğinden dönmüş olma duygusu kalıyordu içimde. En sonunda bir gece, yağmurun bıkıp usanmadan günlerdir yağmakta olduğu bir sonbahar gecesi çılgık çılgılığa yataktan fırladım. Gördüğüm rüyayı anımsıyordum, ve şimdi biliyordum ki aylar boyunca hep aynı rüyayı görmüştüm!

Bir süre öylece karanlıkta oturup sakinleşmeye çalıştım. Duyularım şaşılacak kadar keskinleşmişti. Kaynağı belirsiz bir yerden gelen duvar saati vuruşları tokmak gibi indi beynime. Yağmur sokak ızgaralarından kanalizasyon geçitlerine akıyordu. Sonra Pelin beni çekip yanına uzattı. Duyarlı parmakları tüm bedenimde gezindi, beni sakinleştirene dek; onlara karşı koymadım. Sonra saçlarımı karıştırdı bir süre. “Ter içinde kalmışsın,” dedi yumuşacık bir sesle. “Yok bir şey,” dedim konuyu geçiştirmeye çalışarak. Verebileceğim en kötü yanıtı bu. “Yoksa yine kötü bir düş mü gördün?” İrkildim. “Farkında mıydın?» «Tabii farkındaydım. Kaç haftadır doğru dürüst uyumuyorsun. Aslında seninle bu konuyu konuşmak, istiyordum.” “Konuşacak bir şey yok.” “Var tabii, koca bebek seni!” Burnuma koca bir öpücük kondurdu. “Ben senin içini okurum!” Birden kendimi rahatlamış hissettim. Ona sarılıp yüzünü öpücüklere boğdum. «Anlat bakalım derdini,» dedi ısrar ederek. Yüzü pırıl pırıl parlıyordu. Size yemin edebilirim, yüzü karanlıkta parlıyordu. Onu hiç o anki kadar sevmemiştim. Aşkın da ötesindeydi bu. İnsan duyarlılığının ötesindeydi. «Dinlemek istediğine emin misin?» diye sordum. «Nasılsa uykum kaçtı,» diye güldü. «Biraz masal dinlemeye ihtiyacım var!» «Tamam,» dedim arkama yaslanarak. «Bunu sen istedin.» Ve ona her şeyi anlattım.

«Bundan bir sene kadar önce Aslı adında bir sevgilim vardı. Pek ciddi bir beraberlik sayılmazdı bizimkisi, ama birlikte çok eğleniyorduk. Aslı'nın ailesinin Yalova'da bir yazlıkları vardı. Ne zaman İstanbul'a dönseler biz de hemen soluğu bu yazlıkta alır, birkaç gün tatil yapardık. Bu yazlık Yalova'nın dışındaki sitelerde, Aydın 6 denilen bir yerdeydi. Evin tam önünden oldukça işlek, şehirlerarası bir karayolu geçiyordu. Kamyonların, minibüslerin, tırların hiç eksik olmadığı bir yoldu bu. Yapacak işim olmadığında, öğle vakitleri örneğin, bu yolun kıyısında bir banka oturur ve gelip geçen araçları izler, bir yerden diğerine gitmenin anlamsızlığını düşünürdüm.

«Bir sabah yine (beni bilirsin, her zamanki gibi) geç bir saatte uyandım. Yatağın tam karşısındaki pencereden giren gün ışığı tül perdenin arasından tam yüzüme vuruyordu. Uzun süre, kalkıp perdeyi çekmeye bile üşenerek, öylece tembel tembel yattım. Aslı çıkarken odanın kapısını aralık bırakmıştı ve salondan ablası Nihal'in sesi geliyordu. Bir telefon konuşması yapıyordu besbelli. «Evet, evet,» diyordu. «Tam burada, bizim evin önünde,» diyordu. «Paramparça olmuş, bir görersen, her taraf kan içinde,» filan diyordu. Kalkıp şortla dışarı çıktım. Evin önünde yüze yakın insan toplanmıştı. Aslı'nın da aralarında olduğunu gördüm ve yanma gittim.

«Asfaltın üzerinde bir insan vücudundan artakalanlar vardı. Beş on metre boyunca iç organlar uzanıyordu toz toprak içinde. Ciğerler, bağırsaklar, ne olduklarını anlayamadığım bir sürü et parçası... Gözlerin biri de bunların arasındaydı. Diğerleri ortalarda görünmüyordu. Terlikler birkaç metre arayla yolun kenarına fırlamışlardı. Cesetten geriye kalanlarsa gazete kâğıtlarıyla örtülmüşlerdi. Aslı'dan öğrendiğime göre ölen iki blok ötemizde oturan yaşlı bir kadındı. Evinden sabah kahvaltısı için ekmek almaya çıkmış ve bir kamyonun altında kalmıştı. Şoför de durmadan kaçıp gitmişti. Sonradan kızı olduğunu öğrendiğimiz bir kadın deliler gibi ağlıyordu. Bir yandan da

«Benim suçum! Bırakın beni! Benim suçum!» diye çığlık atıp duruyordu. Bakkala gitmeye üşenmiş, annesini göndermişti.

«Uzun süre yoldaki cesedi inceledim. Kendimi garip hissetmeye başlamıştım. Düşünsene, filmlerde ya da kitaplarda bu türden bir görüntüyle karşılaşan insanlar genellikle başlarını çevirir ya da kusarlar. Oysa ne benim, ne Aslı'nın, ne de oradakilerin kusmaya filan niyetimiz yoktu. Hepimiz asfalta saçılı parçaların arasında geziniyor, gevezelik ediyor, kadından artakalanları merakla inceliyorduk, öyle bir görüntüyle kolay kolay karşılaşamayacağımızın bilincindeydik. Kadınlar birbirlerini dürtüyor, çocuklar burunlarını karıştırıyorlardı. Kimsenin herhangi bir şeye aldıracağı yoktu. Bir ara bir üstgeçit yapılması için yolu tıkama girişimi oldu, ancak göstericiler kısa sürede dağıtıldı. Bu fikir şoförlerin pek hoşuna gitmemişti.

«Olayı kavramaya birkaç saat sonra başladım. Kendimi bir düşte gibi hissediyordum. Daha o sabah benim kadar canlı ve sapasağlam olan bir kadının iç organları şimdi asfaltta sergileniyordu. Ölüm onu hazırlıksız yakalamış olmalıydı. Herhalde sabah ayakkabılarını bile giymeye gerek görmeden, terliklerle dışarı çıkarken birkaç dakika sonra öleceği düşüncesini aklının ucundan bile geçirmiyordu. Oysa yaşamı az önce sona ermişti ve şimdi ona ne olduğundan kimsenin haberi yoktu. İnsanlar kendileri ölmedikleri için mutluydular. Ben de ölmediğim için mutluydum. O asfalta uzanıp insanların beni seyretmesine katlanmak hiç hoşuma gitmezdi doğrusu. Beni asıl şaşırtan, doğada da en ufak bir değişikliğin olmamasıydı. Kadının yokluğu hiçbir değişiklik yaratmamıştı. O halde benim yokluğum da hiçbir değişiklik yaratmayacaktı. Ölümüm sağları sevindirecek, insanların yaşamı ben öldükten sonra da aynı canlılıkla sürüp gidecekti. O gece Aslıyla sahilde gezinirken hep tuhaf şeyler düşünüp durdum. Kendimi savunmasız hissediyordum. Ölüm bana acımayacaktı; bunu ilk defa anlıyordum. Çimenlere uzandık. Gökyüzü pırıl pırıldı. Ama o yaşlı kadın bundan habersizdi. Peki bizim habersiz olduğumuz şeylerden haberdar mıydı acaba? Bizim göremediğimiz şeyleri görüyor muydu? Yoksa tamamen yok mu olmuştu? Başına neler gelmişti? Benim başıma neler gelecekti? Düşünsene, kadın ne kadar basit bir rastlantı yüzünden öldü! Bir an erken ya da geç karşıya geçseydi, şimdi akşam yemeğini yiyor olacaktı! Ne saçma! Her şey saçmaydı. Kadının ölü olması, benimse yaşamam haksızlık gibi göründü bana. O günden sonra yaşadığım her günü çalınmış, ya da ödünç alınmış bir gün saydım. Hep suçluluk duydum, o ölü, bense hâlâ sağ olduğum için. İşte ölümle böyle tanıştım... Son günlerde de hep bununla ilgili kâbuslar görüp duruyorum... Eee, nasıl buldun öykümü?»

«İlginç. Bence bu rahatsızlıklar aşırı duyarlı olmandan kaynaklanıyor. Sen böylesin. Yapabileceğin bir şey yok. Aslında bir şey yapmana da gerek yok.»

«Biliyor musun, kadının yüzünü görmedim, ama beynini gördüm ben! Düşlerime giren de bu! Onun beynini gördüm! Cesetten iki metre öteye fırlamıştı! Biliyorum, çılgınca ama, hâlâ tek parçaydı! Dağılmamıştı, sanki biri kadının kafatasını ikiye ayırıp beyni çıkarmış ve kızgın asfalta bırakıvermiş gibi! Bundan bahsetmek öyle zor ki! Aylarca arabalara binemedim! Karşıdan karşıya bile korka korka geçtim! Çünkü... Anlıyorsun ya, kadının beyninin canlı olduğundan şüpheleniyordum! O et parçasının içinde kısılı kalmıştı, ama hâlâ düşünmeye devam ediyordu! Yakıcı güneşte ve kızgın asfaltta pişerken bile düşünüyordu! Çılgınlık atmaya çalışıyor, ama beceremiyordu. Şaşkındı. Dostlarından, sevdiklerinden bir anda, sonsuza dek, ayrılmıştı. Beyni bedeninden ayrılmış, ama bilinci beyninden ayrılamamıştı. Orada durmuş o beyni seyrederken ilk defa bir beynim olduğunun bilincine vardım! O beynin içinde tutsaktım! Düşünsene, bilinçsiz bir et parçasının tutsağıydım; hâlâ da öyleyim! Ve yok olamamak... Bu işkencelerin en korkuncu olmaz mıydı bizim için?»

«Belki, ama düşünmekle bu işkenceyi engelleyemezdik. Yapabileceğimiz hiçbir şey olmazdı, öyle değil mi? Öyleyse endişelenmek niye? Şu anda rahatız ve bunun tadını çıkaralım. Belki yalnızca yaşamlarının tadını çıkaranlar ölümlerinin de tadını çıkarabilecektir, buna ne dersin? Hem niye o kadına karşı bir sorumluluk duyduğunu anlayamıyorum. Ölümünün seninle bir ilgisi yok ki!»

«Biliyorum. Ama suçluluk duyuyorum. Elimde değil.»

«Suçluluk mu? Niye?»

«Hâlâ yaşamayı sürdürdüğüm için.»

«Ama bu saçma. Söylediğim gibi, onun ölümüyle senin hiçbir ilgin yok.»

«Evet. Belki suçluluk duymama yol açan da budur.»

Bu konuşmanın ardından henüz iki hafta geçmemişti ki, bir akşamüstü eve geldiğimde içeride kimsenin olmadığını gördüm. Bu beni şaşırttı, çünkü Pelin hastanedeki işinin sabahleyin biteceğini söylemişti. Yine de bunu fazla önemsemeyip kendime bir kahve pişirdim ve televizyon izlemeye koyuldum. Yarım saat kadar sonra zil çaldı. Kapıyı açtım. Gelen Pelin'di. «Anahtarına ne oldu?» diye sordum. Yanıt vermedi. Yağmurdan sırılsıklam olmuştu. İçeri girdi. Sessizce paltosunu çıkardı. «Nöbetin nasıl geçti?» diye sordum. Yine yanıt vermedi. Yanımdan geçerken ona sarılmaya çalıştım, ama yüzünde donuk bir ifadeyle, bana bakmadan, kollarımın arasından sıyrılıp mutfığa girdi. Ben de endişeyle salonda oturup onu beklemeye başladım. On dakika geçti. Mutfakta ne yaptığını bilmiyordum. Sonra banyo kapısının açılıp kapandığını ve kapının içeriden kilitlendiğini duydum. «İyi misin?» diye seslendim. Duşun açıldığını işittim. Oturup gazete okumaya başladım. Birden telefon çaldı. Pelin hâlâ duşta çıkmamıştı, bu yüzden ben açtım. Arayan Murat'tı. Sesi titriyordu. Korkunç bir kazanın haberini vermek için aradığını söyledi. Pelin'e o sabah, nöbetten çıktıktan birkaç dakika sonra bir araba çarpmıştı. Hastaneye kaldırmaya bile fırsat bulamamışlardı; hemen, olay yerinde ölmüştü çünkü.